

บทที่ 4

การพัฒนารูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ : ปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรม

ผลการศึกษาการพัฒนารูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู
ในจังหวัดโดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 การสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดน
ภาคใต้

ตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูใน
จังหวัดชายแดนภาคใต้

ตอนที่ 1 การสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดน ภาคใต้

ผลจากการศึกษาการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัด
ชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยไปจำแนกผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. ปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดน
ภาคใต้
2. รูปแบบการส่งเสริมวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดน
ภาคใต้

ปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดน ภาคใต้

จากการประมวลความรู้ปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงจากการศึกษาเอกสาร
บทความ งานวิจัย ที่นักวิชาการได้ค้นพบข้อมูล นำมาวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้การแสดง
ประสบปัญหาในการอนุรักษ์ด้านวัฒนธรรมเพื่อตีกรอบข้อมูลด้านปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรม
การแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ดังนี้ 1. ด้านความเชื่อทางศาสนา 2. ด้านนโยบายการปกครอง
3. ด้านเทคโนโลยี 4. ด้านเศรษฐกิจ 5. ด้านอิทธิพลทางวัฒนธรรมอื่น 6. ด้านเวลาในการแสดง
นอกจากนี้ในการศึกษาปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การสืบสานการแสดงจากข้อมูลภาคสนามด้วยวิธีการ
สัมภาษณ์ สังเกต การสนทนากลุ่ม พบประเด็นที่สำคัญเพิ่มเติมจาก 5 ประเด็นข้างต้น ซึ่งการแสดง

แต่ละประเภทมีปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนี้ 1. การแสดงมะโย่ง ปรากฏปัญหาด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร 2. การแสดงรองเง็ง ปรากฏปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่ 3. การแสดงรองเง็งตันหยง ปรากฏปัญหาด้านการถ่ายทอดทางดนตรี 4. การแสดงซิมเปง ปรากฏปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่ 5. การแสดงลิละ ปรากฏปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่ ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ 6. การแสดงดีเกรฮูลู ปรากฏปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่ ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ และปัญหาที่เกิดจากการประกวด ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

แสดงประเภทละครรำ : มะโย่ง

ผลจากการสัมภาษณ์นักแสดงมะโย่งทั้งคณะที่แสดงรูปแบบดั้งเดิมและรูปแบบบันเทิง ซึ่งประสบปัญหาลักษณะเดียวกัน ซึ่งเป็นปัญหาที่ตัวนักแสดงต้องพลอยวางเพราะเป็นเรื่องที่ยากในการเยียวยา ดังนั้นนักแสดงจำเป็นต้องวิวัฒนาการเพื่อให้การแสดงคงอยู่ ด้วยเหตุนี้การแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิมจึงต้องประสบกับปัญหาโดยไม่มีทางแก้ไข ส่วนการแสดงแบบบันเทิงมีการปรับเปลี่ยนเพื่อความอยู่รอดจึงทำให้ปัญหาบางอย่างค่อยลดความเข้มข้นได้ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. ด้านความเชื่อทางศาสนา จากการวิเคราะห์ทรรศนะของนักวิชาการและผลจากการข้อมูลภาคสนามต่างกล่าวสอดคล้องกันคือ การแสดงมะโย่งเป็นละครที่ขัดกับศาสนาอิสลาม พวกโต๊ะครูและคนที่เคร่งครัดศาสนา ต่างไม่ต้องการให้ประชาชนรับชมการแสดง เพราะถือเป็นเรื่องที่ผิดศาสนาบัญญัติเป็นเหตุให้นักแสดงและประชาชนเกรงใจคนที่มีความรู้ทางศาสนาจึงไม่ค่อยไปชมการแสดง จนทำให้การแสดงมะโย่งค่อย ๆ ลดบทบาทลงจนปัจจุบันเยาวชนไม่รู้จักการแสดงประเภทนี้ได้ยินเพียงชื่อนี้เท่านั้น หากเปรียบเทียบการแสดงมะโย่งในสมัยก่อนปี พ.ศ. 2500 ได้รับความนิยมมาก มีผู้คนติดต่อให้ไปแสดงตามงานบุญ งานรื่นเริงต่าง ๆ คนในชุมชนต่างชื่นชอบการแสดงมะโย่งการชมมะโย่งถือเป็นการพักผ่อนหลังจากทำงานมาทั้งวัน และหน้าโรงมะโย่งยังเป็นจุดนัดพบของหนุ่มสาว ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการแต่งงาน แต่หลังจากปี พ.ศ. 2517 การแสดงมะโย่งบางคนได้เลิกการแสดงเนื่องจากประชาชน ชุมชน เลิกชมการแสดงเพราะเกิดข้อรังเกียจในการเดินกินรำกิ้น โดยเฉพาะนักแสดงผู้หญิงเลิกการแสดงกลับไปทำนา กรีดยาง และชาวบ้านศึกษาศาสนาและให้ความสำคัญกับศาสนามากขึ้น ทำให้คณะมะโย่งขาดรายได้และเลิกการแสดงในที่สุด (ตีเมาะ เาะะ, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555)

ตามความคิดเห็นของผู้แสดงมะโย่งในปัจจุบันหลายท่านสรุปได้ว่า การที่มะโย่งเป็นมหรสพดั้งเดิมของคนไทยเชื้อสายมลายูแต่ปัจจุบันกลับมองว่าเป็นการแสดงที่เป็นบาป ผิดหลักศาสนา แต่ที่คงอยู่ได้เพราะมีกลุ่มคนบางคนที่ยังมีความเชื่อในเรื่องบรรพบุรุษ โดยเฉพาะเมื่อเจ็บไข้ไม่สบาย ไปรักษาหมอแพทย์ปัจจุบันไม่หาย ก็มาห่มมะโย่งบำบัด ดังนั้น การแสดงมะโย่งอยู่

ได้เพราะการได้บำบัด รักษาคนไข้ ส่วนด้านความบันเทิงก็มีแต่จำนวนน้อยมาก (เจ๊ะกายะ เจ๊ะโซ๊ะ, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555; สมาน โตขอมิ, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2555)

เมื่อการแสดงมะโย่งมีความเชื่อที่ขัดกับหลักศาสนา สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้การแสดงมะโย่งค่อย ๆ ลดบทบาททางสังคมลง มีหลายคนปิดตัวลง และแม้แต่การสืบสานเหล่านั้ทางศาสนามองว่า ผู้ที่จะสืบสานการแสดงมลายูควรจะเป็นคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธมากกว่าคนมลายูซึ่งเป็นเจ้าของ วัฒนธรรม (สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี, 2551, หน้า 46 - 53)

จากเหตุผลข้างต้นล้วนเป็นปัจจัยที่ลดโอกาสในการแสดงของมะโย่งที่มีต่อสาธารณชน มะโย่งในปัจจุบันจึงมีบทบาททางสังคมต่อกลุ่มที่เดือดร้อน ทุกข์ใจ จากสุขภาพทางจิตเวช (ส่วนใหญ่มีความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ ว่าเกิดจากการถูกคุณไสย หรือการที่วิญญาณบรรพบุรุษมาเตือน เนื่องจากพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น การลบลู่ การไม่แก้บนเมื่อสำเร็จจากการบนบาน) ที่ไม่สามารถรักษาด้วยแพทย์ปัจจุบันให้หายได้) จึงจำเป็นต้องมาพึ่งความเชื่อเหนือธรรมชาติที่จะช่วยบันดาลให้ผู้ป่วยพ้นจากภัยที่เกิดขึ้นซึ่งสอดคล้องกับความศรัทธาที่มีต่อบรรพชนด้วยการรักษาจากมะโย่ง และความเชื่อที่ผู้แสดงหรือสายเลือดของมะโย่งในอดีตจำเป็นต้องยึดปฏิบัติคือ การแสดงพิธีกรรมไหว้ครู ตายาย ของมะโย่งที่ต้องจัดเพื่อเป็นการบูชาต้นสายตระกูลของมะโย่ง (เจ๊ะกายะ เจ๊ะโซ๊ะ; ยาลิ อารงค์, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ได้ข้อสรุปว่าด้านความเชื่อทางศาสนาเป็น ปัญหาของการแสดงมะโย่ง ซึ่งเจ้าของวัฒนธรรมมักมองว่าเป็นการแสดงที่ขัดกับศาสนา ดังนั้นจึงไม่เป็นที่นิยมชมชอบดังอดีต จนปัจจุบันทางคณะมะโย่งที่หลงเหลืออยู่มีจำนวนน้อยและมีสภาพความเป็นอยู่โดยอาศัยกลุ่มคนที่ยังคงมีความเชื่อในเรื่องของผีบรรพบุรุษ กลุ่มคนเหล่านี้นักว่าจ้างให้แก้บน หรือรักษาโรคทางไสยศาสตร์ ตราบใดที่กลุ่มคนเหล่านี้อย่างคงเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ การแสดง มะโย่งก็ยังคงอยู่ในสังคม เพียงแต่เปลี่ยนสถานะจากการแสดงเพื่อสร้างสุนทรียภาพให้แก่ผู้ชมดังอดีต ก็เหลือเพียงการแสดงที่เป็นที่พึงทางใจแก่กลุ่มคนเล็ก ๆ ในสังคม

2. ด้านนโยบายการปกครอง การแสดงมะโย่งไม่ว่าจะในสมัยใด รัฐบาลยุคไหนก็ไม่เคย มีนโยบายส่งเสริม ถือเป็นชุดการแสดงที่ไร้ผู้อุปถัมภ์ อาจเป็นเพราะในกลุ่มเจ้าของวัฒนธรรมยังเกิด ข้อขัดแย้งต่อการแสดง จึงเป็นการยากที่จะให้คนต่างกลุ่มวัฒนธรรมเห็นความสำคัญ โดยเฉพาะผู้นำ ประเทศที่ส่วนมากเป็นคนไทยพุทธและมุสลิมล้าเนาเป็นคนภูมิภาคอื่นด้วยจึงมีความห่างไกลทั้งด้าน ระยะทางและด้านวัฒนธรรม รัฐบาลในยุคปัจจุบันมีจุดเน้นในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่า การส่งเสริมด้านวัฒนธรรม จึงไม่ค่อยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อรองรับการส่งเสริมด้านวัฒนธรรม ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะสำนักงานวัฒนธรรม และสถาบันทาง การศึกษาระดับอุดมศึกษา ในการส่งเสริมวัฒนธรรมโดยสนับสนุนจัดสรรงบประมาณเพื่อเผยแพร่การ แสดงหรือส่งเสริมด้านการทำวิจัยเพื่อศึกษาค้นคว้าด้านการแสดง แต่เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่มี

หน่วยงานใดในท้องถิ่นที่ให้ความสำคัญส่งเสริม สนับสนุนอย่างจริงจัง เท่าที่ศึกษามีเพียงศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธรที่ที่มีการส่งเสริมจัดงบประมาณให้ทางคณะมะโย่งได้เข้าร่วมการเผยแพร่วัฒนธรรมการแสดง (เงาะกาะเงะ เงาะโอะ, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ได้ข้อสรุปว่า นโยบายการปกครองของทุกรัฐบาลไม่เคยสนใจส่งเสริม อนุรักษ์ หรือศึกษาการแสดงมะโย่งอย่างจริงจัง เพราะรัฐบาลมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นปัจจัยสำคัญ ดังนั้นงบประมาณสำหรับการส่งเสริมด้านการแสดงมะโย่งจึงไม่มี ดังนั้นการส่งเสริมด้านการแสดงมะโย่งจึงขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำเสนอแผนงานจัดโครงการเสนอของบประมาณซึ่งโดยมากไม่มีหน่วยงานราชการใดให้ความสนใจ

3. ด้านเทคโนโลยี ในอดีตการแสดงมะโย่งถือเป็นศิลปะการแสดงที่มีความสมบูรณ์แบบมากที่สุด ด้วยถือเป็นการแสดงที่มีการร้อง การรำ และการแสดงละครเป็นเรื่องราวประกอบเพลงที่ไพเราะ ผู้ชมได้รับชมอย่างมีอรรถรส และเรียนรู้คุณธรรมที่ผู้แสดงได้สอดแทรกเข้ามาในการแสดงทุกครั้ง ต่อมาเมื่อเข้าสู่ยุคภาพยนตร์ โทรทัศน์ เข้ามามีบทบาททางสังคม ทำให้ความรุ่งโรจน์ของการแสดงมะโย่งชะงัก ชื่อเสียง ความรุ่งเรืองในอดีตของมะโย่งค่อย ๆ เลือนหายไป ทั้งนักแสดงและผู้ชมค่อย ๆ หันหลังให้การแสดง จนนักแสดงมะโย่งที่มีจำนวนมากก็ลดจำนวนลงและกระจายไปหาอาชีพหลักที่มั่นคง และนักแสดงจะกลับมารวมตัวอีกครั้งเมื่อมีการติดต่อรับการแสดงมะโย่งในงานแก้บนหรือรักษาโรคทางไสยศาสตร์ ถึงแม้ในยุคสมัยนั้น เทคโนโลยียังไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่แต่ก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบให้คณะมะโย่งต้องปิดตัวลง กล่าวได้ว่าการแสดงมะโย่งได้กลายเป็นตำนานที่เด็กได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์การแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูผ่านตำรา เอกสารที่นักวิชาการศึกษาเท่านั้น สืบเนื่องจาก การเข้ามาของเทคโนโลยีภาพยนตร์และโทรทัศน์ ที่มีแรงดึงดูดใจให้คนในสังคมสนใจจนลืมศิลปะการแสดงที่เป็นรากเหง้าของวัฒนธรรมมลายู เมื่อผู้คนมองผ่านการแสดงนักแสดงก็ไม่สามารถอยู่ได้เพราะไม่มีคนว่าจ้าง ไม่มีรายได้เลี้ยงครอบครัว ทำให้ผู้แสดงต้องวางมือจากการแสดงมุ่งหน้าประกอบอาชีพหลัง ส่วนใหญ่มักเป็นเกษตรกรทำนาข้าว นาเกลือ ทำไร่ ทำสวน เป็นต้น จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยี ได้ข้อสรุปว่า เทคโนโลยี เป็นปัญหาที่ทำให้การแสดงที่ทรงคุณค่าได้ลดบทบาทลงเพราะถูกแทนที่ด้วยความทันสมัย ความน่าสนใจของสื่อบันเทิงโดยเฉพาะภาพยนตร์ และโทรทัศน์ทำให้คนให้ความสำคัญ สนใจมากกว่าการแสดงมะโย่ง ดังนั้นเมื่อผู้ชมไม่คือนิยม คณะมะโย่งหลาย ๆ คณะก็ปิดตัว

4. ด้านเศรษฐกิจ สภาพความเป็นอยู่ของคนในชุมชนปัจจุบันต้องอยู่อย่างอดคัต เพราะชีวิตต้องรีบเร่ง ต้องทำงานแข่งกับเวลา ด้วยค่าครองชีพที่สูง รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ทำให้ชีวิตต้องต่อสู้กับปัญหาเรื่องปากท้อง โดยเฉพาะชาวไทยเชื้อสายมลายูที่มีจำนวนบุตรมาก และต้องหารายได้เลี้ยงครอบครัว เพราะบุตรแต่ละคนต้องมีรายจ่ายในแต่ละวันจำนวนมากทั้งค่าเรียน ค่ากิน ทำให้ปัญหาด้านเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อผู้แสดงมะโย่งอย่างมาก คือ การแสดงมะโย่งในปัจจุบัน

ไม่ได้แสดงบ่อย ผู้แสดงจึงต้องมีอาชีพหลัก คือ ทำไร่ ทำสวน บางคนต้องเข้าไปทำงานยังประเทศมาเลเซีย ดังนั้นเมื่อมีการแสดงจะต้องนำตัวผู้แสดงซึ่งกระจัดกระจายแยกย้ายกันอยู่ ดังนั้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินหลักหมื่นเพราะจะต้องถัวเฉลี่ยให้ผู้แสดงทุกคน โดยหักจากค่าเหมารถ ค่าน้ำมัน เพราะผู้แสดงไม่ได้มีรถยนต์ ส่วนเรื่องอาหารผู้ว่าจ้างก็รับผิดชอบไปด้วย นอกจากนี้ผู้ว่าจ้างมักเป็นผู้เผชิญปัญหาด้านเศรษฐกิจด้วยเช่นกัน เพราะต้องรวบรวมเงินเพื่อเป็นค่าตอบแทนให้แก่คณะตามข้อตกลงเรื่องราคากันตั้งแต่เริ่มติดต่อการแสดง ซึ่งยังมีค่าใช้จ่ายอื่นที่นอกเหนือจากค่าตอบแทน คือ ค่าอาหาร ค่าเครื่องดื่ม ดังนั้นผู้ว่าจ้างจึงรับการแสดงมะโย่งเฉพาะเมื่อมีงานที่สำคัญเท่านั้น จากการศึกษาปัญหาด้านเศรษฐกิจได้ข้อสรุปว่า เศรษฐกิจเป็นปัญหาที่ส่งผลให้คนในสังคมต้องดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอด ผู้แสดงจึงต้องยึดอาชีพการแสดงเป็นเพียงอาชีพเสริม เพราะการแสดงมะโย่งไม่ได้มีบ่อย หากผู้แสดงไม่มีอาชีพหลักรายได้จากการแสดงมะโย่งเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอในการเลี้ยงครอบครัว ส่วนผู้ว่าจ้าง ต้องมีการรวบรวมค่าตอบแทนให้แก่คณะมะโย่งที่ผู้ว่าจ้างให้มาแสดงในวาระต่าง ๆ ด้วยเป็นเงินจำนวนมากเพราะมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อาทิ ค่าตอบแทน ค่าอาหาร ค่าเครื่องเสียง ค่าไฟ ค่าเช่าหรือสร้างโรงปาทอง นอกจากนี้ทางคณะจะคิดค่าเหมารถ และค่าน้ำมันด้วย ทำให้ผู้ว่าจ้างต้องรอให้ถึงที่สุดก่อนจึงว่าจ้างมะโย่งให้มีแสดง กล่าวคือ หากเป็นการแก้บน ก็ลัดไปเรื่อย ๆ จนมีการได้รับหัวงติงจากผีบรรพบุรุษ หรือหากเป็นผู้ป่วย คือ ครอบครัวของผู้ป่วยพยายามรักษาจนหมดปัญญา ดังนั้นเมื่อว่าจ้างให้มาแก้บนหรือรักษาโรคก็จัดเป็นงานใหญ่

5. ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น เป็นประเด็นแตกต่างกันระหว่างการแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิมกับการแสดงมะโย่งแบบบันเทิง เพราะรูปแบบการแสดงทั้ง 2 ประเภทมีวิวัฒนาการที่ต่างกันโดยอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่นเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้การแสดงมะโย่งแบบบันเทิงเกิดขึ้น ดังนั้นการแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิมยังคงยึดรูปแบบการแสดง และองค์ประกอบของการแสดงในรูปแบบดั้งเดิมยังไม่มีวัฒนธรรมอื่น ๆ เข้ามา แม้แต่วัฒนธรรมด้านภาษา นักแสดงยังคงใช้ภาษามลายูโบราณที่ปัจจุบันได้เลิกใช้ ทำให้ผู้ชมคนไทยเชื้อสายมลายูที่เป็นเยาวชนรุ่นใหม่ไม่เข้าใจด้านภาษา มีเพียงบางคณะที่นำภาษาไทยแต่เป็นคำง่าย ๆ คำตลกเพื่อเรียกความสนใจแก่ผู้ชม ส่วนวัฒนธรรมด้านการแสดงยังไม่มีบทบาทโดยเฉพาะนาฏศิลป์ของกลุ่มวัฒนธรรมอื่นที่อาศัยในพื้นที่ใกล้เคียง เช่น การแสดงของคนไทยพุทธ หรือการแสดงนาฏศิลป์ไทยยังไม่มีนำไปประยุกต์ใช้ กล่าวคือ หากต้องการดูการแสดงแบบท้องถิ่นจริง ๆ ต้องดูการแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิม (เจ๊ะกายะ เจ๊ะโซะ, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555; โอภาส อิสโม, สัมภาษณ์, 12 มกราคม 2556)

สำหรับการแสดงมะโย่งแบบบันเทิง ที่มีการปรับปรุงรูปแบบการแสดงและองค์ประกอบ การแสดงเพื่อให้เป็นที่สนใจแก่ผู้ชม ดังเห็นได้จากภาษาที่ใช้มีการปรับเปลี่ยนมาใช้ภาษามลายูแบบที่ใช้ในปัจจุบัน โดยในแต่ละคณะจะใช้สำเนียงที่ตนถนัด เช่น นักแสดงชาวยะลาสำเนียงก็จะเป็นภาษาท้องถิ่นที่ยะลา นักแสดงชาวบราอีวาสสำเนียงก็จะเป็นภาษาท้องถิ่นที่บราอีวาส ดังนั้นหากผู้ชมเป็น

คนพื้นที่ใดก็มักเข้าใจในสำเนียงของท้องถิ่นนั้น ๆ สำหรับภาษาของวัฒนธรรมอื่นยังไม่มีอิทธิพลต่อการแสดงมะโย่ง ดังนั้นภาษามลายูเป็นอัตลักษณ์สำคัญของการแสดงมะโย่ง นอกจากนี้ อิทธิพลทางวัฒนธรรมการแสดงของกลุ่มคนไทยพุทธมีบทบาทสำคัญเพราะทางคณะมะโย่งได้นำการรำโนราเข้ามาผสมโดยเอาทั้งดนตรีและท่ารำ จนมีคำกล่าววามะโย่ง คือ โนราแขก ซึ่งการรำรำทำโนร่าอยู่ในช่วงที่ตัวมะโย่งร้องดีเกร็บ แล้วกล่าวอ่าลากันจนเปาะโย่งเข้าไปส่ง ท่ารำช่วงนี้เรียนว่า ตาริรำกำ โดยนักดนตรีจะเปลี่ยนจากการตีกลองทน มาเป็นตีทับ และกลองตุ๊ก คนสืบบั๊บกก็เปลี่ยนมาเป่าปี่ ผู้แสดงจะทำท่ารำโนราจนจบและตัวมะโย่งจะนั่งลง เปาะโย่งจึงเรียกพรานหนุ่มและดำเนินการแสดงปกติ สำหรับนาฏศิลป์ไทยยังไม่มี การนำท่าทางเข้ามาประยุกต์ใช้

จากการศึกษาปัญหาด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ได้ข้อสรุปว่า การแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิมไม่มีการรับวัฒนธรรมอื่นเข้ามาผสม ถือเป็นการแสดงแบบดั้งเดิมทุกกระบวนการแสดง จะมีเพียงการนำภาษาไทยเข้ามา ได้แก่คำว่า สวัสดิ์ ซึ่งเป็นช่วงที่ตัวตลกเล่นมุขตลกให้ผู้ชมสนุก ส่วนการแสดงแบบบันเทิง เป็นการนำวัฒนธรรมของกลุ่มคนไทยพุทธ โดยการนำท่าทางและเครื่องดนตรีของโนรา เข้ามาผสมผสานในชุดตาริรำกำ ส่วนการแสดงของนาฏศิลป์ไทยยังไม่มี การนำเข้ามาประยุกต์ ดังนั้นอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ถือเป็นปัจจัยที่ไม่ใช่ปัญหาส่งผลกระทบต่อ การแสดงแต่เป็นส่วนหนึ่งของวิวัฒนาการด้านวัฒนธรรมคือ การปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงโดยนำวัฒนธรรมของกลุ่มอื่นเข้ามาประยุกต์อย่างลงตัว และทำให้การแสดงได้รับความสนใจโดยเฉพาะจากนักแสดงโนราไทยพุทธ

6. ด้านเวลาในการแสดง การแสดงมะโย่ง เป็นการแสดงที่ต้องใช้เวลาในการแสดงนานมาก โดยเฉพาะการแสดงแบบพิธีกรรมรักษาคนป่วย จำเป็นต้องแสดงให้ครบทุกกระบวนการ แต่บางครั้งหากเป็นการแสดงโชว์ หรือสาธิตก็จะรัดรวบขั้นตอนการแสดง โดยมากมักตัดการแสดงเป็นเรื่อง วิธีการตัดรูปแบบการแสดงเมื่อมีเวลาจำกัด ทางคณะมะโย่งจะใช้วิธีการเดินร้องเงี้ยวแบบพื้นบ้าน โดยผู้แสดงทั้งหมดยืนรอบวงกลมหันหน้าเข้าหากัน (ตีเมาะ เงาะ, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555) ดังนั้นปัจจัยด้านเวลา ส่งผลกระทบต่อ การแสดงมะโย่งอย่างมาก เนื่องด้วยเป็นการแสดงที่ต้องใช้เวลา นานมาก เมื่อต้องตัดทอนรูปแบบการแสดงเพื่อให้ทันต่อเวลาที่กำหนดให้ ส่งผลให้ขั้นตอนของการแสดงไม่ครบถ้วน ทำให้ขาดอรรถรสในการชม (เงี้ยวเงาะ เงี้ยวเงาะ, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555)

การแสดงมะโย่งมีหลายช่วงเวลาในการแสดง แต่ละช่วงจะมีรูปแบบการแสดงที่แตกต่างกันออกไป สำหรับการแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิม ผู้ชมมักให้ความสนใจในช่วงที่ตัวตลกออกมาแสดงลูกเล่นต่าง ๆ โดยเฉพาะช่วงที่เปาะโย่งตีตัวตลกด้วยไม้หวายและท่าทำที่ปกติออกมา ช่วงนี้ได้รับเสียงหัวเราะมากกว่าช่วงอื่น ๆ ซึ่งเป็นเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ดังนั้นการแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิม ที่ใช้เวลาในการแสดงนานหลายชั่วโมงและมีช่วงที่สนุกเพียงเวลาสั้น ๆ ย่อมทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกเบื่อ (อัมรินทร์ โต๊ะแม, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555)

ส่วนการแสดงมะโย่งแบบบันเทิง ได้ปรับปรุงแบบการแสดงให้น่าสนใจ ทำให้ผู้ชมรู้สึกสนุกได้แก่ ปรับช่วงไหว้ครูโดยใช้เวลาให้สั้นลง เพิ่มช่วงเวลาที่ใช้การแสดงโนราเข้ามาทำให้ดูสนุกสนาน นอกจากนี้ตัวตลกมีการพูดจาโดยใช้ไหวพริบโต้ตอบเปาะโย่ง ยิ่งบทที่นักแสดงทั้งคู่ดัดพ้อต่อว่าเหตุการณ์ในปัจจุบัน เช่น วันที่มาแสดง นักแสดงชายยะลาต้องรอนักแสดงจากนราธิวาส ทำให้การเดินทางมาถึงสถานที่แสดงล่าช้า นักแสดงก็นำเรื่องดังกล่าวมาพูดจาประชดประชัน ผู้ชมที่รับฟังและเข้าใจเหตุการณ์จึงขบขันกับบทที่ทั้งคู่สนทนากัน เป็นต้น ลักษณะวิวัฒนาการที่ทำให้การแสดงมีความสนุกสนานมากยิ่งขึ้นทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกสนุกสนานมองข้ามเรื่องเวลาของการแสดง กล่าวได้ว่าเวลาที่ใช้ในการแสดง 2 ชั่วโมง ไม่ได้ทำให้ผู้ชมเบื่อกิจจไม่มีความรู้สึกว่ายาวนาน

จากการศึกษาปัญหาด้านเวลาในการแสดง ได้ข้อสรุปว่า เวลาที่ใช้ในการแสดงมะโย่งส่งผลกระทบต่อการแสดงมาก โดยเฉพาะการแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิมที่แสดงในการแก้บนและรักษาคณไ้จะต้องแสดงในครบทุกขั้นตอน และใช้เวลานาน ทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย ต่างกับการแสดงมะโย่งรูปแบบความบันเทิงสามารถยืดและตัดเวลาตามเจ้าภาพต้องการโดยคัดเฉพาะช่วงที่สำคัญมาแสดง ทำให้ผู้ชมเกิดความสนุกสนานประทับใจแม้ใช้เวลาในการแสดง 2 ชั่วโมง ผู้ชมก็รู้สึกถึงความสนุกสนาน จนถึงเลิกถึงเวลาในการแสดง

7. ด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร การแสดงมะโย่งเป็นการแสดงที่ได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ มีวิวัฒนาการจนปัจจุบันมีทั้งการแสดงแบบดั้งเดิมเพื่อใช้ในการแก้บนหรือรักษาคณไ้และแบบบันเทิง ที่วิวัฒนาการจากแบบดั้งเดิมเพื่อเป็นการแสดงมะโย่งที่ทันสมัยมากขึ้น ผู้ชมสามารถชมได้ทุกเพศ ทุกวัย การแสดงในปัจจุบันมีคณะมะโย่งจำนวนน้อย และผู้แสดงต่างก็กระเจายกันอยู่ต่างหมู่บ้านและต่างจังหวัด ทำให้ปัญหาด้านการสื่อสารมีข้อจำกัดที่แตกต่างกันดังนี้

การแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิม โดยเฉพาะคณะจากจังหวัดนราธิวาส ได้ใช้ภาษาในการแสดงมะโย่งเป็นภาษาที่ยาก กล่าวว่าเป็นภาษามลายูโบราณ ทำให้ผู้ชมที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมยังไม่สามารถเข้าใจความหมายที่นักแสดงสื่อสารออกมา โดยเฉพาะเยาวชนรุ่นใหม่ที่ถูกภาษามลายูยังฟังไม่เข้าใจ และไม่รู้ความหมายเพราะไม่เคยได้รับการศึกษาหรือได้ยินมาก่อน ทำให้เมื่อชมการแสดงย่อมขาดอรรถรสในการฟัง ส่วนผู้ชมที่มีอายุและเคยได้ยินหรือเคยใช้ภาษามลายูโบราณก็สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้แสดงสื่อสารระหว่างกันได้ (การิมะห์ ปี, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2555; การิมัน สามี, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2555)

การแสดงมะโย่งแบบบันเทิงเป็นการแสดงที่ใช้ภาษามลายูที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน แต่ด้วยนักแสดงมีสำเนียงในการแสดงแตกต่างกันตามภูมิลำเนาจึงทำให้ผู้ชมมีความไม่ถนัดในสำเนียงที่นักแสดงสื่อสารกัน ดังนั้นคณะมะโย่งแบบบันเทิง ซึ่งเป็นคณะที่มีนักแสดง 2 จังหวัดรวมตัวกัน คือ จังหวัดยะลาและนราธิวาส ทำให้ผู้ชมที่เป็นชาวนราธิวาสฟังสำเนียงของนักแสดงจากยะลาไม่ถนัด

และผู้ชมชาวยะลาที่พึงสำเนียงของนักแสดงจากนราธิวาสไม่ถนัดเช่นกัน แต่ผู้ชมก็สามารถคาดเดาได้ว่านักแสดงสื่อสารอะไรกัน ดังนั้นเมื่อมีมุขตลกก็ไม่ใช่ปัญหาต่ออรรถรสในการชม

จากการศึกษาปัญหาด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ได้ข้อสรุปว่า ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของการแสดงมะโย่ง หากผู้ชมเป็นกลุ่มวัฒนธรรมอื่น เช่น กลุ่มคนไทยพุทธ ย่อมไม่เข้าใจในการแสดงมะโย่งเลย เพราะภาษาที่ใช้เป็นภาษามลายูไม่ใช่ภาษาราชการของประเทศไทย แต่ด้วยเป็นการแสดงละครจึงสามารถคาดเดา หรือหากอ่านเนื้อเรื่องย่อเพื่อให้ทราบถึงรูปแบบการแสดงไปก่อนเข้าชม ก็สามารถเข้าใจในการแสดงได้ แม้ไม่สามารถแปลความหมายของคำที่นักแสดงสื่อสารระหว่างกัน

นอกจากนี้ แม้ผู้ชมที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมเอง โดยเฉพาะเยาวชน เมื่อชมการแสดงมะโย่งแบบดั้งเดิมก็ไม่สามารถเข้าใจการสื่อสารของตัวละครได้เลย จึงทำให้ขาดอรรถรสในการชม เพราะการใช้ภาษามลายูโบราณกล่าวได้ว่าไม่มีวิวัฒนาการด้านภาษาต่างกับการแสดงมะโย่งแบบฉบับที่มีวิวัฒนาการด้านภาษา คือ การใช้ภาษามลายูที่ใช้ในปัจจุบันทำให้ลดช่องว่างทางภาษาระหว่างผู้ชมกับนักแสดงได้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาของการสืบสานการแสดงมะโย่ง

การแสดงมะโย่งถือว่าการแสดงที่มีปัญหาสำคัญที่ทำให้การแสดงมะโย่งต้องปรับเปลี่ยนเพื่อความอยู่รอดในสังคมปัจจุบัน ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นปัจจัยภายใน นั่นคือ ด้านความเชื่อทางศาสนา เวลาในการแสดง และปัญหาด้านการสื่อสาร ปัจจัยทั้ง 3 ประการถือเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่ทำให้การแสดงมะโย่งต้องขบเซา ดังนี้

ด้านความเชื่อทางศาสนา เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดเพราะการแสดงมะโย่งมีมาตั้งแต่สมัยบรรพกาล ทำให้ความเชื่อด้านภูตผีตายายยังคงตกผลึกอยู่ในการแสดง โดยเฉพาะการแสดงแก้บน หรือการแสดงไหว้ตายายคล้ายกับโนราของชาวไทยพุทธ ซึ่งถือเป็นการแสดงที่ขัดกับหลักคำสอนของศาสนาอิสลามในด้านการมกมาย มีการเซ่นไหว้หรือบูชาสิ่งเหนือธรรมชาติ ดังนั้นผู้นำทางศาสนา โต๊ะครู และผู้ที่ศึกษาด้านศาสนาจึงมีการคัดค้านการแสดงรวมถึงการชมการแสดงมะโย่ง ซึ่งถือเป็นความคิดที่สวนทางกับเหล่านักแสดงและผู้ชื่นชอบการแสดงมะโย่ง กลุ่มคนเหล่านี้มักกล่าวว่า “ควรแยกเรื่องของศาสนาและการแสดงออกจากกัน” พร้อมทั้งยังมีการยกประเด็นของประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย ทั้งที่เป็นประเทศที่นับถือศาสนาอิสลามเช่นเดียวกัน แต่ยังคงมีการสนับสนุนการแสดงมะโย่ง สำหรับปัจจัยด้านเวลาในการแสดงและปัจจัยด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ถือเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้การแสดงมะโย่งไม่ได้รับความสนใจโดยเฉพาะการแสดงแบบดั้งเดิม เพราะหากแสดงให้ครบองค์ประกอบ การแสดงมะโย่งจำเป็นต้องใช้เวลาในการแสดงนานมากและใช้เวลาในการแสดง

หลายชั่วโมง กอรปกับภาษาที่ใช้แสดงเป็นภาษามลายูโบราณทำให้ผู้ชมที่เป็นเยาวชนไม่ค่อยสนใจที่
 อยากรจะชม ทั้งได้รับการปลูกฝังทัศนคติด้านลบต่อการแสดงทำให้ปัจจัยทั้ง 3 ด้าน เอื้อต่อการชบเซา
 ของการแสดงมะโย่งเป็นอย่างมาก

สำหรับปัจจัยภายนอก ได้แก่นโยบายการปกครอง เทคโนโลยี เศรษฐกิจ ถือเป็นปัจจัย
 ที่เป็นแรงผลักดันคอยส่งเสริมให้การแสดงมะโย่งคงอยู่ หรือชบเซา เพราะเป็นส่วนที่ทางคณะไม่
 สามารถจัดกระทำได้จำเป็นต้องพึ่งพารัฐบาล หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ดังนี้ ปัจจัยด้านนโยบาย
 บาลของรัฐ ขึ้นอยู่กับรัฐบาลแต่ละยุคเล็งเห็นความสำคัญของการแสดง หากสนับสนุนส่งเสริมก็ใช้
 วิธีการจัดสรรงบประมาณให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อให้
 หน่วยงานเหล่านี้ได้จัดกิจกรรมส่งเสริมการแสดงอย่างเต็มที่ตามเป้าหมาย แต่ปัจจุบันรัฐบาลยังไม่ให้
 ความสำคัญด้านวัฒนธรรมอย่างเต็มที่กำลังมุ่งเน้นแต่การพัฒนาด้านเศรษฐกิจดังนั้นหน่วยงานต่าง ๆ ที่
 เกี่ยวข้องจึงทำงานอย่างสะดุดเพราะไม่มีงบประมาณในการจัดกิจกรรมส่งกระทบต่อปัจจัยด้าน
 เศรษฐกิจของคณะกรรมการแสดงมะโย่ง ด้วยหากนักแสดงมะโย่งยึดอาชีพการแสดงเป็นหลักไม่สามารถอยู่
 ได้เพราะไม่มีความนิยมจากผู้ชมจากเหตุผลของปัจจัยภายในที่กล่าวข้างต้น และหน่วยงานต่าง ๆ ไม่
 สามารถจัดกิจกรรมเผยแพร่หรือว่าจ้างให้มะโย่งแสดงตามงานต่าง ๆ ด้วยไม่มีงบประมาณ ดังนั้น
 นักแสดงมะโย่งจึงยึดอาชีพนักแสดงเพียงเสริมเท่านั้นหากมีงานจะรวมตัวกันแสดง แต่หากไม่มีงานก็
 กระจายกันไปทำงานบางคนข้ามฝั่งไปทำงานรับจ้างที่ประเทศมาเลเซียเมื่อมีงานติดต่อเข้ามาจึงจะ
 กลับมารับงานแสดงด้วยเหตุนี้จึงปัจจัยด้านเศรษฐกิจถือเป็นปัจจัยภายนอกที่ต้องให้นักแสดงหาทาง
 ออกด้วยตัวเอง นอกจากนี้ปัจจัยด้านเทคโนโลยีถือเป็นจุดเปลี่ยนของสังคมที่ส่งผลกระทบอย่างเห็น
 ได้ชัด ผลจากการศึกษาพบว่าเมื่อมีภาพยนตร์ และโทรทัศน์เข้ามาในสังคม ผู้คนจึงหันไปนิยมรับชม
 การสื่อบันเทิงเหล่านั้นมากกว่าเพราะดูสนุก ตื่นเต้น และรับชมได้ตลอด ต่างจากการแสดงมะโย่งที่
 ต้องชมช่วงกลางคืนและนาน ๆ ถึงจะได้ดู และต้องใช้เวลาานมาก แต่สื่อเทคโนโลยีก็มีจุดดีหากมี
 คนคิดทำมาใช้ให้ก่อประโยชน์ต่อการแสดงนั่นคือ สามารถประชาสัมพันธ์หรือเผยแพร่การแสดง
 มะโย่งให้กับกลุ่มที่ต้องการศึกษาทั้งคนที่เป้นเจ้าของและคนนอกกลุ่มวัฒนธรรมได้ แต่ต้องใช้
 งบประมาณจำนวนมาก สำหรับปัจจัยด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่นไม่ได้ส่งผลการแสดงมะโย่ง
 เพราะคณะมะโย่งยังคงยึดชนบในการแสดงแบบดั้งเดิมแม้แต่ภาษาไทย นาฏศิลป์ไทยหรือภาษาและ
 นาฏศิลป์ของคนไทยพุทธในเขตใกล้เคียงยังไม่ซึมซับหรือมีอิทธิพลต่อการแสดงมะโย่งเลย

การแสดงประเภทคู่ชาย - หญิง : รองเงืง รองเงืงตันหยง ซัมเปง และดาระ

1. การแสดงรองเงืง

ผลจากการสัมภาษณ์นักแสดงรองเงืง ผู้วิจัยค้นพบปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดง ที่ส่งผลกระทบต่อการแสดงมากที่สุดคือ ด้านความเชื่อทางศาสนา เวลาในการแสดง และโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ส่วนปัญหาด้านอื่น ๆ อาทิ นโยบายการปกครอง เทคโนโลยี อิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วนแต่มีแนวทางแก้ไข แต่ด้วยการแสดงรองเงืงเป็นการแสดงที่มีการถ่ายทอดในสถานศึกษาทำให้มีการเผยแพร่การแสดงสู่สาธารณชน ส่งผลให้การแสดงรองเงืงยังคงมีปรากฏในสังคม สรุปผลการศึกษาดังนี้

1.1 ด้านความเชื่อทางศาสนา ในด้านความเชื่อทางศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การแสดงรองเงืงเกิดภาวะขบเซา เนื่องจากเมื่อประชาชนทั่วไปเน้นความสำคัญของการศึกษาทางศาสนา จึงมีการลบเลือนความเชื่อบางประการของบรรพบุรุษ โดยเฉพาะด้านการแสดง

ปัจจุบันเยาวชนมีความเชื่อที่ว่าความบันเทิงไม่ว่าจะเป็นด้านการแสดงและดนตรี ขัดต่อหลักศาสนามีเพียงกลองเท่านั้นที่สามารถใช้ในศาสนา (ยุมนีย์ มุขอ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555) ดังนั้นในด้านศาสนาจึงเป็นจุดที่เปราะบาง ทั้งนักแสดงและผู้ชมจึงมีความคิดเห็นดังนี้

นักแสดงทุกคนจะปฏิบัติกิจทางศาสนาไม่มีการละเว้น คือ ละหมาดวันละ 5 เวลา และในช่วงเดือนถือศีลตลอดจะงดรับกิจกรรมด้านบันเทิงทุกประการ (เชิง อาบู, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555) นอกจากนี้ ผู้แสดงรองเงืงที่เป็นนักเรียนก็จะมีทั้งคนไทยเชื้อสายมลายูและคนไทยพุทธ สำหรับโรงเรียนระดับประถมศึกษา ผู้ปกครองของคนไทยเชื้อสายมลายูส่วนมากจะไม่ค่อยให้การสนับสนุนให้นักเรียนมาฝึกหัด หรือเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงรองเงืงกับทางโรงเรียน สำหรับโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เด็กนักเรียนจะมีเสรีภาพในการตัดสินใจด้วยตนเองมากกว่า ดังนั้นหากเด็กคนไหนชื่นชอบในการแสดงรองเงืงก็สามารถเข้าร่วมชมรม และเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงรองเงืงของทางโรงเรียนได้ แต่การปฏิบัติตนทางด้านศาสนกิจของเด็กนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม ก็จะยึดหลักการเดียวกับนักแสดง คือ ปฏิบัติกิจทางศาสนาทุกประการและงดการแสดงในช่วงเดือนถือศีลตลอด (สุชาดา วัฒนเจริญ, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2555) ผู้ชม การแสดงรองเงืงในปัจจุบัน มักได้รับความนิยมจากกลุ่มคนไทยพุทธมากกว่าเจ้าของวัฒนธรรม ดังนั้นปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนาจึงไม่ส่งผลกระทบมากนัก จะเห็นได้ว่ากลุ่มคนไทยพุทธที่ชื่นชอบการแสดงรองเงืงจึงมีการติดต่อการแสดงไปแสดงของหน่วยงานต่าง ๆ ทำให้ปัจจุบันการแสดงรองเงืงยังคงปรากฏแพร่หลายในวงการการศึกษา (เชิง อาบู, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ได้ข้อสรุปว่า ความเชื่อทางศาสนาเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนซึ่งนักแสดงส่วนใหญ่ไม่ได้มองข้าม และพยายามที่ทำให้การแสดงสามารถคงอยู่

ท่ามกลางความเชื่อที่ปรับเปลี่ยนไปตามที่ทัศนคติของคนในสังคมเปลี่ยน นั่นคือ คำกล่าวที่ว่า การแสดงทุกประเภทขัดแย้งกับศาสนา ดังนั้นนักแสดงจึงใช้วิธีการปฏิบัติกิจทางศาสนาไม่ละเว้นควบคู่กับการแสดง คือ ประพฤติตนตามบัญญัติของศาสนา อาทิ การละหมาด 5 ครั้งต่อวันไม่บริโภคเนื้อสุกร เลือกรับประทานอาหารจากครัวมุสลิมหรืออาหารที่มีเครื่องหมายฮาลาล ไม่เลี้ยงสุนัข และเมื่อถึงงานรอมฎอนจะไม่รับงานแสดง และจะถือศีลอดอย่างเคร่งครัด

สำหรับกลุ่มนักแสดงและผู้ชมในปัจจุบันมักเป็นกลุ่มคนไทยพุทธมากกว่าเจ้าของวัฒนธรรมงานที่ว่าจ้างให้ร้องเง้งแสดง ส่วนใหญ่จะเป็นหน่วยงานราชการซึ่งมีทั้งติดต่อคณะร้องเง้งนักแสดงอาชีพ และคณะร้องเง้งจากสถานศึกษา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความเชื่อทางศาสนาไม่ส่งผลกระทบต่อการแสดงร้องเง้งมากนัก

1.2 ด้านนโยบายการปกครอง การแสดงร้องเง้งเป็นชุดการแสดงที่ได้รับเกียรติให้แสดงโชว์ความสวยงามในกิจกรรมของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนได้จัดขึ้น แม้รัฐบาลจะไม่ได้มีนโยบายด้านการส่งเสริมการแสดงโดยตรง แต่ในยุคสมัยที่ประเทศตกอยู่ในภาวะลอยตัวค่าเงินบาท การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้จัดงาน Amazing Thailand โดยประชาสัมพันธ์เปิดตัวโครงการทั้งในและต่างประเทศ ทั้งในแง่เชิญสื่อมวลชน จากต่างประเทศนับพันคนมาทัศนศึกษาในประเทศไทย ในงานนี้ทางผู้จัดได้เชิญการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละจังหวัด ครึ่งนี้การแสดงร้องเง้งได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนการแสดงของจังหวัดปัตตานี ทำให้เป็นการแสดงที่รู้จักของคนทั่วไป และมีหน่วยงานต่าง ๆ ติดต่อให้ไปแสดงเป็นจำนวนมาก นับว่าแม้ไม่ใช่นโยบายหลักแต่การส่งเสริมการท่องเที่ยวก็ได้สร้างโอกาสให้การแสดงได้นำเสนอวัฒนธรรมการแสดงของมลายูซึ่งถือเป็นผลดี

นอกจากนี้มีหน่วยงานที่ส่งเสริมวัฒนธรรมการแสดง โดยได้จัดสรรงบประมาณในการประกวดการแสดงร้องเง้ง คือ กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม โดยได้จัดประกวดดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน โดยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โปรดเกล้าพระราชทานถ้วยรางวัลชนะเลิศ ทั้งนี้ชุดการแสดงร้องเง้งเป็นชุดที่จัดประกวดเฉพาะการแสดงไม่มีดนตรี ส่งผลให้การสืบสานวัฒนธรรมการแสดงได้ผลเพราะถือเป็นแรงกระตุ้นให้เยาวชนสนใจรวมกลุ่มกันฝึกซ้อมเพื่อเข้าร่วมประกวด

จากการศึกษาปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ได้ข้อสรุปว่า นโยบายการปกครองของรัฐบาลในยุคปัจจุบันได้เน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านวัฒนธรรม จึงไม่ค่อยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อรองรับ ดังนั้นขึ้นอยู่กับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวัฒนธรรมจะสนับสนุนจัดสรรงบประมาณเพื่อเผยแพร่การแสดง ในปัจจุบันมีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้มีการจัดสรรงบประมาณในการประกวดร้องเง้ง นอกจากนั้นนโยบายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวก็เป็นนโยบายที่ส่งเสริมวัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่นทางอ้อม

1.3 ด้านเทคโนโลยี สื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยถือเป็นสิ่งที่ทำให้วัฒนธรรมลดบทบาทในสังคมลง เพราะความบันเทิงไม่ต้องถูกตีกรอบว่าจะต้องดู หรือติดตามในการแสดงสดเท่านั้น ปัจจุบันสามารถดูได้ทุกที่ ทุกเวลา และมีสื่อเทคโนโลยีที่รองรับได้ไม่ว่าจะเป็นการดูการแสดงผ่านวีดิทัศน์ เพียงมีเครื่องเล่นวีดีโอ หรือเครื่องเล่นดีวีดี ก็สามารถดูได้เลย โดยเฉพาะยังเป็นยุค 3G เพียงแต่มี แท็บเล็ต มีโทรศัพท์ก็สามารถดูการแสดงผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลา (อัมรินทร์ แซ่มะ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555) นอกจากนี้เยาวชนในยุคปัจจุบันมีกิจกรรมหรือสื่อบันเทิงอื่น ๆ เข้ามาให้เลือกชมหลากหลาย การแสดงร้องเป็นเพียงการแสดงที่ตกทอดจากบรรพบุรุษ เฉพาะคนที่ชื่นชอบเท่านั้นที่สามารถสรรหามาชม เนื่องจากไม่ได้รับการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโทรทัศน์หรือวิทยุ จึงทำให้คนรู้จักน้อย ทั้งยังเป็นการแสดงที่เชื่องช้าทำร้ายง่าย ซึ่งขัดกับบุคลิกของเยาวชนที่ชอบความสนุกสนาน (ยุมนีย์ มูขอ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยี ได้ข้อสรุปว่า เมื่อมนุษย์ไม่หยุดในการพัฒนาเทคโนโลยี ทำให้เกิดสื่อบันเทิงที่หลากหลายที่สามารถตอบสนองความต้องการของคนยุคปัจจุบัน สื่อบันเทิงในยุคสมัยนี้สามารถรับชมได้ทุกที่ทุกเวลา แม้แต่เมื่อมีความต้องการแสดงร้องก็สามารถเข้าชมและฝึกปฏิบัติจากอินเทอร์เน็ตหรือจากแผ่นดีวีดี นอกจากนี้สื่อเทคโนโลยีมีทั้งคุณและโทษ คือ หากเป็นด้านให้คุณ ก็สามารถช่วยให้กลุ่มผู้ที่สนใจการแสดงร้องได้ศึกษาค้นคว้าอย่างสะดวกขึ้น สำหรับการให้โทษนั้นเมื่อเทคโนโลยีเข้ามา สื่อบันเทิงในรูปแบบวัฒนธรรมก็ลดหายไป เพราะเทคโนโลยีเข้าถึงกลุ่มคนได้มากกว่า

1.4 ด้านเศรษฐกิจ การแสดงร้องในปัจจุบันมีทั้งคณะที่เป็นนักแสดงอาชีพ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการรวมตัวของครู อาจารย์ หรือแม้แต่บุคคลที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และคณะร้องเงี้ยวที่ผู้แสดงเป็นนักเรียน นักศึกษา ของสถาบันศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ดังนั้นค่าใช้จ่ายในเรื่องของเครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรี การเดินทางไปแสดง และค่าตอบแทนที่ได้รับ มีความแตกต่างกันดังนี้ คณะที่เป็นนักแสดงอาชีพ อัตราค่าจ้างจะมีราคาสูงด้วยเพราะผู้แสดงล้วนกระจายกันอยู่คนละพื้นที่ ต้องมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางของแต่ละคน และการลงทุนในเรื่องของเครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรี เครื่องสำอางด้วยเงินส่วนบุคคล นอกจากนี้ด้วยเป็นมืออาชีพผลงานที่ออกมาย่อมมีคุณภาพ ดังนั้นนักแสดงทุกท่านต้องได้รับค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ ส่วนคณะของสถานศึกษาอาจมีราคาที่ถูกกว่าเพราะส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายในเรื่องของเครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรี และเครื่องสำอางจะเป็นการจัดสรรงบประมาณที่ทางต้นสังกัดได้สร้างไว้ และเมื่อหน่วยงานต่าง ๆ ติดต่อการแสดงก็ทำเพียงหนังสือขอความอนุเคราะห์ และมีค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อย แต่จุดประสงค์หลักของคณะที่เป็นของสถานศึกษา คือ ต้องการให้ผู้แสดงมีประสบการณ์ในการแสดงและมีความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมการแสดงของตน ดังนั้นปัญหาทางเศรษฐกิจมักขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือบุคคลที่ว่าจ้างคณะร้องเงี้ยว ซึ่งหากไม่สามารถรู้ราคาที่คณะนักแสดงอาชีพตั้ง

ไว้ก็สามารถติดต่อการแสดงของคณะสถานศึกษาแทนได้ (ทรงกลด ธรรมเศก, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านเศรษฐกิจ ได้ข้อสรุปว่า ผู้แสดงร้องเงืงคณะนักแสดงอาชีพในปัจจุบัน ทุกคนล้วนมีอาชีพหลัก การแสดงร้องเงืงเป็นเพียงอาชีพเสริม จึงทำให้ไม่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจถือเป็นกิจกรรมนันทนาการที่ได้พบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูงเท่านั้น แต่หากเป็นการแสดงของกลุ่มเยาวชนทางสถานศึกษาที่หน่วยงานต่าง ๆ ติดต่อการแสดงโดยผ่านสถานศึกษา หน่วยงานนั้น ๆ มีการตั้งงบประมาณเพื่อเป็นค่าตอบแทนแก่นักแสดง ดังนั้นทางสถานศึกษาจึงไม่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจ แต่ถือว่าเป็นการสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน และนักแสดงจะได้มีประสบการณ์ในการแสดง ดังนั้นผลกระทบทางเศรษฐกิจมักปรากฏแก่หน่วยงานหรือบุคคลที่ต้องการว่าจ้างการแสดงร้องเงืง ซึ่งต้องมีการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอกับราคาที่ได้ออกรอกรันไว้เบื้องต้น

1.5 ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น การแสดงร้องเงืงในยุคของท่านขุนจากรัฐวิเศษศึกษากร ได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงจากแนวคิดของร่ำวงมาตรฐานไทย โดยมุมมองที่ว่า หากประเทศไทยมีร่ำวงเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ดังนั้นชาวไทยเชื้อสายมลายูก็ควรมีร้องเงืงเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ดังนั้นแนวคิดนี้ถือเป็นแรงผลักดันที่ทำให้วิวัฒนาการการแสดงร้องเงืงอย่างในปัจจุบัน สำหรับการแสดงโดยเฉพาะนาฏศิลป์ไทยไม่ได้มีอิทธิพลต่อการแสดงเลยจะเห็นได้จากชุดการแสดงจะไม่มีการใช้จีบ การใช้ตัววง มีเพียงแต่การกรีดนิ้วกลางเท่านั้น วัฒนธรรมการแสดงร้องเงืงซึ่งเป็นการแสดงของชาวไทยเชื้อสายมลายู โดยขุนจากรัฐวิเศษศึกษากรได้นำแนวคิดที่ว่าประเทศไทยมีร่ำวงเป็นเอกลักษณ์ ท่านจึงมีความต้องการให้ทางชาวไทยเชื้อสายมลายูมีร้องเงืงเป็นเอกลักษณ์ซึ่งทางคนไทยเชื้อสายมลายูมีวัฒนธรรมร่วมกับกลุ่มประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย โดยเฉพาะการแต่งกายในยุคแรก ๆ ที่การแสดงร้องเงืงไปออกเผยแพร่การแสดงนอกพื้นที่จนเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย จนได้มีการพัฒนาการแต่งกายโดยนำดอกไม้ นำปิ่นปักผมของประเทศมาเลเซียมาประดับศีรษะ และนำเข็มกลัดมาติดที่อกเมื่อมีการแสดงเพราะเครื่องประดับเหล่านี้มีความคงทน และลวดลายที่สวยงามกว่าของที่จำหน่ายในประเทศไทย บางคณะมีการนำชุดบางสำเร็จรูปที่ทำด้วยผ้าโปรงปักดินอย่างสวยงาม และเครื่องประดับ ซึ่งส่วนมากจะเป็นชุดเจ้าสาวจากประเทศอินโดนีเซียมาใช้ในการแสดงแต่มักจะเป็นการแสดงแบบร้องเงืงประยุกต์ หากเป็นการแสดงร้องเงืงโดยทั่วไปมักไม่นิยมใส่ชุดเจ้าสาวดังกล่าว เพราะไม่มีชุดผู้ชายที่สวมเข้าคู่ และชุดมีความหนัก และยาวทำให้เคลื่อนไหวร่างกายไม่สะดวก (โอภาส อีสโม, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่นได้ข้อสรุปว่า การแสดงร้องเงืงเป็นการแสดงของชาวไทยเชื้อสายมลายูที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย แต่ไม่ได้รับอิทธิพลการแสดงจากประเทศไทยมีเพียงแนวคิดที่ต้องการสร้างให้การแสดงร้องเงืงเป็นเอกลักษณ์เดียวกับร่ำวงของไทยเท่านั้น จึงทำให้รูปแบบการแสดงมีความประณีตมีระเบียบ และปรับเปลี่ยนท่าทางให้มีความสวยงามมากขึ้น ส่วนอิทธิพลทางวัฒนธรรมของประเทศอินโดนีเซียและประเทศมาเลเซีย ซึ่งถือเป็นประเทศ

ที่มีวัฒนธรรมร่วมกัน จึงส่งผลให้มีอิทธิพลทางวัฒนธรรมต่อการแสดงร้องเงืง แต่ก็มีเพียงด้านการแต่งกายเท่านั้นโดยเฉพาะยุคแรก ๆ ที่นักแสดงร้องเงืงนำปิ่นของประเทศมาเลเซียมาประดับศีรษะ ส่วนลีลาท่าทางยังคงเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยมลายูในประเทศไทย

1.6 ด้านเวลาในการแสดง กิจกรรมการแสดงในปัจจุบันขึ้นอยู่กับหน่วยงาน หรือเจ้าภาพเป็นผู้กำหนดช่วงเวลาในการแสดงแก่คณะ กล่าวคือ หากเป็นการแสดงเพื่อโชว์ในงานต่าง ๆ เจ้าภาพจะกำหนดเวลาประมาณไม่เกิน 10 นาที เพราะไม่ต้องการให้แขกที่มาร่วมงานเกิดความเบื่อหน่าย หรือหากเป็นงานแสดงประจำปีซึ่งจะมีชุดการแสดงอื่นร่วมแสดงด้วย ทางผู้จัดก็กำหนดเวลาในการแสดงเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการเล่น ซึ่งส่วนใหญ่ทางเจ้าภาพจะระบุเวลาและแจ้งแก่คณะร้องเงืงตั้งแต่ช่วงเวลาที่ติดต่อการแสดง เพื่อให้คณะร้องเงืงได้ฝึกซ้อมชุดการแสดงตามเวลาที่กำหนดให้แสดง โดยมากร้องเงืงจะแสดง 3 – 4 เพลงติดต่อกัน มักเป็นเพลง 1. ลาซูดวอ ถือเป็นเพลงแรกที่แสดงและเป็นเพลงไหว้ครู 2. เลนังหรือจินดาซายัง เป็นเพลงที่มีท่วงทำนองช้าลีลาสวยงาม 3. ปูจีบะบิซังหรือมะอีนังลาม่า เป็นเพลงที่มีจังหวะที่สนุกสนาน ส่วนเพลงอาเนาะดีดีมะอีนังซาวา และบุหงารำไป ไม่ค่อยได้แสดง จึงไม่มีการฝึกซ้อมหรือถ่ายทอดให้แก่เยาวชน ทำให้การแสดงชุดดังกล่าว นักแสดงลืมท่ารำ จนในที่สุดไม่สามารถแสดงได้ (เชิง อาบู; อุดม อุดมเศรษฐ์, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

ปัจจัยด้านเวลาในการแสดงส่งผลกระทบต่อการเล่นร้องเงืงในประเด็นของ เมื่อระบุเวลาในการแสดงประมาณ 10 นาที คือ จำนวนเพลงที่แสดง 3 – 4 เพลง ผู้แสดงมักได้รับการฝึกซ้อมและแสดงเพียงแค่ 3 เพลงนั้น ๆ ทำให้เพลงร้องเงืงที่นอกเหนือ 3 – 4 เพลงนี้ ไม่ได้รับการสืบสานต่อด้วยเหตุผล ที่ทำให้เพลงอื่นขาดการถ่ายทอด เมื่อผู้แสดงไม่ได้ต่อท่ารำในเพลงนั้น ๆ หรือไม่ได้ฝึกซ้อมเป็นเวลานานทำให้ลืม จำลีลาท่ารำไม่ได้ ดังเช่น เพลงมะอีนังซาวา ถึงแม้จะใช้ลีลาท่ารำเพียงท่าเดียวตลอดเพลงแต่กระบวนการแปลแถว สวนแถวระหว่างคู่ทำให้เกิดความสับสนในการเล่นได้ และเมื่อไม่ค่อยได้คัดเลือกให้แสดงก็ไม่มีการฝึกซ้อมทำให้เพลงนี้ค่อย ๆ หายไปจากสังคม (นพเก้า ศิลปะเจริญ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

ในปัจจุบัน กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรมได้มีการจัดประกวดร้องเงืง โดยในปี พ.ศ. 2556 ได้มีการเพิ่มเพลงบุหงารำไปเข้าไปเป็นหนึ่งในเพลงในจำนวนสี่เพลง ซึ่งถือเป็นเพลงที่ทำให้เยาวชนได้รับการถ่ายทอดเพิ่มขึ้นจากเพลงเดิม ๆ ที่ประกวด อาทิ ลาซูดวอ ปูจีบะบิซัง จินดาซายัง มะอีนังลาม่า เป็นต้น จากการศึกษาปัญหาด้านเวลาในการเล่น ได้ข้อสรุปว่า เวลาในการเล่นถือเป็นปัญหาสำคัญของการสืบสาน เพราะชุดการแสดงร้องเงืงมีเพลงแม่บทจำนวน 8 เพลง ซึ่งแต่ละเพลงใช้เวลาประมาณ 4 – 5 นาที ทำให้หากแสดงทั้งหมดจะใช้เวลาในการเล่นนานมาและทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกหน่ายได้ กอปรกับในการไปแสดงตามงานต่าง ๆ เจ้าภาพมักระบุเวลาในการเล่นประมาณ 10 – 15 นาที ทำให้นักแสดงต้องเลือกชุดการแสดงโดยมากมักนิยมเล่นเพลง 3 – 4 เพลง

ติดต่อกัน และเพลงที่นิยมคือ ลาซูลูวอ ถือเป็นเพลงแรกที่แสดงและเป็นเพลงไห้วครู ต่อด้วยเพลง เลนังหรือจินตาซายัง เป็นเพลงที่มีท่วงทำนองซาลีลาสวยงาม และมักจบด้วยเพลงบูโจ๊ะปั้งหรือ มะอีนังลามาเพราะเป็นเพลงที่มีจังหวะที่สนุกสนานทำให้เพลงอาเนาะดีดี มะอีนังขวาและเพลง บุนหารำไป ไม่ค่อยได้เลือกแสดงทำให้นักแสดงรุ่นใหม่ไม่ค่อยได้ต่อทำรำ ส่วนนักแสดงรุ่นเก่ามักจะ ลืมจำทำไม่ได้ จนในการประกวดการแสดงร้องเง็งที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้จัดในปี พ.ศ. 2556 ได้ เพิ่มเพลงบุนหารำไปเพื่อให้เยาวชนได้ต่อทำรำและร่วมประกวดถือเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ทำให้เยาวชน ได้สืบสานการแสดงร้องเง็ง

1.7 ด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง

การแสดงร้องเง็งของคณะนักแสดงอาชีพเพื่อทำการเผยแพร่การแสดง เกือบทุกคณะ มักประสบปัญหาไม่ได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกันตราบได้ทั้งสังคมมักมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก มีการริษยา เพื่อนร่วมอาชีพ โดยเฉพาะเมื่อมีการผูกมัดกับหน่วยงานหรือกลุ่มผู้ว่าจ้าง จึงทำให้คณะอื่น ๆ ไม่ได้ รับการติดต่อให้แสดง ด้วยคณะร้องเง็งในปัจจุบันมีการรวมตัวของเหล่าครู อาจารย์ และผู้ประกอบการ อาชีพอื่น ๆ ได้ก่อตั้งคณะร้องเง็ง นอกจากนี้ยังมีการแสดงร้องเง็งของสถาบันการศึกษาจำนวนมาก เมื่อมีคณะร้องเง็งจำนวนมากจึงมีปัญหาด้านการส่งเสริมการแสดงร้องเง็งคณะอื่น ๆ กล่าวคือ หาก มิใช่เพื่อนฝูงก็จะไม่สนับสนุนให้มาติดต่อกัน (ก่อเกียรติ สุขธรรานนท์, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ได้ข้อสรุปว่า การแสดงร้องเง็งในปัจจุบัน มี คณะที่เป็นคณะอาชีพ และคณะในสถาบันการศึกษาจำนวนมาก แต่เวทีที่รองรับการแสดงมีจำนวน น้อยส่งผลให้เกิดการแข่งขัน ดังนั้นจึงมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ได้แก่ ข้อดี นักแสดงแต่ละคณะจะต้อง พัฒนารูปแบบการแสดงของตนเองให้มีความน่าสนใจทั้งด้านรูปแบบการแสดงโดยเฉพาะ กระบวนการแปรแถว เครื่องแต่งกายที่พัฒนาให้ดูสวยงาม สง่า เพื่อให้ผู้ชมเกิดความประทับใจ เมื่อมี การจัดกิจกรรมจะได้เชิญมาแสดงในโอกาสต่อไปอีก เหตุผลนี้จะส่งผลดีให้แก่ผู้ชม ส่วนผลเสียคือ นักแสดงแต่ละคณะมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก คือ หากมิใช่เพื่อนของตนก็ไม่มีการสนับสนุนให้มาติดต่อกัน การแสดง ถือเป็นปัญหาที่หาทางแก้ไขได้ยากมาก

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงร้องเง็ง

การแสดงร้องเง็ง เป็นการแสดงที่มีอยู่คู่สังคมชาวมลายูมายาวนานมีการพัฒนาท่วงทาง ลีลา สอดประสานทำนองเพลงที่ไพเราะ ถือเป็นการแสดงที่มีความประณีตจนการเป็นการเล่นโชว์ที่มีชื่อเสียง ปัจจัยที่เป็นปัญหาของการแสดงร้องเง็งในปัจจุบัน โดยมากจะเป็นปัจจัยภายใน คือ ความ เชื่อทางศาสนา และปัจจัยภายนอก คือ เวลาในการแสดงและปัญหาด้านโอกาสในการแสดง ดังนี้

ความเชื่อทางศาสนา เมื่อสังคมของจังหวัดชายแดนมีการศึกษาศาสนาอย่างเคร่งครัดทำให้ความเชื่อที่มีต้องการแสดงปรับเปลี่ยนไปกลุ่มผู้ชมที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมค่อย ๆ ลดจำนวนแต่กลุ่มคนไทยพุทธตามสถานศึกษามักได้รับการสานต่อด้วยวิธีการเรียนการสอนจากวิทยากร คือ นักแสดงอาวูโสที่ผันตัวเองมาให้ความรู้แก่เยาวชน เพื่อประกวดหรือเผยแพร่การแสดงร้องเงี้ยวให้คงอยู่ในประเทศ ด้วยศาสนาเป็นประเด็นที่เปราะบาง จำต้องไม่ได้ การแสดงจึงต้องปรับปรนตามกระแสขึ้นอยู่กับกลุ่มนักแสดงและผู้ชมจะส่ง-รับกัน ส่วนปัจจัยด้านเวลาในการแสดงถือเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญมากเพราะปัจจุบันทางผู้จัดงานมักกำหนดเวลาในการแสดงต่อครั้งประมาณไม่เกิน 10 นาที ดังนั้นชุดการแสดงร้องเงี้ยวมักแสดงประมาณ 3-4 เพลงติดต่อกัน มักเป็นเพลง 1. ลาซูดวอ ถือเป็นเพลงแรกที่แสดงและเป็นเพลงไหว้ครู 2. เลนังหรือจินตาสายัง เป็นเพลงที่มีท่วงทำนองช้าลีลาสวยงาม 3. บูจีปะบิซังหรือมะอีนังลาม่า เป็นเพลงที่มีจังหวะที่สนุกสนาน ส่วนเพลงอาเนาะดีดีมะอีนังชาว และบุหงารำไป ไม่ค่อยได้แสดง จึงไม่มีการฝึกซ้อมหรือถ่ายทอดให้แก่เยาวชน ทำให้การแสดงชุดดังกล่าว นักแสดงลืมท่ารำ จนในที่สุดไม่สามารถแสดงได้ และปัจจัยด้านปัญหาด้านโอกาสในการแสดง คือ การแสดงร้องเงี้ยวส่วนใหญ่มักเกิดจากขาดการส่งเสริมกันระหว่างกลุ่ม ยอดหลักเพื่อนฝูงเป็นสำคัญ กล่าวคือ หากไม่ใช่เพื่อนก็จะไม่ชักชวนหรือเปิดโอกาสให้คนอื่นได้แสดงร้องเงี้ยว

ส่วนปัจจัยภายนอกทั้งด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น มักไม่ส่งผลกระทบต่อด้านการแสดงมากนักเพราะผู้แสดงส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา มีการเปลี่ยนแปลงรุ่นต่อรุ่น และมีงานจำนวนมากที่ให้เยาวชนได้สร้างประสบการณ์ ส่วนนักแสดงที่เป็นวัยทำงานซึ่งแต่ละคนมีอาชีพหลักทำให้ปัญหาด้านเศรษฐกิจไม่มี สำหรับด้านนโยบายการปกครองเป็นปัจจัยที่ขึ้นอยู่กับผู้นำประเทศแต่ก็ไม่ส่งผลต่อการแสดงมากนักเพราะ การแสดงร้องเงี้ยวยังคงมีการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา

2. การแสดงร้องเงี้ยวต้นหยง

ผลจากการสัมภาษณ์นักแสดงร้องเงี้ยวต้นหยง ผู้วิจัยค้นพบปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงมากที่สุด ได้แก่ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ปัญหาด้านการถ่ายทอดทางดนตรี และนโยบายการปกครอง ส่วนปัญหาที่ประสบแต่ยังมีแนวทางแก้ไข อาทิ เทคโนโลยี เศรษฐกิจ เวลาในการแสดง และอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น แต่ด้วยการแสดงร้องเงี้ยวต้นหยงในปัจจุบันได้มีทางสถานศึกษาในพื้นที่เล็งเห็นความสำคัญได้จัดตั้งเป็นชมรมในโรงเรียนเพื่ออนุรักษ์การแสดง ดังนั้นเมื่อมีการถ่ายทอดในสถานศึกษาทำให้มีการเผยแพร่การแสดงสู่สาธารณชน ส่งผลให้การแสดงร้องเงี้ยวต้นหยงยังคงมีปรากฏในสังคม สรุปผลการศึกษาดังนี้

2.1 ด้านความเชื่อทางศาสนา ในด้านความเชื่อทางศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การแสดงร้องเงี้ยวต้นหยงเกิดภาวะซบเซา เนื่องจากเมื่อประชาชนทั่วไปเน้นความสำคัญของการศึกษาทางศาสนา จึงมีการลบเลือนความเชื่อบางประการของบรรพบุรุษ โดยเฉพาะด้านการแสดง เหล่า

นักแสดงอาวุโสกล่าวว่า ในอดีตการแสดงร้องเงี้ยวตันหยง อยู่คู่สังคม เมื่อเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน ก็มีกิจกรรมการแสดงเข้ามาเพื่อให้ผู้คนสนุกผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้า เพราะการแสดงร้องเงี้ยวตันหยง เป็นการแสดงร้อง รำ ผู้คนทั่วไปเมื่อได้ยินเสียงเพลงก็ลุกขึ้นเต้นรำ อย่างสนุกสนาน จนมีการจัดตั้งคณะร้องเงี้ยวตันหยง เพื่อเป็นการหารายได้โดยบรรดาสาว ๆ ในสมัยนั้น ได้แสดงคู่กับหนุ่ม ๆ ซึ่งมีทั้งชาวไทยพุทธและมลายู ต่อมาเมื่อชาวบ้านมีการศึกษาทางศาสนามีการเข้มงวด ศรัทธาในศาสนายิ่งขึ้น เมื่อคนเข้าถึงศาสนาจึงมีการหันหลังให้การแสดง มีความเชื่อว่าดูการแสดงเป็นบาป ถูกอาชีพเต็นกินรำกิน จึงทำให้การแสดงร้องเงี้ยวตันหยง ค่อย ๆ ขบเซา ดังนั้นการแสดงร้องเงี้ยวตันหยง ที่สามารถคงอยู่ในภาวะปัจจุบันได้มีการปรับปรนให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตปัจจุบัน สิ่งใดที่ขัดกับหลักความเชื่อทางศาสนาก็ค่อย ๆ จางหายไป (สุธาวัลย์ เส้นสาย, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ได้ข้อสรุปว่า ความเชื่อทางศาสนาเป็นปัญหาที่สำคัญที่ทำให้การแสดงที่เคยรุ่งเรืองอย่างร้องเงี้ยวตันหยง ต้องลดบทบาททางสังคมลงจนกลายเป็นสื่อบันเทิงที่เคยมีชื่อเสียง มีการรวมตัวกันเป็นคณะเพื่อยึดเป็นอาชีพเลี้ยงตัว แต่ในปัจจุบันเหลือเพียงคณะเดียวที่อาศัยในตำบลปากบาง มูลเหตุที่ทำให้การแสดงไม่เป็นที่นิยมคือ ผู้คนได้รับการศึกษาด้านศาสนา และมีความเชื่อที่ว่า การแสดงร้องเงี้ยวตันหยง ขัดกับหลักคำสอนของศาสนาดังนั้น เมื่อความเข้มข้นในการเชื่อของชาวบ้านจึงทำให้การแสดงร้องเงี้ยวตันหยงไม่เป็นที่นิยมอย่างในอดีต

2.2 ด้านนโยบายการปกครอง รัฐบาลในยุคปัจจุบันเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านวัฒนธรรม จึงไม่ค่อยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อรองรับ ดังนั้นขึ้นอยู่กับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวัฒนธรรมสนับสนุนจัดสรรงบประมาณเพื่อเผยแพร่การแสดงในการศึกษาด้านนโยบายของรัฐบาลที่มีต่อศิลปะและวัฒนธรรม นักแสดงทั่วไปมักมีข้อสรุปโดยการเปรียบเทียบจำนวนงานที่ได้รับติดต่อให้ไปแสดงระหว่างรัฐบาลยุคปัจจุบันกับรัฐบาลชุดก่อน (อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ) สาเหตุที่เปรียบเทียบเพียงรัฐบาลทั้งสองนี้เพราะหากกล่าวย้อนไปไม่มีนักแสดงท่านใดสามารถจดจำได้คำตอบของนักแสดงทุกคนกล่าวว่าการได้รับการส่งเสริมในด้านการแสดงนั้นต้องเป็นยุคของอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ถึงแม้ระยะเวลาสั้น ๆ แต่มีการจัดสรรงบประมาณ สนับสนุนด้านการแสดงท้องถิ่น มีการจัดครุภูมิปัญญาเพื่อให้สานต่อวัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่นแก่เยาวชนในพื้นที่ ทำให้ในช่วงปีนั้นทางคณะร้องเงี้ยวตันหยง ได้รับการติดต่อให้ไปแสดงยังหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและต่างจังหวัดจำนวนมาก ซึ่งต่างจากปัจจุบันมีจำนวนหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อ รับงานแสดงน้อยมาก กล่าวได้ว่า นักแสดงไม่มีรายรับจากการแสดงร้องเงี้ยวตันหยงเลย (สุธาวัลย์ เส้นสาย, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ได้ข้อสรุปว่า การแสดงร้องเงี้ยวตันหยง เป็นการแสดงที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียง ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนติดต่อให้ไปแสดงโชว์ แต่เมื่อครั้งที่ผู้นำประเทศให้ความสนใจนโยบายด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่นส่งผลให้การแสดงของท้องถิ่นได้รับความสนใจจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากขึ้น แต่เมื่อ

เปลี่ยนรัฐบาลและผู้นำประเทศไม่ได้สนใจรายละเอียดด้านวัฒนธรรมก็ทำให้การแสดงของเขาเพราะนักแสดงขาดการสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เคยติดต่อ

2.3 ด้านเทคโนโลยี เป็นปัญหาสำคัญในการลดบทบาทของการสืบสาน เพราะเมื่อคนไม่สามารถนำวัฒนธรรมเข้าร่วมกับเทคโนโลยีย่อมทำให้การสืบสานชะงักได้ โดยเฉพาะสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยในปัจจุบันถือเป็นสิ่งที่ทำให้วัฒนธรรมลดบทบาทลง ส่งผลกระทบต่อการแสดงจำนวนมาก จนทางโรงเรียนบ้านปากบางได้จัดตั้งชมรมและเชิญครูภูมิปัญญาด้านการแสดงมาถ่ายทอดการแสดง ร้องเงี้ยวให้แก่เยาวชน จึงทำให้เด็ก ๆ ในชุมชนได้รู้จักการแสดงร้องเงี้ยวมากขึ้น เด็กที่อยู่ในชมรมสามารถแสดงได้ แต่เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็ออกไปศึกษาต่อยังสถาบันการศึกษาอื่น บางคนก็แต่งงาน ทำให้วิถีชีวิตเริ่มห่างไกลการแสดงร้องเงี้ยว และเสียด้านเทคโนโลยีอื่น ๆ มากขึ้น เพราะสื่อเทคโนโลยีในปัจจุบันไม่ได้สะท้อนความเป็นท้องถิ่นแต่เป็นการสัมผัสวิถีชีวิตของคนรอบโลก ด้วยเหตุนี้ การสืบสานความเป็นวัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่นหากจำเพาะอยู่เพียงกรอบของการศึกษาในโรงเรียน การแสดงร้องเงี้ยวจะค่อย ๆ หายไกลวิถีชีวิตของคนในแถบนั้นมากขึ้น เพราะสื่อเทคโนโลยีโดยเฉพาะภาพยนตร์ โทรทัศน์ ที่สามารถเปิดชมได้ทุกที่ ทุกเวลา ต่างกับการสอนที่ต้องอยู่ในช่วงเวลาที่ทำการเรียนการสอนเท่านั้น ทั้งนี้การเรียนการสอนด้านวัฒนธรรมการแสดงไม่ค่อยมีสื่อที่เด็กสามารถรับชมได้ อาศัยนักแสดงที่สูงอายุเข้ามาเป็นวิทยากรถ่ายทอดการแสดงให้แก่เด็ก นอกจากนี้เวลาที่เรียนมีเพียงแค่หนึ่งคาบคือสัปดาห์ ดังนั้นสื่อบุคคลจึงเป็นสื่อการเรียนที่ทางโรงเรียนจัดหาเพื่อถ่ายทอดความรู้ร่วมอนุรักษ์วัฒนธรรมการแสดง (ปรียาพร หวันสุ, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยี ได้ข้อสรุปว่า การสืบสานการแสดงร้องเงี้ยวในปัจจุบัน มักสวนทางกับความรุ่งโรจน์ของเทคโนโลยี เพราะเยาวชนมักมองว่าวัฒนธรรมการแสดงที่อยู่คู่สังคมมายาวนานหลายช่วงอายุคน เป็นสิ่งที่หมดยุค เชย ล้าสมัย ไม่สนุกเร้าใจอย่างสื่อบันเทิงจำพวกภาพยนตร์ โทรทัศน์ ที่สามารถรับชมได้ตลอดเวลา จึงทำให้ความนิยมในการรับชมการแสดงร้องเงี้ยวค่อย ๆ หมดไป จนทางโรงเรียนบ้านปากบางได้นำการแสดงเข้ามาสู่กระบวนการเรียนโดยผ่านชมรมจึงทำให้มีเยาวชนบางกลุ่มสามารถรำได้แต่ยังไม่มีการขับร้อง แต่รูปแบบการถ่ายทอดกระทำโดยนักแสดงทำให้ดูเด็กรำตามด้วยนักแสดงที่มาถ่ายทอดเป็นผู้สูงอายุไม่มีเรี่ยวแรงจะรำหลาย ๆ รอบ ดังนั้นการกระทำให้ดูเป็นตัวอย่างได้เพียง 2 – 3 รอบเท่านั้น แต่หากมีการนำสื่อเทคโนโลยีเข้ามาใช้ให้เกิดประโยชน์โดยการจัดทำเป็นสื่อการสอนมาใช้เปิดให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ปฏิบัติตาม โดยมีนักแสดงเป็นผู้ชี้แนะอาจเป็นวิธีที่ทำให้การสืบสานได้ผลดีเพราะมีการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์

2.4 ด้านเศรษฐกิจ ด้วยสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนทั้งในชุมชนเมืองและชนบทต้องแบกรับภาระค่าครองชีพที่สูง รายได้ที่ทำมาทั้งรายวันหรือรายเดือนมักไม่เพียงพอต่อรายจ่าย บวกกับความนิยมในด้านการแสดงวัฒนธรรมลดลงทำให้นักแสดงร้องเงี้ยวขาดรายได้จากการไปแสดง

จึงทำให้นักแสดงต้องหาอาชีพอื่นเพื่อยึดเป็นอาชีพหลักในการหาเลี้ยงชีพครอบครัว ด้วยการประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป และทำนา และทุกคนล้วนยึดอาชีพการแสดงเพียงอาชีพเสริม เพราะงานที่ว่างให้ไปแสดงมีจำนวนน้อยดังนั้นจะต้องรับจ้างทั่วไปและทำนาเป็นอาชีพหลักหากเป็นการแสดงของกลุ่มเยาวชนที่หน่วยงานติดต่อมาแสดงผ่านสถานศึกษาหน่วยงานนั้น ๆ มีการตั้งงบประมาณเพื่อเป็นค่าตอบแทนแก่นักแสดง ซึ่งก็เป็นเงินจำนวนน้อยถือเป็นค่าขนมของเยาวชนจึงไม่ได้คาดหวังว่าค่าตอบแทนที่ได้รับในแต่ละงานมีจำนวนมากเพียงแต่ต้องการให้การแสดงรองเงืงต้นหยง เป็นที่รู้จักของคนทั่วไปและไม่สูญหายเหมือนการแสดงอื่น ๆ เท่านั้น ดังนั้นทางสถานศึกษาจึงไม่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจ แต่ถือว่าเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่น และนักแสดงที่เป็นเยาวชนจะได้มีประสบการณ์ในการแสดง (มณีรัตน์ ยาทายาหมัน, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านเศรษฐกิจ ได้ข้อสรุปว่า นักแสดงรองเงืงต้นหยง ล้วนแต่ต้องมีการดิ้นรนให้ตนและครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีในสังคมแต่ด้วยสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันที่ผู้คนต้องเผชิญกับ ค่าครองชีพที่สูงขึ้น และรายได้ที่รับจากการประกอบอาชีพหลักซึ่งนักแสดงส่วนใหญ่จะรับจ้างทั่วไปหรือทำนาก็ไม่เพียงพอในการใช้จ่ายแต่ละเดือน ดังนั้นปัจจัยด้านเศรษฐกิจจึงถือเป็นปัญหาที่สำคัญที่ต้องทำให้นักแสดงผันตัวเองจากที่รายร้างดงาม เสี่ยงร้องเพลงไพเราะ หรือนักดนตรีที่มีฝีมือการบรรเลงเป็นอาวุธในการเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่ต้องมายึดการรับจ้างทั่วไปและทำนาเป็นอาชีพหลักแทน

2.5 ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น การแสดงรองเงืงต้นหยง ในปัจจุบัน ยังคงยึดรูปแบบการแสดงโชว์แบบดั้งเดิม คือ มีการร้องปารี และแสดงร้าวงเป็นรอบ ๆ คู่กับผู้ชมที่มาควงนักแสดงหญิงที่ทางคณะจัดไว้ แต่หากมีการติดต่อจากหน่วยงานอื่น ๆ ให้ไปแสดงในงานประจำปีหรือแสดงโชว์พิธีเปิดงานต่าง ๆ ก็แสดงเป็นชุด ๆ 4 เพลงติดต่อกันโดยไม่มีการร้องปารี ซึ่งทั้งสองรูปแบบยังคงยึดถือองค์ประกอบของการแสดงในรูปแบบดั้งเดิมยังไม่มีวัฒนธรรมอื่น ๆ เข้ามา แม้แต่นาฏศิลป์ไทยยังไม่มีการนำไปประยุกต์ใช้ กล่าวคือ หากต้องการดูการแสดงแบบท้องถิ่นจริง ๆ ต้องดูการแสดงรองเงืงต้นหยง (กิตติพร สัจจะบุตร, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านอิทธิพลของศาสนาอื่น ได้ข้อสรุปว่า ปัญหาด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ๆ ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อการแสดงรองเงืงต้นหยงมากนัก เพราะชาวบ้านหรือนักแสดงไม่ได้เรียนรู้การแสดงของนาฏศิลป์รูปแบบอื่น ๆ โดยเฉพาะนาฏศิลป์ไทยอย่างจริงจัง จึงไม่มีการรับวัฒนธรรมของกลุ่มอื่น ๆ แม้แต่การแสดงรองเงืงรูปแบบของปัตตานีซึ่งเป็นกลุ่มวัฒนธรรมเดียวกันและเป็นการแสดงที่ได้ปรับปรุงเป็นการแสดงโชว์ที่สวยงามก็ไม่ได้ทำให้นักแสดงรองเงืงต้นหยงจะนำมาปรับใช้ ส่งผลให้การแสดงรองเงืงต้นหยงแบบฉบับของจังหวัดสตูลเป็นการแสดงที่นักแสดงเน้นความอิสระของร่างกาย ไม่เน้นความพร้อมเพรียงสวยงาม แต่เน้นเฉพาะความสนุกที่ได้แสดง ความเรียบง่ายตามวิถีชีวิต และธรรมชาติของร่างกาย

2.6 ด้านเวลาในการแสดง กิจกรรมการแสดงในปัจจุบันขึ้นอยู่กับหน่วยงาน หรือ เจ้าภาพเป็นผู้กำหนดช่วงเวลาในการแสดงแก่คณะ กล่าวคือ หากเป็นการแสดงเพื่อโชว์ในงานต่าง ๆ เจ้าภาพจะกำหนดเวลาประมาณไม่เกิน 10 นาที เพราะไม่ต้องการให้แขกที่มาร่วมงานเกิดความเบื่อหน่าย หรือหากเป็นงานแสดงประจำปีซึ่งจะมีชุดการแสดงอื่น ๆ ด้วย ทางผู้จัดก็กำหนดเวลาในการแสดงเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการเล่น ซึ่งส่วนใหญ่ทางเจ้าภาพจะระบุเวลาและแจ้งแก่คณะ รองเงืงตันหยงแต่หากเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิงที่ทางคณะจัดเป็นรางวัล เวลามักไม่จำกัดขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของทางคณะรองเงืงตันหยง (กอดียะ ปองแท้, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555)

ด้วยเพลงบรรเลงของการแสดงรองเงืงตันหยงที่สามารถยืดหยุ่นได้ มักเกิดปัญหาในด้านการฝึกซ้อมและการแสดงจริง เพราะดนตรีบรรเลงไปเรื่อย ๆ อยากหยุดเมื่อไหร่ก็ได้ทำให้การแสดงหรือการฝึกซ้อมในแต่ละรอบคลาดเคลื่อนไม่คงที่ ส่งผลให้นักแสดงที่ไม่จัดเจนบนเวทีอาจเกิดอาการลุกส์ลุดได้ (ปริยาพร หวันสุ, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านเวลาในการแสดง ได้ข้อสรุปดังนี้ การบรรเลงของรองเงืงตันหยง ที่บรรเลงลักษณะเรื่อย ๆ ไม่มีการนับหรือกำหนดห้องเพลง ผู้บรรเลงจะบรรเลงไปเรื่อย ๆ หากต้องการให้หยุดเมื่อไหร่ก็จะสามารถหยุดการแสดงได้เลย โดยมากหากเจ้าภาพได้ระบุช่วงเวลาที่ให้ทำการแสดงเมื่อถึงกำหนดก็จะมีคนส่งสัญญาณให้แก่คนสีไวโอลิน ซึ่งการแสดงในลักษณะนี้มักส่งผลให้นักแสดง กล่าวคือ นักแสดงไม่สามารถกำหนดท่าทางได้ว่าจะมีการเปลี่ยนแถวกี่ครั้ง หรือจัดการแปรแถวเป็นรูปอื่นได้บ้าง และนักแสดงเยาวชนที่ได้เพียงรับการฝึกหัดเกิดความสับสนต่อการแสดงโดยสื่อออกมาผ่านทางสีหน้าที่กังวล และทำให้การแสดงไม่ราบเรียบเพราะนักแสดงบางคนแสดงอาการลุกส์ลุดในการปรับเปลี่ยนท่าทางตามท่วงทำนองที่เปลี่ยนของนักดนตรีเพราะไม่สามารถคาดคะเนได้ล่วงหน้าว่าท่ารำช่วงนี้แสดงกี่ครั้ง และทำต่อไปเปลี่ยนในช่วงใด

2.7 ด้านการถ่ายทอดทางดนตรี โดยทั่วไปดนตรีประกอบการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงเป็นอย่างยิ่ง แม้ในปัจจุบันจะมีเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับการบันทึกเพลงเป็นแผ่นซีดี หรือเป็นไฟล์เพลงเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์เมื่อถึงเวลาแสดงก็เปิดได้อย่างรวดเร็ว แต่ทั้งนี้ธรรมชาติในการรับชมการแสดงย่อมมีความแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ การที่ผู้ชมรับชมการแสดงที่บรรเลงสดจะรับรู้ถึงจิตวิญญาณของบทเพลงผ่านนักแสดงที่บรรเลงเพลงและก่อให้เกิดสุนทรียภาพเพราะได้ชมนักแสดงและลีลาของการบรรเลงเพลงของนักดนตรีควบคู่กับฟังบทเพลงที่ไพเราะ แต่ด้วยดนตรีรองเงืงตันหยงยังไม่ได้ได้รับความสนใจในการศึกษาหรือการบันทึกเสียงเพื่อเก็บไว้ให้กลุ่มคนที่สนใจศึกษาต่อไปจึงทำให้ช่างขอ (คนบรรเลงไวโอลิน) ที่มีอายุมากไม่ได้ถ่ายทอดความรู้ด้านบทเพลงให้แก่ผู้ใด เพราะการบรรเลงไวโอลินของเพลงรองเงืงตันหยง ไม่มีการอ่านโน้ต การจดโน้ต นักดนตรีใช้การจดจำท่วงทำนองเพลงในการบรรเลงเท่านั้นจึงทำให้เป็นการยากในการถ่ายทอดให้แก่เยาวชน เพราะเด็กที่สามารถเข้ารับการถ่ายทอดต้องมีใจรักและมีความสามารถในการแกะโน้ตเพลงด้วยตัวเอง กอปรกับ

ยุคปัจจุบันยังไม่มีเด็กที่แสดงเจตจำนงที่เข้ารับการถ่ายทอด จึงส่งผลให้ทางคณะประสบปัญหาขาดแคลนนักไวโอลิน (ฉาเหตุ นาคสง่า, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านการถ่ายทอดทางดนตรี ได้ข้อสรุปว่า ปัญหาด้านการถ่ายทอด ถือเป็นปัญหาที่สำคัญต่อการแสดงร้องเง้ตันหยง เพราะหากไม่มีการถ่ายทอดบทเพลงให้แก่เยาวชนหรือกลุ่มคนที่สนใจอาจทำให้ขาดช่างซอ เพราะช่างซอในปัจจุบันมีเพียง 1 คน และมีอายุมาก ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุนหรือหากมีนักวิชาการที่มีความสามารถด้านการแกะโน้ตเพลงควรรับดำเนินการก่อนที่เวลาจะพรากนักดนตรีที่มีความชำนาญจากโลกนี้ไป

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงร้องเง้ตันหยง

ปัญหาส่วนใหญ่ของการแสดงร้องเง้ตันหยง คือ ปัจจัยภายในได้แก่ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา และปัญหาด้านการถ่ายทอดทางดนตรี และปัจจัยภายนอก คือ ปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ดังนี้

ความเชื่อทางศาสนาถือเป็นผลกระทบในลักษณะเหมือนกับการแสดงทั่วไปของคนไทยเชื้อสายมลายู คือ คนศึกษาศาสนามากขึ้นเริ่มปลูกฝังและโจมตีการแสดงถึงแม้ว่าการแสดงเหล่านั้นจะได้รับการถ่ายทอดจากบรรพบุรุษของตน เริ่มมีความเชื่อในการดูการแสดงแล้วเป็นบาป ดูถูกนักแสดงพวกเดินกินรำกิน จึงทำให้การแสดงร้องเง้ตันหยง ขบเซามากเมื่อเทียบกับการแสดงประเภทอื่น ๆ และปัญหาอีกประการ คือ การถ่ายทอดทางดนตรีถือเป็นปัจจัยภายในที่ไม่สามารถได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานไหนเพราะการบรรเลงดนตรีตามแบบฉบับของนักแสดงเอง คนที่มารับการถ่ายทอดต้องมีความรัก ฝึกฝนด้วยตัวเองเพราะต้องแกะโน้ตออกมาเองจึงเป็นการยากที่จะมีเยาวชนสนใจสานต่อ ต้องอาศัยหน่วยงานเข้ามาแก้ปัญหาจุดนี้อย่างเร่งด่วนเพราะนักดนตรีส่วนมากอายุไล่ สุดท้ายปัจจัยด้านนโยบายการปกครอง ถือเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญด้วยรัฐบาลไม่ค่อยให้ความสนใจเพราะรัฐบาลในยุคนี้มุ่งความสำคัญไปที่การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ในส่วนของศิลปวัฒนธรรมเป็นประเด็นที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจต่างจากรัฐบาลยุคอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ที่มีงบประมาณมาสนับสนุนด้านการแสดงท้องถิ่นตามหน่วยงานต่าง ๆ ทำให้มีหน่วยงานเข้ามาติดต่อให้ไปแสดงทั้งในและต่างจังหวัดจำนวนมากเมื่อเทียบกับรัฐบาลของยุคปัจจุบัน

สำหรับปัจจัยภายนอกที่เป็นปัจจัยเสริมนั้นได้แก่ เทคโนโลยี เศรษฐกิจ และเวลาในการแสดง ก็ส่งผลกระทบต่อการแสดงร้องเง้ตันหยง เช่นเดียวกับการแสดงอื่น ๆ ของคนไทยเชื้อสายมลายู แต่ปัจจัยด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ซึ่งไม่มีผลใด ๆ ต่อการแสดงร้องเง้ตันหยง ทำให้การแสดงยังคงยึดรูปแบบเดิม ๆ ไม่ปรับเปลี่ยนไปการแสดงจึงเป็นชุดที่ไม่วิวัฒนาการด้านการแสดงสิ่งใด

มากนัก จึงไม่ค่อยเป็นที่นิยมในสังคมปัจจุบัน นอกจากเป็นชุดที่การแสดงแบบอนุรักษ์ไว้เท่านั้น
ท่วงท่าลีลา ยังคงเป็นแบบฉบับของพื้นบ้าน

3. การแสดงซิมเปง

ผลจากการสัมภาษณ์นักแสดงซิมเปง ผู้วิจัยค้นพบปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดง ที่ส่งผลกระทบต่อการแสดงมากที่สุดคือ ความเชื่อทางศาสนา และโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ส่วนปัญหาด้านอื่น ๆ อาทิ นโยบายการปกครอง เทคโนโลยี อิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วนแต่มีแนวทางแก้ไขแต่ต้องได้รับความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย แต่ด้วยการแสดงซิมเปงเป็นการแสดงที่มีการถ่ายทอดในสถานศึกษาทำให้มีการเผยแพร่การแสดงสู่สาธารณชน ส่งผลให้การแสดงซิมเปงยังคงมีปรากฏในสังคม สรุปผลการศึกษาดังนี้

3.1 ด้านความเชื่อทางศาสนา ในด้านความเชื่อทางศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การแสดงซิมเปงเกิดภาวะซบเซา ทั้งที่หากศึกษาความเป็นมาของการแสดงถือได้ว่า การแสดงซิมเปงสร้างคุณประโยชน์แก่ศาสนา โดยในอดีตได้เป็นชุดการแสดงที่สามารถหารายได้เพื่อทำการก่อสร้างศาสนสถานเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ต่อมาเมื่อประชาชนทั่วไปได้เข้าใกล้การศึกษาทางศาสนา จึงมีความเชื่อที่ว่าความบันเทิงไม่ว่าจะเป็นด้านการแสดงและดนตรี ขัดต่อหลักศาสนามีเพียงกลองเท่านั้นที่สามารถใช้ในการศาสนา ดังนั้นในด้านความเชื่อทางศาสนาจึงเป็นจุดที่เปราะบางทั้งนักแสดงและผู้ชมจึงมีความคิดเห็นดังนี้

3.1.1 นักแสดง นักแสดงทุกคนจะปฏิบัติกิจทางศาสนาไม่มีการละเว้น คือ ละหมาดวันละ 5 เวลา และในช่วงเดือนถือศีลอดจะงดรับกิจกรรมด้านบันเทิงทุกประการ

3.1.2 ผู้ชม การแสดงซิมเปงในปัจจุบัน มักได้รับความนิยมจากกลุ่มคนไทยพุทธมากกว่าเจ้าของวัฒนธรรม และเป็นที่ชื่นชอบจึงมีการติดต่อการแสดงไปแสดงของหน่วยงานต่าง ๆ (เชิง อาบู, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ได้ข้อสรุปว่า การแสดงซิมเปงเป็นการแสดงที่ถูกกระแสดความเชื่อที่ผิดแผกของกลุ่มเจ้าของวัฒนธรรม แต่เมื่อการแสดงเข้าสู่สถานศึกษาและได้รับการถ่ายทอดแก่เยาวชนในโรงเรียน ซึ่งนักแสดงจะมีทั้งกลุ่มที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมและกลุ่มคนไทยพุทธ ส่วนนักแสดงที่เป็นคนไทยเชื้อสายมลายูจะเน้นการปฏิบัติกิจทางศาสนาไม่ละเว้น ส่วนผู้ชมในปัจจุบันจะเป็นคนไทยพุทธจำนวนมากส่วนผู้ชมที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมมีจำนวนลดน้อยลง เพราะด้วยความเชื่อทางศาสนาที่เป็นจุดเปราะบางยากที่จะมีแนวทางแก้ไขอื่นใดที่ให้กลุ่มเจ้าของวัฒนธรรมหันมาสนใจจึงถือเป็นปัญหาที่ยากแก้ไข

3.2 ด้านนโยบายการปกครอง วัฒนธรรมด้านการแสดงจะมีอัตราในการแสดงหรือจำนวนคณะที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ย่อมขึ้นอยู่กับนโยบายที่ทางรัฐบาลได้ไฟกัลไว้ ดังนั้นรัฐถือเป็นเครื่องจักรที่สำคัญในการบริหารและกำหนดทิศทางการเจริญในทุก ๆ ด้านที่ต้องการ ทั้งนี้รัฐบาล

ในยุคปัจจุบันเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านวัฒนธรรม จึงไม่ค่อยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อรองรับ ดังนั้นขึ้นอยู่กับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวัฒนธรรมจะสนับสนุนจัดสรรงบประมาณเพื่อเผยแพร่การแสดง ในปัจจุบันมีสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส ได้มีแนวคิดในการจัดทำโครงการถ่ายทอดการแสดงซิมเปงให้แก่ครูและนักเรียน ในโรงเรียนที่อยู่ในเขตจังหวัดนราธิวาส แต่โครงการนี้ยังไม่ได้จัดทำเพราะต้องรอการจัดสรรงบประมาณ ดังนั้นผลกระทบที่สำคัญของการจัดโครงการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูคือ งบประมาณ เมื่อไม่มีงบประมาณโครงการที่ดีต่ออนาคตของการแสดงก็ไม่สามารถบรรลุผลได้ (ลิปิการ์ กำลังชัย, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ได้ข้อสรุปว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสืบสานการแสดง ย่อมมีกลไกในการทำงานโดยเฉพาะงบประมาณ ในการจัดสรรงบประมาณก็ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการของรัฐบาลที่มีการจัดสรรตามนโยบายที่กำหนดให้ ดังนั้นแนวคิดที่ได้ก่อเกิดขึ้นเพื่อสืบสานให้การแสดงซิมเปงที่เป็นศิลปะการแสดงคู่เมืองนราธิวาสจะได้ปฏิบัติแนวคิดที่คาดหวังไว้หรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับรัฐบาลที่เล็งเห็นความสำคัญ แต่หากไม่มีการจัดสรรกิจกรรมที่วางไว้ก็ไม่มีปรากฏในสังคม

3.3 ด้านเทคโนโลยี กิจกรรมด้านความบันเทิงของเยาวชนในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะช่วงวันหยุด น้อยคนนักที่จะมีการเฝ้าชมหรือฝึกซ้อมการแสดง โดยเฉพาะการแสดงศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของตน ยิ่งหากเป็นของเด็กคนไทยเชื้อสายมลายูแทบหายาก เพราะกิจวัตรตั้งแต่เข้าโรงเรียน หากเป็นเด็กที่อยู่ในบ้านจะเปิดดูโทรทัศน์ หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์ หากเป็นเด็กโตก็จะเข้าโรงเรียนกวดวิชา ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพียงแค่คลิกเดียวก็สามารถรับชมการแสดงจากทั่วโลก ไม่จำเป็นต้องรอการจัดงานประจำปีถึงจะได้ดูการแสดงเพื่อความบันเทิงอย่างสมัยก่อน (อัมรินทร์ โต๊ะแม, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

ปัจจัยด้านเทคโนโลยีจำเป็นต้องพึงครู หรือผู้มีความรู้ด้านสื่อนำมาพัฒนาปรับใช้กับการแสดงอย่างถูกวิธีเพราะสื่อเทคโนโลยีเหล่านี้มักเป็นดาบสองคม โดยเฉพาะกับเยาวชนหากมีการประชาสัมพันธ์การแสดงซิมเปงเผยแพร่ทางสื่อโทรทัศน์ สื่ออินเทอร์เน็ต หรือจัดทำเป็นสื่อการเรียนการสอน เยาวชนอาจได้รับรู้ผ่านการดูจนซิมซิบ หวงเหวนวัฒนธรรมของตน (สวัสดี หวันสาแหละ, สัมภาษณ์, 2 ธันวาคม 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยี ได้ข้อสรุปว่า เมื่อเทคโนโลยีเริ่มเจริญทำให้วัฒนธรรมเริ่มถดถอย เพราะเทคโนโลยีที่มนุษย์สร้างขึ้นย่อมสามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในการดำรงชีวิตประจำวัน ทำให้วัฒนธรรมค่อย ๆ ลดหายไป แม้แต่การแสดงซิมเปงซึ่งเป็นวัฒนธรรมชั้นสูงที่ได้กลั่นกรองถ่ายทอดสืบต่อกันมาหลากหลายรุ่น แต่เมื่อการเข้ามาของสื่อบันเทิงต่าง ๆ โดยเฉพาะภาพยนตร์ โทรทัศน์ การแสดงในสังคมต่าง ๆ ก็หยุดชะงักเพราะไม่มีผู้ว่าจ้าง ไม่มี

ผู้ชม เพราะผู้ชมมีโทรศัพท์ที่สามารถเปิดชมความบันเทิงกันแทบทุกครัวเรือน แต่วัฒนธรรมการ
แสดงต่าง ๆ ต้องมีผู้ว่าจ้าง ต้องรอถึงช่วงเทศกาล หรือการจัดงานประจำปีถึงจะได้รับชม ทั้งนี้ต้องมี
ค่าใช้จ่ายในการว่าจ้างซึ่งเป็นค่าตอบแทนผู้แสดงที่ราคาสูง ดังนั้นการชมโทรศัพท์ซึ่งมีความบันเทิง
และสาระที่หลากหลาย ทั้งไม่ได้มีค่าใช้จ่ายที่สูงย่อมเป็นทางเลือกที่สำคัญของผู้ชม เทคโนโลยีมีทั้ง
ผลดีและผลเสียขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ ส่วนมากเมื่อเทคโนโลยีเข้ามาช่วยทำให้วัฒนธรรมของเขาไปตาม
กระแส แต่หากเมื่อนำสื่อเทคโนโลยีมาก่อประโยชน์ให้เกิดคุณต่อวัฒนธรรมการแสดงได้เช่นกัน คือ
เมื่อมีการถ่ายทอดการแสดงผ่านสื่อโทรศัพท์หรืออินเทอร์เน็ตหรือจัดทำเป็นสื่อการเรียนการสอน

3.4 ด้านเศรษฐกิจ การแสดงซิมเปิงในปัจจุบันมีทั้งคณะที่เป็นนักแสดงอาชีพ ซึ่งส่วน
ใหญ่จะเป็นการรวมตัวของครู อาจารย์ หรือแม้แต่บุคคลที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และคณะ
ซิมเปิงที่ผู้แสดงเป็นนักเรียน นักศึกษา ของสถาบันศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ
อุดมศึกษา ดังนั้นปัญหาของเศรษฐกิจที่เกิดในสังคม โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายในเรื่องของเครื่องแต่งกาย
เครื่องดนตรี การเดินทางไปแสดง และค่าตอบแทนที่ได้รับ มีความแตกต่างกันดังนี้

3.4.1 คณะที่เป็นนักแสดงอาชีพ ล้วนเป็นนักแสดงที่มีฝีมือ มีประสบการณ์ด้าน
การแสดงทำให้การแสดงออกมาอย่างสวยงามสร้างความประทับใจแก่ผู้ชม นอกจากนี้นักดนตรีซึ่ง
ล้วนแต่เป็นมืออาชีพมีความแม่นยำในบทเพลง ทำให้เกิดความผิดพลาดในการบรรเลงน้อยมาก
บางครั้งแทบไม่มีที่ติ นอกจากนี้ทางคณะยังมีการลงทุนในชุดการแต่งกายและเครื่องดนตรีที่มีราคา
แพง ทั้งนี้ผู้แสดงแต่ละคนกระจายกันอยู่ต่างพื้นที่ ดังนั้นเมื่อมีงานแสดงติดต่อเข้ามาจึงมีค่าตัวของ
ผู้แสดงที่มีราคาสูงทางคณะจะต้องราคาที่สูงหน่วยงานหรือบุคคลที่ติดต่อกับงานจะต้องจัดสรรงบประมาณ
ให้เพียงพอเพื่อเป็นค่าว่าจ้างในการตอบแทนนักแสดง แต่หากเป็นคนที่รู้จักสนิทสนมราคาก็สามารถ
ต่อรองกันได้

3.4.2 ส่วนคณะของสถานศึกษาเมื่อมีการติดต่อกับงานโดยมากจะเป็นหน่วยงานต่าง ๆ
ก็ทำเพียงหนังสือขอความอนุเคราะห์และมีค่าตอบแทนเด็ก ๆ ที่เป็นผู้แสดงเพียงเล็กน้อย เพราะ
จุดประสงค์หลักของคณะที่เป็นของสถานศึกษา คือ ต้องการให้ผู้แสดงมีประสบการณ์ในการแสดง
และมีความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมการแสดงของตน ทั้งนี้ค่าใช้จ่ายในเรื่องของเครื่องแต่งกาย
เครื่องดนตรี และเครื่องสำอางจะเป็นการจัดสรรงบประมาณที่ทางต้นสังกัดได้สร้างไว้ ถือได้ว่าการ
ลงทุนเพียงครั้งเดียวและเป็นเงินของหลวงผู้แสดงไม่ได้ลงทุนเป็นเม็ดเงินใช้เพียงความสามารถเท่านั้น
(ละออง ภูพงษ์, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเศรษฐกิจ ได้ข้อสรุปว่า เศรษฐกิจเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นโดยตรง
กับหน่วยงานหรือบุคคลที่ว่าจ้าง เพราะในการติดต่อกับงานทางคณะจะตกลงราคากับผู้ว่าจ้างจนเป็นที่
พอใจกันทั้งสองฝ่าย กรณีที่ผู้ว่าจ้างไม่สามารถรู้ราคาที่ทางคณะจัดตั้งไว้ก็สามารถติดต่อกับคณะของ
สถานศึกษา ดังนั้นปัญหาเศรษฐกิจสามารถส่งผลกระทบต่อคณะนักแสดงอาชีพก็มักเป็นเพราะราคา

คำว่าจ้างที่ตั้งไว้หากหน่วยงานหรือบุคคลได้ราคาที่ถูกกว่าทางคณะก็เสียโอกาสในการเผยแพร่การแสดง

3.5 ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น การแสดงซั้มเป้งมักเป็นการแสดงของชาวไทยเชื้อสายมลายูที่มีวัฒนธรรมร่วมกับกลุ่มประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย โดยเฉพาะการแต่งกาย ซึ่งบางครั้งมีการนำชุดบานงสำเร็จรูป และเครื่องประดับ ซึ่งส่วนมากจะเป็นชุดเจ้าสาวจากประเทศดังกล่าวมาใช้ในการแสดง นอกจากนี้ไม่ได้มีการจำกัดการใช้สีของชุดเหมือนในอดีต คือ ต้องสวมชุดสีเหลืองทอง บางคณะมีการสวมชุดรองเง็ง แต่ปรับเปลี่ยนผ้าพาดไหล่ และวิธีการพาดผ้าเท่านั้น (โอภาส อิสโม, สัมภาษณ์, 22 พฤศจิกายน 2555) นอกจากนี้รูปแบบการแสดงของซั้มเป้งมีวิวัฒนาการที่ทำให้การแสดงสวยงามน่าชมมากขึ้น โดยมีการนำเอาอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่นเข้ามา แต่ไม่มีผลทำให้การแสดงแย่งกลับเสริมให้รูปแบบการแสดงน่าสนใจ สวยงามมากขึ้น โดยมากจะเป็นนักแสดงรองเง็ง จังหวัดปัตตานี ที่มีการนำเอาวัฒนธรรมการแสดงของไทยโดยเฉพาะการย่อตัว การยืดตัว การเอียงศีรษะ และขนบในการแสดงที่ไม่หันหลังให้ผู้ชม ทำให้ความสวยงามของลีลาท่ารำมีความอ่อนช้อยมากขึ้น

จากการศึกษาปัญหาด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ได้ข้อสรุปว่า อิทธิพลของวัฒนธรรมไม่ใช่เป็นปัญหาในการสืบสานของการแสดงซั้มเป้ง แต่เป็นส่วนหนึ่งที่นักแสดงนำมาปรับใช้จนทำให้การแสดงมีวิวัฒนาการเรื่อยมา ส่งผลให้เป็นการแสดงที่มีความสวยงาม น่าสนใจ ซึ่งไม่ใช่เป็นการถูกครอบงำจากวัฒนธรรมการแสดงของกลุ่มวัฒนธรรมอื่น แต่นำสิ่งที่สวยงามของวัฒนธรรมอื่นเข้ามาปรับแต่งจนการแสดงซั้มเป้งเป็นชุดที่ประณีตงดงามขึ้นสอดคล้องประสานกับท่วงทำนองเพลงที่มีท่วงทำนองไพเราะน่าฟัง แต่ทั้งนี้ความเป็นอัตลักษณ์ของคนไทยเชื้อสายมลายูยังคงอยู่

3.6 ด้านเวลาในการแสดง การแสดงซั้มเป้งปัจจุบันมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงให้มีความกระชับ สวยงาม เหมาะกับเป็นการแสดงโชว์มากขึ้น ทำให้เวลาของการแสดงพอดีกับความสนใจของผู้ชม ด้วยเพลงบรรเลงของซั้มเป้งมีท่วงทำนองที่มีกำหนดการบรรเลงตามห้องโน้ตชัดเจนทำให้การฝึกซ้อมและการแสดงไม่คลาดเคลื่อนจึงไม่ส่งผลกระทบใด ๆ ต่อการแสดง (เชาว์ จันทระจิตร, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2556)

จากการศึกษาปัญหาด้านเวลาในการแสดง ได้ข้อสรุปว่า เวลาในการแสดงไม่ใช่ปัญหาที่สำคัญต่อการแสดงซั้มเป้ง เพราะได้มีการวิวัฒนาการท่วงท่าลีลาจนได้ท่ารำที่กระชับ สวยงาม ใช้เวลาในการแสดงพอเหมาะไม่สั้นและยาวจนเกินไปทำให้การแสดงไม่เียนเยื้อ ทั้งนี้บทเพลงของซั้มเป้งได้มีการกำหนดห้องเพลงอย่างชัดเจนทำให้การแสดงไม่ต้องมีการปรับ การตัดทำบางช่วงออก ดังนั้นผู้แสดงไม่ต้องกังวลใจในการแสดงเพราะเหมือนกับการฝึกซ้อมมาทุกอย่างทำให้การแสดงออกมาอย่างสมบูรณ์แบบ

3.7 ด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง การแสดงซั่มเป้งเป็นเอกลักษณ์ของชาว จังหวัดนราธิวาส ปัจจุบันมีการเรียนการสอนซั่มเป้งตามสถาบันการศึกษาทุกระดับแต่โอกาสที่ได้รับมีความต่างกัน คือ คณะซั่มเป้งจากโรงเรียนระดับประถมศึกษาไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนเท่ากับคณะซั่มเป้งจากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาทั้งจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในด้านการสืบสานเมื่อจัดกิจกรรมที่ต้องการนำเสนอวัฒนธรรมด้านการแสดงซั่มเป้งมักเชิญคณะซั่มเป้งของโรงเรียนมัธยมศึกษาตลอด ส่วนคณะซั่มเป้งของจังหวัดปัตตานีและสงขลา โดยเฉพาะคณะนักแสดงอาชีพเพื่อทำการเผยแพร่การแสดง เกือบทุกคณะมักประสบปัญหาไม่ได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกันตราบใดที่สังคมมักมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก มีการริษยาเพื่อนร่วมอาชีพ โดยเฉพาะเมื่อมีการผูกมัดกับหน่วยงานหรือกลุ่มผู้ว่าจ้าง จึงทำให้คณะอื่น ๆ ไม่ได้รับการติดต่อให้แสดง (ก่อเกียรติ สุพรรณานท์, สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ได้ข้อสรุปว่า คณะซั่มเป้งในปัจจุบันเป็นคณะเดียวกับร้องเง้ ซึ่งเกิดจากการรวมตัวของเหล่าครู อาจารย์ และผู้ประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้ก่อตั้งคณะร้องเง้ขึ้น ด้วยดนตรีที่ใช้ปรับเปลี่ยนมาเป็นวงดนตรีร้องเง้ จึงทำให้สามารถบรรเลงบทเพลงของซั่มเป้งได้ จึงมีการถ่ายทอดการแสดงซั่มเป้งในคณะของร้องเง้ด้วย ดังนั้นคณะร้องเง้สามารถแสดงซั่มเป้งได้ด้วย เมื่อมีคณะร้องเง้จำนวนมากจึงมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก มีปัญหาด้านการส่งเสริมการแสดงร้องเง้คณะอื่น ๆ กล่าวคือ หากมิใช่เพื่อนฝูงก็จะไม่สนับสนุนให้มาร่วมแสดง หรือให้หน่วยงานอื่น ๆ เข้ามาติดต่องาน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงซั่มเป้ง

ปัญหาของการแสดงซั่มเป้งในปัจจุบัน โดยมากจะเป็นปัจจัยภายใน คือ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา และปัจจัยภายนอก คือ ปัญหาด้านโอกาสในการแสดง ดังนี้ ความเชื่อทางศาสนา ลักษณะเดียวกันกับการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูชุดอื่น ๆ เพราะเมื่อชาวบ้านของจังหวัดชายแดนมีการศึกษาศาสนาอย่างเคร่งครัด ทำให้ความเชื่อที่มีต้องการแสดงปรับเปลี่ยนไปแม้ว่าการแสดงซั่มเป้งจะก่อประโยชน์ทางศาสนาในอดีตก็ตาม ส่วนปัจจัยด้านปัญหาด้านโอกาสในการแสดงซั่มเป้ง ส่วนใหญ่มักเกิดจากขาดการส่งเสริมกันระหว่างกลุ่ม ยึดหลักเพื่อนฝูงเป็นสำคัญ กล่าวคือ หากมิใช่เพื่อนก็จะไม่ชักชวนหรือเปิดโอกาสให้คนอื่นได้แสดงซั่มเป้ง

ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ ส่วนเป็นปัญหาย่อย ๆ ที่ทำให้การแสดงซั่มเป้งต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อความอยู่รอดต่อไป ได้แก่ ปัจจัยภายนอกทั้งด้านเทคโนโลยี เป็นปัญหาที่ไม่สามารถหลบหนีได้ เพราะเมื่อเทคโนโลยีเกิดขึ้นมาในสังคมวัฒนธรรมก็ค่อย ๆ ลดบทบาทลง ด้านเศรษฐกิจ มักไม่ส่งผลกระทบต่อด้านการแสดงมากนักเพราะผู้แสดงส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา มีการผลิตเปลี่ยนรุ่นต่อรุ่น และมีงานจำนวนมากที่ให้เยาวชนได้สร้างประสบการณ์ ส่วนนักแสดงที่เป็นวัยทำงานซึ่งแต่ละ

คนมีอาชีพหลักทำให้ปัญหาด้านเศรษฐกิจไม่มี สำหรับด้านนโยบายการปกครองเป็นปัจจัยที่ขึ้นอยู่กับผู้นำประเทศแต่ยังไม่ส่งผลต่อการแสดงมากนักเพราะ การแสดงซั้มเป้งยังคงมีการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา แต่หน่วยงานภาครัฐที่มีความรับผิดชอบต่อการแสดงวัฒนธรรมของชุมชนไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่เพราะไม่มีงบประมาณในการจัดสรรเพื่อดำเนินจัดกิจกรรม แต่สำหรับปัจจัยด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่นที่ทางนักแสดงได้นำเข้ามาปรับให้การแสดงซั้มเป้งมีความน่าสนใจมากขึ้น ถือเป็นปัจจัยภายนอกที่เป็นด้านบวกส่งเสริมให้การแสดงมีวิวัฒนาการสร้างความน่าสนใจให้แก่วงการการแสดง คือ นักแสดงมีนำลีลาท่าทางของนาฏศิลป์ไทยมาปรับใช้สังเกตได้จากการย่อตัวในขณะที่ก้าวเท้า หรือแม้แต่การตระหนักรู้ถึงการหันหน้าในทิศทางที่ไม่หันหลังให้ผู้ชม

4. การแสดงดาระ

ผลจากการสัมภาษณ์นักแสดงดาระ ผู้วิจัยค้นพบปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดง ที่ส่งผลกระทบต่อการแสดงมากที่สุดคือ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนาส่วนปัญหาด้านเทคโนโลยีเป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธเพราะเป็นโลกาวิวัฒน์ที่ทุกสังคมต้องเผชิญ ส่วนปัญหาด้านนโยบายการปกครองและเศรษฐกิจ เป็นปัญหาที่เกิดจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อการส่งเสริมด้านการแสดงและส่งผลกระทบต่อการแสดงแต่ไม่มากนักเมื่อการแสดงดาระบรรจุเป็นหลักสูตรท้องถิ่นที่มีการเรียนการสอนในโรงเรียน สำหรับอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น เป็นปัญหาที่ไม่มีปรากฏในการแสดง เพราะการแสดงดาระยังคงยึดรูปแบบดั้งเดิมไม่มีการนำวัฒนธรรมอื่น ๆ เข้ามาจึงเป็นการแสดงแบบท้องถิ่น นอกจากนี้ เวลาในการแสดงเป็นปัญหาที่ส่งผลให้การแสดงดาระต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบให้แสดงในเวลาที่เหมาะสม เหมาะสมกับความต้องการของผู้ชมจนเป็นชุดที่มีการถ่ายทอดในสถานศึกษา ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการเผยแพร่การแสดงสู่สาธารณชน ดังผลการศึกษาด้านปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงดาระ ดังนี้

4.1 ด้านความเชื่อทางศาสนา ในด้านความเชื่อทางศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การแสดงดาระเกิดภาวะขบเซา เนื่องจากเมื่อประชาชนทั่วไปเน้นความสำคัญของการศึกษาทางศาสนา จึงมีการลบเลือนความเชื่อบางประการของบรรพบุรุษ โดยเฉพาะด้านการแสดงในอดีตพื้นที่แถบอำเภอควนโดน จังหวัดสตูล ชื่นชอบและนิยมดูการแสดงดาระ แต่เมื่อมีความเข้มในการศรัทธาศาสนาทำให้ประชาชนไม่นิยมชมชอบการแสดงดาระ จนทำให้นักแสดงดาระไม่ได้สานต่อการแสดงให้แก่ลูกหลาน แต่มีการสานต่อโดยกลุ่มแม่บ้าน ต่อมาโดนผลกระทบจากความเชื่อที่ว่าการแสดงดาระขัดกับหลักศาสนา กลุ่มแม่บ้านจึงค่อย ๆ ยกเลิกการแสดง จนทางโรงเรียนควนโดนวิทยาได้เล็งเห็นความสำคัญทางวัฒนธรรมการแสดงชุดนี้จึงเชิญนักแสดงดาระมาถ่ายทอดให้แก่เยาวชนจนปัจจุบันมีการบรรจุการแสดงดาระเป็นหลักสูตรท้องถิ่น และได้มีจัดตั้งชมรมอนุรักษ์การแสดงดาระขึ้น โดยมีเด็กที่สนใจการแสดงดาระมีความต้องการเข้ามาเรียนในชมรมอนุรักษ์จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองก่อน หากผู้ปกครองเข้าใจแยกกิจกรรมการแสดงออกจากศาสนาได้ เด็กก็ได้รับอนุญาต

แต่หากผู้ปกครองเคร่งครัดเกินไปเด็กก็จะถูกห้ามไม่ให้เข้าชุมนุม (สมศรี ขอบกิจ, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2555) ส่วนเด็กที่เข้าร่วมชมรมหรือกิจกรรมการเรียนการสอน ก็มีการปฏิบัติตนตามบัญญัติของศาสนา อาทิ การละหมาดวันละ 5 ครั้ง การไม่บริโภคเนื้อสุกร การไม่เลี้ยงสุนัข และการแต่งกายโดยทั่วไป คือ ผู้หญิงสวมผ้าคลุมศีรษะแต่จะถอดเมื่อต้องแสดงเท่านั้น นอกจากนี้ในช่วงวันศุกร์และช่วงถือศีลอดจะงดรับงานแสดงและกิจกรรมฝึกซ้อมการแสดง

จากการศึกษาปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ได้ข้อสรุปว่า ปัญหาของความเชื่อด้านศาสนาเป็นปัญหาที่เปรียบข้างไม่สามารถที่จะหาแนวทางแก้ไขได้ ดังนั้นผู้ที่ชื่นชอบการแสดงมักเป็นกลุ่มคนที่แยกกิจกรรมการแสดงออกจากศาสนา ทั้งเด็กนักเรียนและผู้ปกครอง แต่กลุ่มคนเหล่านี้ก็ยังคงปฏิบัติกิจทางศาสนาอย่างครบถ้วนด้วยเพราะใจรักและไม่ต้องการให้การแสดงดาระที่อยู่คู่ชุมชนต้องสูญหายไป

4.2 ด้านนโยบายการปกครอง เป็นปัญหาที่สำคัญที่หน่วยงานที่ทำหน้าที่โดยตรงในด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมมักประสบ คือ การขาดงบประมาณในการสนับสนุน ส่งเสริมเนื่องด้วยรัฐบาลในยุคปัจจุบันเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านวัฒนธรรม จึงไม่ค่อยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อรองรับ ดังนั้นขึ้นอยู่กับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นจะสนับสนุนจัดสรรงบประมาณเพื่อเผยแพร่การแสดงดาระให้เป็นที่ยอมรับและชื่นชมต่อผู้ชมในพื้นที่ โดยติดต่อการแสดงจากโรงเรียนควนโดนวิทยาไปแสดงส่วนมากมักเป็นงานประจำปี หรืองานโดยทั่วไปที่ทางจังหวัดสตูลจัดขึ้นเพื่อชาวของดีทางวัฒนธรรมท้องถิ่น (กิตติพร สัจจุบุตร, สมศรี ขอบกิจ, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ได้ข้อสรุปว่า นโยบายการปกครองในปัจจุบันมุ่งเน้นพัฒนาด้านเศรษฐกิจมากกว่าพัฒนาด้านวัฒนธรรม ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมโดยเฉพาะที่อยู่ในพื้นที่จำเป็นต้องจัดสรรงบประมาณสนับสนุนโดยการเชิญการแสดงดาระไปร่วมแสดงในงานกิจกรรมที่จัดขึ้นได้แก่งานประจำปีและงานของดีทางวัฒนธรรม

4.3 ด้านเทคโนโลยี สื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยถือเป็นสิ่งที่ทำให้วัฒนธรรมลดบทบาทลงส่งผลกระทบต่อการแสดงจำนวนมาก โดยเฉพาะการแสดงดาระซึ่งถือว่าการแสดงที่เหลือเพียงที่เดียวจนทางโรงเรียนควนโดนวิทยาได้จัดตั้งชมรมอนุรักษ์ และจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นเชิญครูภูมิปัญญาด้านการแสดงมาถ่ายทอดการแสดงดาระให้แก่เยาวชน จึงทำให้เด็ก ๆ ในโรงเรียนสามารถแสดงได้ และมีการเผยแพร่การแสดงจนทำให้คนในพื้นที่ได้รู้จักการแสดงดาระมากขึ้น (วพล สันธิระ, สัมภาษณ์, 24 ตุลาคม 2555) แต่เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ออกไปศึกษาต่อยังสถาบันการศึกษาอื่น บางคนก็แต่งงาน วิถีชีวิตเริ่มห่างไกลการแสดงดาระ ทั้งยังได้เสพสื่อเทคโนโลยีอื่น ๆ มากขึ้น เพราะสื่อเทคโนโลยีในปัจจุบันไม่ได้สะท้อนความเป็นท้องถิ่นแต่เป็นการสัมผัสวิถีชีวิตของผู้คนรอบโลก ด้วยเหตุนี้ การสืบสานความเป็นวัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่นหากจำเพาะอยู่เพียงกรอบของ

การศึกษาในโรงเรียน การแสดงดาราจะค่อย ๆ ห่างไกลวิถีชีวิตของผู้คนในแถบนี้มากขึ้น เพราะสื่อเทคโนโลยีสามารถเปิดชมได้ทุกที่ ทุกเวลา ต่างกับการสอนที่ต้องอยู่ในช่วงเวลาที่ทำกรเรียนการสอนเท่านั้น (กิตติพร สัจจะบุตร, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2555)

จนปัจจุบันทางโรงเรียน มีโครงการผลิตสื่อการสอน และสื่อเพื่อเผยแพร่การแสดงดารา โดยจัดทำเป็นวีดิทัศน์ประกอบการเรียนการสอน (สมศรี ขอบกิจ, สัมภาษณ์, 24 ตุลาคม 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยี ได้ข้อสรุปว่า เทคโนโลยีในปัจจุบันสามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างครอบคลุม แม้แต่การสร้าง ความบันเทิงให้แก่ประชาชนทุกท้องถิ่น กล่าวได้ว่าการเข้ามาของเทคโนโลยีทำให้วัฒนธรรมค่อย ๆ ลดหายไป แม้แต่การแสดงดาราที่มีการถ่ายทอดสื่อกันมาหลากหลายรุ่น จนเมื่อชาวบ้านมีการ รับชมสื่อโทรทัศน์ซึ่งมีความบันเทิงและสาระที่หลากหลาย ทั้งไม่ได้มีค่าใช้จ่ายที่สูงย่อมเป็นทางเลือกที่ สำคัญของผู้ชมเพราะการแสดงดาราต้องมีผู้ว่าจ้างก่อนทำการแสดง เทคโนโลยีมีทั้งผลดีและผลเสีย ขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ ส่วนมากเมื่อเทคโนโลยีเข้ามาย่อมทำให้วัฒนธรรมชนเขาไปตามกระแส แต่หาก เมื่อนำสื่อเทคโนโลยีมาก่อประโยชน์ให้เกิดคุณต่อวัฒนธรรมการแสดงได้เช่นกัน คือ เมื่อมีการ ถ่ายทอดการแสดงดาราผ่านสื่อโทรทัศน์หรืออินเทอร์เน็ตหรือจัดทำเป็นสื่อการเรียนการสอน ทำให้ เด็กเยาวชนได้เรียนรู้ และรู้จักการแสดงของกลุ่มวัฒนธรรมตนเองได้มากขึ้น

4.4 ด้านเศรษฐกิจ การแสดงดาราในปัจจุบันส่วนมากเป็นการแสดงของกลุ่มเยาวชน โดยทางโรงเรียนมีการจัดงบประมาณในการจัดทำชุดแต่งกายและเครื่องดนตรี ถือเป็นการลงทุนเพียง ครั้งเดียวแค่สามารถนำไปใช้งานได้ตลอด จึงไม่มีการระดาค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าเช่าชุด/เครื่อง ดนตรี ดังนั้นเมื่อมีการแสดงทางโรงเรียนจึงไม่มีค่าใช้จ่ายอื่นใดจึงไม่มีการเรียกร้องค่าตอบแทน โดย ส่วนใหญ่หน่วยงานนั้น ๆ จะทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ขอชุดการแสดงดารา และมีการตั้ง งบประมาณเพื่อเป็นค่าตอบแทนแก่นักแสดง ดังนั้นทางสถานศึกษาจึงไม่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจ แต่ถือว่าเป็นการสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน และอนุรักษ์วัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่น ทั้งให้นักแสดง ได้มีประสบการณ์ในการแสดง (สมศรี ขอบกิจ, สัมภาษณ์, 24 ตุลาคม 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเศรษฐกิจ ได้ข้อสรุปว่า เศรษฐกิจเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นโดยตรง กับหน่วยงานหรือบุคคลที่ว่าจ้าง เพราะในการติดต่อกันทางโรงเรียนจะไม่มีการเรียกร้องค่าตอบแทน ขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือบุคคลจะมอบให้ ในการไปแสดงแต่ละครั้งทางคณะถือว่าการสร้าง ชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน และอนุรักษ์วัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่น ทั้งให้นักแสดงได้มีประสบการณ์ใน การแสดง

4.5 ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น การแสดงดาราในปัจจุบันได้วิวัฒนาการเรื่อยมา โดยไม่มีการรับวัฒนธรรมของกลุ่มอื่น ๆ เข้ามาใช้ ซึ่งการแสดงได้นำรูปแบบดั้งเดิมมาแต่ปรับให้เป็น การแสดงโชว์การแสดงให้กระชับขึ้น ไม่เยิ่นเย้อเหมือนของอดีต โดยทุกครั้งที่แสดงจะแสดงชุดเดียว

ซึ่งรวมเพลง 5 เพลงเข้าด้วยกัน ใช้เวลาในการแสดงประมาณ 10 นาที ทั้งนี้ในการแสดงจึงยังคงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของการแสดงดาระ คือ การปล่อยตัวตามอิสระ ไม่เน้นความพร้อมเพรียงของคู่แต่นเน้นความเป็นธรรมชาติที่สื่อออกมาให้ผู้ชมได้รับชมก็รู้สึกผ่อนคลายไม่ต้องเครียด

แม้จังหวัดสตูลจะเป็นจังหวัดหนึ่งของประเทศไทย แต่วัฒนธรรมของชาติไทย โดยเฉพาะด้านนาฏศิลป์ไทยไม่ได้เข้ามามีบทบาทแก่การแสดงดาระ สังเกตได้จากการกรีดมือที่ใช้มือแบซึ่งหากเป็นของรำไทยนั้น คือ การตั้งวงที่ต้องมีการเกร็งนิ้วมือและข้อมือ แต่ของการแสดงดาระมือจะต้งแบไว้เฉย ๆ การม้วนมือและกรีดนิ้วก็ทำลักษณะเรื่อย ๆ ตามธรรมชาติไม่มีการเกร็ง เมื่อพิจารณาที่มือจะมีลักษณะคล้ายนิ้วมือของกวางที่สอดคล้องกับประวัติความเป็นมา

จากการศึกษาปัญหาด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ได้ข้อสรุปว่ารูปแบบการแสดงดาระในปัจจุบันได้พัฒนาให้กลายเป็นการโชว์ที่น่าสนใจโดยเน้นธรรมชาติของผู้แสดง เน้นความเป็นพื้นเมือง แม้แต่นาฏศิลป์ไทยที่เป็นวัฒนธรรมของประเทศไทยก็ได้มีบทบาทสำคัญจนทางโรงเรียนนำมาปรับใช้ในการแสดงชุดดาระ กล่าวได้ว่าหากต้องการรับชมการแสดงแบบดั้งเดิมต้องชมการแสดงดาระ

4.6 ด้านเวลาในการแสดง การแสดงดาระในปัจจุบันมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงให้มีความกระชับ สวยงาม เหมาะกับเป็นการแสดงโชว์มากขึ้น ซึ่งได้คัดเลือกเพลงจำนวน 4 เพลงมาเรียงร้อยต่อเข้าด้วยกันจนเป็นการแสดงโชว์ 1 ชุด ใช้เวลาประมาณ 10 นาที ทำให้เวลาของการแสดงพอดีกับความสนใจของผู้ชม ด้วยเพลงบรรเลงของดาระจำเป็นต้องมีการร้องซึ่งในการฝึกหัดนักแสดงต้องร้องให้ทุกเพลง จึงทำให้การฝึกซ้อมและการแสดงไม่คลาดเคลื่อนจึงไม่ส่งผลกระทบใด ๆ ต่อการแสดง (สมศรี ขอบกิจ, สัมภาษณ์, 24 ตุลาคม 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเวลาในการแสดง ได้ข้อสรุปว่า เวลาในการแสดงไม่ใช่ปัญหาที่สำคัญต่อการแสดงดาระ เพราะได้มีการวิวัฒนาการปรับบทเพลงของการแสดงโดยคัดเพลงทั้ง 5 เพลงมาเรียงกันทำให้ใช้เวลาในการแสดงพอเหมาะไม่สั้นและยาวจนเกินไปทำให้การแสดงไม่เียนเย้อ ทั้งนี้บทเพลงของดาระมีเพลงร้องเป็นตัวกำกับทำให้การแสดงไม่ต้องมีการปรับ การตัดทำบางช่วงออก ดังนั้นผู้แสดงไม่ต้องกังวลใจในการแสดงเพราะเหมือนกับการฝึกซ้อมมาทุกอย่างทำให้การแสดงออกมาอย่างสมบูรณ์แบบ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงดาระ

ปัญหาโดยทั่วไปของการแสดงดาระมักเกิดปัจจัยภายใน คือ ด้านความเชื่อทางศาสนา กล่าวคือ เด็กที่ความสนใจในการแสดงดาระ และมีความต้องการเข้ามาเรียนในชุมชนอนุรักษ์จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองก่อน หากผู้ปกครองเข้าใจแยกกิจกรรมการแสดงออกจากศาสนาได้ เด็กก็ได้รับอนุญาต แต่หากผู้ปกครองเคร่งครัดเกินไปเด็กก็จะถูกห้ามไม่ให้เข้าชุมชน

ส่วนปัจจัยภายนอกทั้งด้านเทคโนโลยี และเศรษฐกิจ มักไม่ส่งผลกระทบด้านการแสดงมากนัก เพราะผู้แสดงส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา มีการผลัดเปลี่ยนรุ่นต่อรุ่น และมีงานจำนวนมากที่ให้เยาวชนได้สร้างประสบการณ์ สำหรับด้านนโยบายการปกครองเป็นปัจจัยที่ขึ้นอยู่กับผู้นำประเทศ แต่มักไม่ส่งผลต่อการแสดงมากนัก เพราะ การแสดงดารา ยังคงมีการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา

สำหรับอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น เป็นปัจจัยภายนอกอีกประเด็นที่ไม่มีการนำวัฒนธรรมใด ๆ เข้ามาปรับใช้กับการแสดงกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงแบบท้องถิ่นจริง ๆ และได้มีการพัฒนาการแสดงดาราให้มีความน่าสนใจ โดยปรับปรุงการแสดงให้มีความน่าสนใจต่อวิถีชีวิตของผู้ชมในปัจจุบัน คือ การใช้เวลาในการแสดงไม่เยิ่นเย้อและปรับท่าทำให้สวยงามเน้นความพร้อมเพียงกัน หากงานใดที่ไม่จำกัดเวลาก็มีการอธิบายความหมายของเพลง

การแสดงประเภทศิลปะการต่อสู้ : ศิลปะ

การแสดงศิลปะในปัจจุบันมีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการแสดงมากที่สุด คือ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา โอกาสของการแสดง และปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นปัจจัยที่การแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูได้รับผลกระทบเหมือนกัน ส่วนนโยบายการปกครอง เทคโนโลยี เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัญหาที่ยากจะแก้ไขเพราะเป็นเรื่องของศูนย์กลาง สำหรับปัจจัยด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ๆ และเวลาในการแสดง ไม่ค่อยมีบทบาทในการเกิดปัญหามากนัก สรุปผลการศึกษาดังนี้

1. ด้านความเชื่อทางศาสนา เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการแสดงมากที่สุดจนมีการโจมตีว่าการแสดงศิลปะขัดกับหลักศาสนา ซึ่งมักเป็นมุมมองของนักศาสนาสัมพันธ์ใหม่ที่ได้มีความเชื่อและปลูกฝังให้ชาวมุสลิมทั่วไปว่าการแสดงทุกประเภทจะผิดหลักคำสอนหมดทั้ง ๆ ที่การแสดงเหล่านี้มีปรากฏในสังคมหลากหลายชั่วอายุคน ปัจจุบันนักแสดงโดยทั่วไปรับรู้ว่าการแสดงศิลปะเป็นบาปแต่เป็นบาปที่เล็กน้อยนักแสดงทุกคนสามารถขอลอโทษจากพระเจ้าได้ด้วยวิธีการล้างบาปโดยการอาบน้ำละหมาดซึ่งความเชื่อนี้ก็มีปรากฏเฉพาะบางคณะเท่านั้น สำหรับคณะอื่น ๆ ที่ไม่ใช้วิธีการลักษณะดังกล่าวก็ปฏิบัติตามวิถีของชาวมุสลิมโดยทั่วไปนั่นคือ นักแสดงทุกคนจะปฏิบัติตนตามหลักศรัทธาของศาสนา คือ ต้องละหมาดให้ครบวันละห้าครั้ง ไม่รับการแสดงในวันศุกร์ หากมีความจำเป็นต้องเสร็จสิ้นภารกิจทางศาสนา และในเดือนถือศีลอดจะต้องงดกิจกรรมที่เป็นด้านการแสดงทั้งหมด ทั้งนี้การแสดงศิลปะเป็นการแสดงที่ต้องสืบทอดทายาทจากรุ่นสู่รุ่นซึ่งต้องได้รับความร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชนจึงทำให้การแสดงศิลปะต้องคงอยู่คู่สังคม (มะเย็ง ยูโซ๊ะ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

นอกจากนี้ ในมุมมองของนักแสดงถือว่าการแสดงศิลปะเป็นศิลปะการต่อสู้ไม่ขัดต่อหลักคำสอนของศาสนา และหากมีการค้นพบว่ามีท่าทางที่ขัดหลักศาสนาทางคณะ และผู้แสดงมีการ

ปรับเปลี่ยนใช้ทำทางอื่นเพื่อไม่ให้เป็นข้อครหา แต่สิ่งสำคัญขึ้นอยู่กับผู้ชม หากคนที่ชอบก็มีมุมมองว่าศิลปะเป็นการแสดงที่ไม่ขัดหลักคำสอน ส่วนคนที่ไม่ชอบการแสดงศิลปะก็ถือว่าการแสดงประเภทนี้ผิดหลักคำสอน (มะเย็ง สารีแปเราะ; ซาซิมิง บินสาเมา, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ได้ข้อสรุปว่า ความเชื่อทางศาสนาเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อนในทางปฏิบัติจึงมักขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคน นักแสดงทั่วไปมักต้องการให้แยกเรื่องศาสนากับการแสดงออกจากกัน เพราะเรื่องทั้งสองไม่ใช่เป็นเรื่องเดียวกันเมื่อมารวมกันก็จะมีความคิดที่แตกต่างกันบางฝ่ายกล่าวว่า การแสดงผิดหลักคำสอนของศาสนา แต่นักแสดงและผู้ที่ยื่นชอบก็มีมุมมองว่าการแสดงศิลปะเป็นศิลปะการต่อสู้ แต่เมื่อมีกระแสของการแสดงศิลปะว่าผิดหลักศาสนา นักแสดงก็จะหาทางออกด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การอาบน้ำละหมาดเพื่อขอกุญจากพระเจ้า การปฏิบัติตามวิถีของมุสลิม คือ การละหมาดวันละ 5 ครั้ง ไม่รับงานแสดงในวันศุกร์และช่วงเดือนถือศีลอด ไม่รับประทานเนื้อสุกร เป็นต้น

2. ด้านนโยบายการปกครอง เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อตัวนักแสดง ซึ่งรัฐบาลทุกสมัยให้ความสนใจน้อยมาก เพราะรัฐบาลแต่ละสมัยมุ่งพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจเท่านั้น ในส่วนของศิลปวัฒนธรรมเป็นประเด็นที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจ แต่ในยุคของนายกอริสตี เวชชาชีวะ ให้ความสำคัญของการแสดงพื้นบ้านโดยการนำของกระทรวงวัฒนธรรม ถือเป็นช่วงที่นักแสดงได้มีโอกาสเผยแพร่การแสดงในจังหวัดต่าง ๆ จนทำให้กลุ่มคนต่างวัฒนธรรมได้รู้จักและติดตามเป็นจำนวนมาก และมีการติดต่องานแสดงอย่างต่อเนื่องจนรัฐบาลปัจจุบัน นอกจากนี้ในยุคของรัฐบาลอภิสิทธิ์ ได้จัดตั้งโครงการเผยแพร่การแสดงสู่ชุมชนโดยให้เงินสนับสนุนทางโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อจัดซื้ออุปกรณ์และว่าจ้างวิทยากรที่เชี่ยวชาญมาถ่ายทอดให้ความรู้แก่นักเรียนจำนวน 48 ชั่วโมง โดยสอนให้เด็ก ๆ ในโรงเรียนทุกวัน วันละ 2 ชั่วโมง และได้รับค่าตอบแทน 9,800 บาท ซึ่งโครงการนี้ปัจจุบันไม่มีแล้ว (เจ๊ะอูมา ดอเลาะ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555; มรรคตา ดอแม, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ได้ข้อสรุปว่า เมื่อกลไกของรัฐบาลไม่ให้ความสำคัญต่อการแสดงที่เป็นวัฒนธรรมคู่บ้านเมืองมาอย่างยาวนาน ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่มีงบประมาณที่ได้จากการจัดสรรจากรัฐบาลมาสนับสนุนติดต่อให้ไปแสดงโชว์ แต่เมื่อครั้งที่ผู้นำประเทศให้ความสนใจนโยบายด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่นส่งผลให้การแสดงของท้องถิ่นได้รับความสนใจจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากขึ้น แต่เมื่อเปลี่ยนรัฐบาลและผู้นำประเทศไม่ได้สนใจรายละเอียดด้านวัฒนธรรมก็ทำให้การแสดงซบเซาเพราะนักแสดงขาดการสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เคยติดต่อ

3. ด้านเทคโนโลยี เมื่อมีการพัฒนาเทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้มีสื่อบันเทิงมากมายให้เลือกชมไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยุและทีวีเพื่อความบันเทิง หรือแม้แต่อินเทอร์เน็ต

หาดูสะดวกกว่าการรับชมการแสดง ซึ่งนาน ๆ ครั้งจะได้รับชม แต่สื่อเทคโนโลยีสามารถรับชมได้ตลอดเวลาทำให้ได้รับความนิยมมากกว่าการแสดง แต่ปัจจุบันได้มีการนำเอาเทคโนโลยีมาปรับใช้โดยการถ่ายทำ บันทึกภาพการแสดงสีละ เพื่อเผยแพร่เป็นสื่อการสอน และมีการนำลงในอินเทอร์เน็ตเพื่อผู้ที่สนใจรับชม หรือศึกษาได้มีการค้นคว้าข้อมูลที่สะดวกขึ้น (นาซีเราะห์ ดอแม; อัสมิง เจ๊ะอูเซ็ง, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2555)

นอกจากนี้ ผู้ชมการแสดงสีละหากได้รับชมการแสดงแบบสด ๆ จะทำให้มีความรู้สึกสนุกสนาน มีอารมณ์ร่วมกับนักแสดงมากกว่าดูผ่านวีดีทัศน์ แต่ปัจจุบันความทันสมัยของเทคโนโลยีก็มีส่วนดี คือ ช่วยให้นักเรียนนอกเขตจังหวัดชายแดนได้รับชมการแสดงสีละ แม้สุนทรียะที่ได้รับจะมีต่างกัน (รอเกียยะ เย๊ะ; ฮายาตี หะยียูโซะ, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยี ได้ข้อสรุปว่า เทคโนโลยี เป็นปัญหาที่ทำให้การแสดงที่ทรงคุณค่าได้ลดบทบาทลงเพราะถูกแทนที่ด้วยความทันสมัย ความน่าสนใจของสื่อบันเทิง โดยเฉพาะภาพยนตร์ และโทรทัศน์ ประเด็นสำคัญที่ทำให้คนสนใจการแสดงสีละลดน้อยลงลงเมื่อเทียบกับอดีต เนื่องจากการชมสื่อบันเทิงผ่านเทคโนโลยีในปัจจุบันมีหลายช่องทางให้เลือกชม กล่าวคือ หากดูภาพยนตร์ก็สามารถดูได้จากโรงภาพยนตร์ หรือดูจากแผ่นดีวีดี ซึ่งสามารถดูที่รอบก็ได้ ไม่มีจำกัด หากจะชมละครก็สามารถชมได้จากเครื่องรับโทรทัศน์ที่ปัจจุบันมีหน้าจอกว้าง ภาพคมชัด หากพลาดในการชมก็สามารถดูย้อนหลังได้จากอินเทอร์เน็ต ส่วนการแสดงสีละต้องชมการแสดงแบบสด ๆ ได้ครั้งเดียวหากพลาดก็ต้องรอให้มีการจัดการแสดงในโอกาสต่อไป

4. ด้านเศรษฐกิจ ปัญหาด้านเศรษฐกิจส่งผลให้ผู้แสดงสีละจะยึดอาชีพการแสดงเป็นเพียงอาชีพเสริมเท่านั้นเพราะรายได้ที่ได้จากการแสดงไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงดูครอบครัว ทั้งนี้งานแสดงถือเป็นงานไม่คงที่ ไม่แน่นอน บางเดือนงานแสดงเยอะ บางเดือนไม่มีเลย โดยเฉพาะเดือนถือศีลอดทางคณะจะไม่รับงานแสดง ดังนั้นผู้แสดงแต่ละคนมีอาชีพหลักที่แตกต่างกันไป แต่หากมีหน่วยงานหรือบุคคลติดต่อการแสดงจะมีการต่อราคาเพื่อความพึงพอใจของแต่ละฝ่าย ทั้งนี้ยึดหลักเกณฑ์ค่าตัว, ค่าน้ำมัน, ระยะเวลา โดยจะใช้อัตราเหมาทั้งทีม ขึ้นอยู่กับระยะทางเป็นหลัก ปัจจุบันราคาของการว่าจ้างหากอยู่เขตภายในจังหวัดราคาประมาณ 3,500 – 8,000 บาท ส่วนหิมใน 3 จังหวัดหากไปแสดงที่จังหวัดสงขลา นครศรีธรรมราช ราคาอยู่ที่ 10,000 – 20,000 บาท ในการจ่ายค่าตัวของนักแสดง จะหักค่าเหมารถ ค่าน้ำมันรถ แล้วหารเงินทั้งหมดเท่ากับจำนวนของผู้แสดง (อาแซ ตาเล๊ะ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555; มรรคตา ดอแม, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2555) จากการศึกษาปัญหาด้านเศรษฐกิจ ได้ข้อสรุปว่า ในประเด็นด้านเศรษฐกิจผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งฝ่ายผู้ว่าจ้างและถูกจ้างได้รับลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ หากหน่วยงานหรือบุคคลมีงบประมาณไม่เพียงพอก็ต้องหาคณะสีละที่สามารถรับค่าจ้างตามที่งบประมาณกำหนดซึ่งส่วนมากจะเป็นคณะที่ใช้เด็ก/เยาวชนไปทำการแสดง ส่วนคณะที่เรียกค่าจ้างเป็นเงินจำนวนสูงก็เสียสิทธิในการเผยแพร่การแสดง

5. ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น การแสดงศิลปะมักเป็นการแสดงของชาวไทยเชื้อสายมลายูที่มีวัฒนธรรมร่วมกับกลุ่มประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย โดยเฉพาะการแต่งกาย ซึ่งโดยมากผู้แสดงสวมชุดสลีนรูปแบบเดียวกัน และในอดีตมีการประกวดแข่งขันการแสดงศิลปะของประเทศดังกล่าว จนมีการบรรจุการแข่งขันปัญจะศิลปะในการแข่งขันซีเกมส์ (อารีเบ็ง บือราเฮง; เจ๊ะอูมา ดอละละ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555) ถึงแม้การแสดงศิลปะที่ปรากฏในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยซึ่งมีรูปแบบลักษณะเดียวกับการแสดงกระบี่กระบองของชาติไทย ซึ่งเป็นการแสดงศิลปะการต่อสู้ที่ใช้อาวุธเหมือนกัน แต่การแสดงศิลปะก็ยังคงยึดรูปแบบการแสดงแบบดั้งเดิมไว้ ไม่นำการแสดงกระบี่กระบองของชาติไทยเข้ามาปรับใช้ ยังคงเป็นการแสดงที่ยึดเอกลักษณ์ของคนไทยเชื้อสายมลายูได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ทางคณะศิลปะในแต่ละคณะมักมีความคิดสร้างสรรค์ที่ทำให้การแสดงคณะของตนเป็นที่น่าสนใจมากขึ้นโดยการนำอาวุธประเภทอื่น ๆ เข้ามา จนมีความน่าสนใจมากขึ้น จากการศึกษาปัญหาด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ได้ข้อสรุปว่า การแสดงศิลปะถือเป็นชุดการแสดงที่ยังคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ที่สื่อให้เห็นถึงความแข็งแรง ความสง่าและคงอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมร่วมกับประเทศเพื่อนบ้านตั้งแต่อดีตเช่นเดียวกันโดยเฉพาะด้านการแต่งกายเป็นที่น่าสังเกตได้ว่าแม้จะอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศไทยที่มีวัฒนธรรมทุกด้านแตกต่างกัน และยังมีรูปแบบการแสดงศิลปะการต่อสู้ในลักษณะเดียวกัน คือ กระบี่ กระบอง แต่คณะศิลปะยังคงยึดมั่นในการปฏิบัติของตนไม่นำเอาการแสดงของไทยไปมีบทบาทสำคัญ

6. ด้านเวลาในการแสดง กิจกรรมการแสดงในปัจจุบันขึ้นอยู่กับหน่วยงาน หรือเจ้าภาพเป็นผู้กำหนดช่วงเวลาในการแสดงแก่คณะ กล่าวคือ หากเป็นการแสดงเพื่อโชว์ในงานต่าง ๆ เจ้าภาพจะกำหนดเวลาประมาณไม่เกิน 10 นาที เพราะไม่ต้องการให้แขกที่มาร่วมงานเกิดความเบื่อหน่าย หรือหากเป็นงานแสดงประจำปีซึ่งจะมีชุดการแสดงอื่น ๆ ด้วย ทางผู้จัดก็กำหนดเวลาในการแสดงเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการแสดงซึ่งส่วนใหญ่ทางเจ้าภาพจะระบุเวลาและแจ้งแก่คณะศิลปะทราบตั้งแต่ช่วงเวลาที่ติดต่อการแสดง เพื่อให้คณะศิลปะได้ฝึกซ้อมและกำหนดท่าทางการต่อสู้ (มะเย็ง มูสู, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555) นอกจากนี้หากเป็นงานแกล้งกัน หรืองานแสดงรับคู่บ่าวสาว ซึ่งทางเจ้าภาพจะไม่กำหนดเวลา ทำให้การแสดงแต่ละคู่ผู้แสดงจะโชว์ที่เด็ดของตนได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นการแสดงศิลปะเป็นชุดการแสดงที่สามารถยืดและตัดทอนการแสดงได้ (มรรคดา ดอแม, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเวลาในการแสดง ได้ข้อสรุปว่า การแสดงศิลปะเป็นการแสดงที่สามารถยืดหยุ่นได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของเจ้าภาพในการจำกัดเวลาให้แก่ทางคณะ เพื่อที่ทางคณะจะได้กำหนดท่วงท่าของการต่อสู้ได้ตามเวลาที่ให้ไว้ สำหรับบางงานที่เจ้าภาพให้อิสระด้านเวลาให้แก่ทางคณะ ทางคณะก็จะเพิ่มท่วงท่าลีลาการต่อสู้ที่หลากหลายทั้งลูกเล่นต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกัน

7. ด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ซึ่งประมาณของหน่วยงานของรัฐมีงบประมาณน้อยมากในการสนับสนุนหรือติดต่อให้คณะศิลปะไปทำการแสดง และลักษณะการดำเนินงานแทบทุกหน่วยงาน คือ จะมีคณะประจำที่ติดต่อให้ทำการแสดง ทำให้คณะศิลปะบางคณะไม่ได้รับสิทธิ์ในงานว่าจ้างให้ไปแสดง บางคณะโชคไม่ดีที่มีผู้ซื้อเสียงด้านการเมืองติดต่องานแสดงให้ เช่น นายมูหม่าหมัดนอมะทา ส่วนบางคณะที่มีชื่อเสียงมากจึงมักได้รับสิทธิ์ในการเผยแพร่จากหน่วยงานที่มีชื่อเสียง เช่น องค์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นต้น (อารี เบ้ง ปือราเฮง; เจ๊ะอูมา ดอเลาะ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ได้ข้อสรุปว่า การติดต่อการแสดงของศิลปะในปัจจุบันมีลักษณะเป็นการติดต่อจากหน่วยงานหรือบุคคลที่ต้องการนำเสนอการแสดงศิลปะมาเผยแพร่ในงานนั้น ๆ โดยปกติหน่วยงานนั้น ๆ มีการจัดงานแบบต่อเนื่องทุกปี ทำให้เกิดการผูกมัดระหว่างทางคณะศิลปะขึ้นเนื่องจากความสะดวกง่ายตายในการติดต่อ แต่ทำให้คณะศิลปะอื่น ๆ ไม่มีโอกาสที่ไปร่วมแสดงในเวทีนั้น ๆ ดังนั้นหน่วยงานที่จัดกิจกรรมควรมีการสลับปรับเปลี่ยนให้คณะศิลปะอื่น ๆ ได้ไปร่วมแสดงศักยภาพเพราะแต่ละคณะจะมีจุดเน้นที่ต่างกันไปทั้งสามารถให้ผู้ชมได้รู้จักคณะศิลปะจากพื้นที่อื่น ๆ บ้าง

8. ด้านความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 เป็นต้นมาได้ส่งผลกระทบต่อการแสดงของศิลปะเป็นอย่างมาก เพราะหน่วยงานต่าง ๆ ไม่ค่อยกล้าที่จะจัดงานบ่อยด้วยเหตุผลที่สำคัญ คือ เมื่อจัดงานในช่วงแรก ๆ ที่เกิดเหตุมักขาดทุนเนื่องจากไม่ค่อยมีผู้คนมาร่วมงานนัก ด้วยชาวบ้านทั้งในและต่างพื้นที่มีความหวาดกลัวถูกกลืนหลงในเหตุการณ์ทำให้การแสดงศิลปะไม่ค่อยได้ไปแสดงโชว์ตามงานเลี้ยง หรือพิธีเปิด-ปิดงานต่าง ๆ (วรายุทธ ปาเหะ, สัมภาษณ์, 29 มิถุนายน 2555) นอกจากนี้มีการจัดงานของต่างจังหวัดได้เชิญคณะศิลปะไปแสดงแต่ก็ไม่ค่อยสะดวกในการเดินทางด้วยผู้แสดงที่อยู่ในเขตพื้นที่สีแดงมีจำนวนมาก การเดินทางในแต่ละครั้งก็เกิดความหวาดกลัวอันตรายขึ้นมา และยังคงเผชิญปัญหาในเรื่องของการตรวจจับอาวุธ เพราะการแสดงศิลปะมักขึ้นอยู่กับจะโชว์การต่อสู้ของอาวุธประเภท กริช ดาบ ซึ่งมักมีปัญหาในการตรวจสอบเพราะไม่มีเอกสารให้พกพาอาวุธ แต่ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ในบางพื้นที่ เริ่มอนุญาตแล้ว (มะ ดิง; เจ๊ะอูมา ดอเลาะ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555) นอกจากนี้ ผู้ชมที่มีความต้องการรับชมการแสดงศิลปะ แต่เมื่อมีเหตุการณ์ความไม่สงบกลุ่มคนเหล่านี้ก็ไม่กล้าเสี่ยงอันตราย ดังนั้นจึงมีโอกาสรับชมการแสดงศิลปะตามงานแค้น ซึ่งจัดในหมู่บ้านหรือชุมชนที่ใกล้ ๆ บ้าน มากกว่าจะไปรับชมในงานแสดงพิธีเปิด-ปิดงานที่หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ได้จัดขึ้น (นูริซา สาแลหม; อนุชา หมัดอาหลี, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ได้ข้อสรุปว่า ปัญหาด้านความไม่สงบที่เกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ส่งผลให้ทางคณะศิลปะไม่มีเวทีในการแสดงเพราะไม่มี

หน่วยงานใด ๆ กล้าจัดงานเพราะชาวบ้านไม่ค่อยมาเที่ยวชมงานทำให้ผู้จัดต้องขาดทุน ส่วนงานต่างจังหวัดก็มีปัญหาในการเดินทางเพราะงานส่วนมากจะต้องจัดช่วงกลางคืนทำให้ต้องมีภาระในการจัดหาที่พัก และยังประสบปัญหาในการค้นพบอาวุธซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้ในการแสดง ดังนั้นโอกาสที่คณะศิลปะได้แสดงในพื้นที่สีแดงส่วนมากจะเป็นงานแค้นในหมู่บ้านหรือชุมชนใกล้ ๆ ที่คณะศิลปะสังกัด

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงศิลปะ

การแสดงศิลปะในปัจจุบันมีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการแสดงมากที่สุด คือ ปัจจัยภายใน คือ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา และปัจจัยภายนอก ได้แก่ปัญหาด้านโอกาสของการแสดง และปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ดังนี้

ปัจจัยภายในด้านความเชื่อทางศาสนา ซึ่งเป็นปัจจัยที่การแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูได้รับผลกระทบเหมือนกัน ดังนั้น นักแสดงจึงเน้นในด้านปฏิบัติกิจทางศาสนาเพราะไม่มีสิ่งใดมาแก้ไขปัญหานี้ จึงใช้วิธีการนี้ทดแทน แต่การแสดงศิลปะเป็นการแสดงที่ผู้ชมที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมยังชื่นชอบอยู่จึงทำให้ส่งผลกระทบน้อยกว่าการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูอื่น ๆ

ปัจจัยด้านปัญหาการขาดโอกาสในการแสดงโดยทั่วไปการว่าจ้างหรือเชิญให้ร่วมแสดงในงาน/กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางหน่วยงานได้เชิญนั้น ลักษณะจะเป็นการผูกขาดของคณะศิลปะที่มีชื่อเสียงกับหน่วยงานนั้น ๆ

ปัจจัยด้านความไม่สงบในพื้นที่ ด้วยสถานการณ์ที่รุนแรงทำให้มีการเดินทางเข้า-ออกเพื่อไปแสดงในพื้นที่โดยเฉพาะเขตพื้นที่สีแดงมักมีความเสี่ยงและมีปัญหาด้านการพกพาอาวุธ โดยเฉพาะอาวุธที่เป็นอุปกรณ์ทางการแสดง

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยภายนอกอื่น ๆ ได้แก่ นโยบายการปกครอง เทคโนโลยี เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัญหาที่ไม่มีข้อแก้ไขใดจากทางคณะแต่เป็นปัญหาที่ทุกฝ่ายควรร่วมมือกัน สำหรับปัจจัยด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ๆ และเวลาในการแสดง ไม่ค่อยมีบทบาทในการเกิดปัญหามากนัก

การแสดงประเภทขับร้องเพลงและใส่ท่าทาง : ดีเกร์ฮูลู

การแสดงดีเกร์ฮูลูถือว่าเป็นชุดการแสดงที่คนนอกกลุ่มวัฒนธรรมรู้จักและชื่นชอบ ด้วยมีผลงานที่ออกสื่อโฆษณาและเข้าฉากละคร ภาพยนตร์ แต่การแสดงในปัจจุบัน ก็ต้องเผชิญกับปัญหา โดยเฉพาะด้านโอกาสของการแสดงที่ไม่ค่อยได้รับความเป็นธรรมในการแสดงในพื้นที่ของตนเพราะหน่วยงานเน้นความสะดวกรู้จักคณะไหนก็ผูกขาด ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ปัญหาที่เกิดจากการประกวด และความเชื่อทางศาสนา ส่วนด้านนโยบายการปกครอง เทคโนโลยี เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากศูนย์กลางและนักแสดงควรยอมรับและเผชิญกับมันอยู่ตลอดเวลา

สำหรับปัจจัยด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ๆ และเวลาในการแสดง ไม่ค่อยมีบทบาทในการเกิดปัญหามากนัก สรุปผลการศึกษาดังนี้

1. ด้านความเชื่อทางศาสนา ปัญหาที่ถูกโจมตีว่า การแสดงขัดกับหลักศาสนา เนื่องด้วยการแสดงดีเกิร์ฮูลูถือเป็นการแสดงที่ขัดต่อหลักคำสอนของศาสนาเพราะมีเครื่องดนตรีซึ่งทางศาสนาอิสลามได้ห้ามการเล่นดนตรีทุกประเภท ยกเว้นกลอง (ยุมณีย์ มุซอ, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555) ดังนั้นทางคณะมุ่งเน้นไปในด้านการให้ความรู้ สาระสำคัญมากกว่ามุ่งด้านความบันเทิง คือ ต้องปรับเปลี่ยนโดยการนำเสนอเนื้อหาสาระ ทั้งสอดแทรกในเรื่องของแนวคิดการใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง และไม่กล่าวพาดพิงไม่ใส่ร้ายผู้อื่น นอกจากนี้นักแสดงทุกคนต้องปฏิบัติตามวิถีของมุสลิม คือ ละหมาดวันละ 5 เวลา ทานอาหารที่มีเครื่องหมายฮาลาล และในวันศุกร์ช่วงบ่ายทางคณะจะไม่รับงานแสดง และในเดือนถือศีลอดทางคณะจะงดเว้นการแสดง (คอลีเยาะ ตาเย๊ะ; มุฮำหมัด อาแว, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ได้ข้อสรุปว่า ความเชื่อทางศาสนาเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนแม้การแสดงดีเกิร์ฮูลูอยู่คู่สังคมมาอย่างยาวนานแต่เมื่อมีกระแสของการแสดงสละว่าผิดหลักศาสนานักแสดงก็จะหาทางออกด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การปรับเปลี่ยนเนื้อหาของบทเพลงที่นำมาใช้จากเน้นความบันเทิงให้มุ่งนำเสนอเนื้อหาที่มีสาระ เน้นแนวคิดในการดำรงชีวิต และไม่กล่าวพาดพิงผู้อื่น นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่นักแสดงให้ความสำคัญมากเช่นกันนั้น คือ การปฏิบัติตามวิถีของมุสลิม คือ การละหมาดวันละ 5 ครั้ง ไม่รับงานแสดงในวันศุกร์และช่วงเดือนถือศีลอด ไม่รับประทานเนื้อสุกร เป็นต้น

2. ด้านนโยบายการปกครอง รัฐบาลทุกยุค ทุกสมัยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการแสดงอย่างจริงจัง มีเพียงสร้างกระแสเท่านั้น จึงทำให้นักแสดงไม่ได้รับการส่งเสริมเท่าที่ควร โดยพิจารณาจากความต้องการที่เหล่านักแสดงต้องการให้เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน สรุปได้ดังนี้

2.1 ต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนในเรื่องของงบประมาณ ที่มาช่วยเหลือให้การแสดงดีเกิร์ฮูลูเป็นที่แพร่หลายกว่านี้ และเพื่อให้เทียบเท่ากับการแสดงดีเกิร์บาร์ตของประเทศมาเลเซีย (ดอแม สาและ, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555)

2.2 ต้องการให้รัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญของการคงอยู่ การสืบทอดของการแสดงดีเกิร์ฮูลู โดยควรมีการจัดโครงการอบรมดีเกิร์ฮูลูให้แก่เยาวชน เพื่อให้เยาวชนมีความรู้ รัก ห่วงแหนวัฒนธรรมที่เป็นรากเหง้าของตน อาจเป็นการปลูกฝังความหวงแหนของวัฒนธรรมที่ถือเป็นวัฒนธรรมร่วมของประเทศเพื่อนบ้าน พร้อมทั้งจะสานต่อการแสดงให้รู้จักเป็นที่แพร่หลายและไม่สูญหายไปจากสังคม (อาหามะซัน ยูโซ๊ะ, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555)

2.3 ต้องการให้รัฐบาลเห็นความสำคัญด้านปัจจัยที่เสี่ยงในการดำเนินชีวิตท่ามกลางสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้ โดยต่างมีความต้องการให้รัฐบาลตั้งมาตรการให้จัดทำ

บัตรประจำตัวนักแสดง เพื่อเป็นการแสดงตนเองว่าเป็นกลุ่มนักแสดงดิเกร์ฮูลู (มะซอฟี มาฮะ, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านนโยบายการปกครอง ได้ข้อสรุปว่า นโยบายของรัฐบาลเป็นบทบาทสำคัญที่มีต่อนักแสดง เพราะหากรัฐบาลไม่สนใจให้การสนับสนุน การแสดงดิเกร์ฮูลูก็คงจำกัดอยู่เพียงแต่ในชุมชนเท่านั้นไม่มีโอกาสเผยแพร่ความเป็นมลายูให้เป็นที่แพร่หลายในประเทศ ดังนั้นนักแสดงโดยทั่วไปมักมีความต้องการให้รัฐบาลช่วยเหลือสนับสนุน ส่งเสริมการแสดงให้เท่าเทียมกับการแสดงดิเกร์บาร์ตของมาเลเซีย ทั้งยังต้องการให้มีการจัดโครงการอบรมให้ความรู้แก่เยาวชน นอกจากนี้ยังต้องการให้รัฐบาลจัดทำบัตรประจำตัวนักแสดงเพื่อแสดงตนเมื่อมีการตรวจสอบในช่วงที่เดินทางเข้า-ออกในพื้นที่ที่มีการตรวจตราความปลอดภัย จะเห็นได้ว่าความต้องการในด้านต่าง ๆ มักเป็นเสียงสะท้อนให้เห็นว่านโยบายของรัฐบาลที่มีในปัจจุบันไม่ได้ครอบคลุมสาระสำคัญในวิถีวัฒนธรรมเลย

3. ด้านเทคโนโลยี สังคมในยุคปัจจุบันเมื่อมีความเจริญด้านสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยย่อมส่งผลให้วัฒนธรรมลดบทบาทในสังคมลง เพราะความบันเทิงไม่ต้องถูกตีกรอบว่าจะต้องดู หรือติดตามในการแสดงสดเท่านั้น ปัจจุบันสามารถดูได้ทุกที่ ทุกเวลา แต่หากมีการนำสื่อเทคโนโลยีมาปรับใช้กับการแสดงก็สามารถทำให้การแสดงรุ่งเรืองขึ้นมาได้อีก ดังเช่น การแสดงดิเกร์ฮูลูที่ได้นำออกแสดงโฆษณา รักบ้านเกิด ส่งผลให้ประชาชนโดยทั่วไปทุกภูมิภาคได้รู้จักการแสดงดิเกร์ฮูลู (รจนา ศรีใส, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2555) นอกจากนี้ปัจจุบันมีการจัดทำ VCD การแสดงดิเกร์ฮูลูเพื่อเผยแพร่ให้แก่กลุ่มคนที่สนใจซื้อกลับไปดูที่บ้าน และยังได้นำเป็นสื่อการสอนในสถาบันการศึกษา (กิตติพัฒน์ ถาวร, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยี ได้ข้อสรุปว่า เทคโนโลยี เป็นปัญหาที่ทำให้การแสดงที่ทรงคุณค่าได้ลดบทบาทลงเพราะถูกแทนที่ด้วยความทันสมัย แต่ทั้งนี้เทคโนโลยีมีทั้งผลดีและผลเสียขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ ส่วนมากเมื่อเทคโนโลยีเข้ามายุ่งย้อมทำให้วัฒนธรรมชบเซาไปตามกระแส แต่หากเมื่อนำสื่อเทคโนโลยีมาก่อประโยชน์ให้เกิดคุณค่าต่อวัฒนธรรมการแสดงได้เช่นกัน ดังเห็นได้จากการที่สื่อโฆษณานำการแสดงดิเกร์ฮูลูไปใช้ในการปลูกให้คนในท้องถิ่นรักในบ้านเกิด โฆษณาชุดนี้ทำให้ดิเกร์ฮูลูเป็นที่รู้จักทั่วประเทศ และในปัจจุบันยังมีคลิปการแสดงดิเกร์ฮูลูเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต ทำให้เด็กเยาวชนในกลุ่มวัฒนธรรมอื่นได้เรียนรู้ และรู้จักการแสดงดิเกร์ฮูลูมากขึ้น ดังนั้นปัญหาด้านเทคโนโลยีจึงไม่ค่อยมีบทบาทต่อการแสดงดิเกร์ฮูลูมากนัก

4. ด้านเศรษฐกิจ งบประมาณของหน่วยงานของรัฐ หากเป็นงานที่ทางหน่วยงานของรัฐว่าจ้างคณะดิเกร์ฮูลูทำการแสดงมีงบประมาณให้น้อยมาก บางครั้งจะเป็นการขอความอนุเคราะห์ ซึ่งทางคณะก็ไม่สามารถปฏิเสธจึงไปช่วยแสดง ดังนั้นบางงานทางเจ้าของคณะต้องเสียเงินตนเองเป็นค่าน้ำมันรถ ส่วนคณะดิเกร์ฮูลูของสถาบันการศึกษานั้น มิได้หวังค่าของเงินเหมือนคณะอาชีพเพียงแค่

ต้องการให้เยาวชนได้มีความภาคภูมิใจที่แสดงความสามารถให้ผู้อื่นได้ชม และไม่มีการเสียเงินของตนเองเหมือนคณะอาชีพ เพราะคณะอาชีพทุกอย่างเริ่มต้นจากเงินของคณะทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นค่าตัดเย็บเสื้อผ้า ค่าสกรีนเสื้อ ค่าซื้อ ค่าซ่อมแซมเครื่องดนตรี ค่าเหมารถ ค่าน้ำมันรถ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับหัวหน้าคณะทั้งสิ้น ส่วนคณะของสถาบันการศึกษานั้นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็ล้วนมาจากงบประมาณที่ได้รับปันส่วนจากต้นสังกัดทั้งสิ้น ดังนั้นคณะอาชีพจะต้องคำนึงถึงผลกำไร ขาดทุน หากหน่วยงานต่าง ๆ เชิญให้เข้าร่วมก็ต้องพิจารณาเป็นงาน ๆ ไป ซึ่งโดยทั่วไปค่าตอบแทนของทางคณะอาชีพมักยึดหลักคิดคำนวณระยะทางใกล้ไกลของสถานที่ที่ไปแสดง โดยหักค่าน้ำมัน ค่าเหมารถไม่เกี่ยวกับจำนวนผู้แสดงเพราะในการปันเงินส่วนมากจะหักค่าน้ำมันแล้วส่วนที่เหลือจะหารให้ผู้แสดงทุกคนเท่า ๆ กัน แต่บางคณะก็คิดค่าตอบแทนเป็นชุดการแสดงโดยมากจะขึ้นอยู่กับงานใหญ่หรืองานเล็ก ดังนั้นการตัดสินใจด้านค่าใช้จ่ายมักขึ้นอยู่กับหัวหน้าคณะตกลงกับผู้ว่าจ้าง (แวอุเซ็ง มะแซ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเศรษฐกิจ ได้ข้อสรุปว่า ในประเด็นด้านเศรษฐกิจผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งฝ่ายผู้ว่าจ้างและถูกจ้างได้รับลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ หากหน่วยงานหรือบุคคลมีงบประมาณไม่เพียงพอ ก็ต้องหาคณะศิลปะที่สามารถรับค่าจ้างตามที่งบประมาณกำหนดซึ่งส่วนมากจะเป็นคณะที่ใช้เด็ก/เยาวชนไปทำการแสดง ส่วนคณะที่เรียกค่าจ้างเป็นเงินจำนวนสูงก็เสียสิทธิในการเผยแพร่การแสดง นอกจากนี้หากหน่วยงานหรือบุคคลที่รู้จักสนิทสนมกับคณะดีเกิร์ฮูลูกก็ได้มีการขอความช่วยเหลือซึ่งหัวหน้าคณะไม่สามารถปฏิเสธได้จึงต้องออกเงินส่วนตัวเพื่อเสียค่าเดินทางในการเหมารถและค่าเชื้อเพลิง

5. ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น การแสดงดีเกิร์ฮูลูกเป็นการแสดงของชาวไทยเชื้อสายมลายูที่มีวัฒนธรรมร่วมกับกลุ่มประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย โดยเฉพาะการแต่งกาย ซึ่งโดยมากผู้แสดงสวมชุดสลิแบบเดียวกัน จึงทำให้การแต่งกายที่เป็นอัตลักษณ์ร่วมกัน (มุฮัมหมัดรอมลี มามะ, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555) การแสดงดีเกิร์ฮูลูก มีจุดเน้นในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ในการเลือกทำทางจากธรรมชาติที่เรียบง่ายมาดัดแปลงให้เป็นท่าทางการแสดงให้มีความน่าสนใจ ไม่ซับซ้อนและนำเสนอได้อย่างพร้อมเพียง แม้ชาวมลายูจะอาศัยอยู่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยแต่วัฒนธรรมของชาติไม่ได้มีอิทธิพลที่ทำให้การแสดงดีเกิร์ฮูลูกนำมาปรับใช้กับการแสดงเลย ดังนั้นการแสดงดีเกิร์ฮูลูกยังคงรูปแบบการแสดง และองค์ประกอบของการแสดงดั้งเดิมยังไม่มีวัฒนธรรมอื่น ๆ เข้ามา แม้แต่วัฒนธรรมด้านภาษา นักแสดงยังคงใช้ภาษามลายู มีเพียงบางคณะที่นำภาษาไทยเพียงสร้างจุดเด่นให้แก่คณะของตน ส่วนวัฒนธรรมด้านการแสดงยังไม่มีบทบาท โดยเฉพาะนาฏศิลป์ของกลุ่มวัฒนธรรมอื่นที่อาศัยในพื้นที่ใกล้เคียง เช่น การแสดงของคนไทยพุทธหรือนาฏศิลป์ไทยยังไม่มีการนำไปประยุกต์ใช้

จากการศึกษาปัญหาด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ได้ข้อสรุปว่า การแสดงดีเกิร์ฮูลือเป็นชุดการแสดงที่ยังคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ที่สื่อให้เห็นถึงความบันเทิงในการสร้างสรรค์ทำทางธรรมชาติมาใช้ประกอบในการแสดง ทั้งยังคงอัตลักษณ์วัฒนธรรมร่วมกับประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะด้านการแต่งกาย เป็นที่น่าสังเกตได้ว่าแม้จะอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศไทยที่มีวัฒนธรรมด้านการแสดงที่ประณีตสวยงาม แต่คณะดีเกิร์ฮูลือยังคงยึดมั่นในการปฏิบัติของตนไม่นำเอาการแสดงของไทยไปมีบทบาทสำคัญ

6. ด้านเวลาในการแสดง กิจกรรมการแสดงในปัจจุบันขึ้นอยู่กับหน่วยงาน หรือเจ้าภาพเป็นผู้กำหนดช่วงเวลาในการแสดงแก่คณะ กล่าวคือ หากเป็นการแสดงดีเกิร์ฮูลือเพื่อเพื่อโชว์ในงานต่าง ๆ เจ้าภาพจะกำหนดเวลาประมาณ 1 – 2 ชั่วโมง เพราะไม่ต้องการให้แขกที่มาร่วมงานเกิดความเบื่อหน่าย หรือหากเป็นงานแสดงประจำปีซึ่งจะมีชุดการแสดงอื่น ๆ ด้วย ทางผู้จัดก็กำหนดเวลาในการแสดงเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการแสดง ซึ่งส่วนใหญ่ทางเจ้าภาพจะระบุเวลาและแจ้งแก่คณะดีเกิร์ฮูลือทราบตั้งแต่ช่วงเวลาที่ติดต่อการแสดง เพื่อให้คณะดีเกิร์ฮูลือได้วางแผน และกำหนดเพลงทำทางที่ใช้ในการแสดง (แจ๊ะนิ อีเต, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านเวลาในการแสดง ได้ข้อสรุปว่า การแสดงดีเกิร์ฮูลือเป็นการแสดงที่สามารถยืดหยุ่นได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของเจ้าภาพในการจำกัดเวลาให้แก่ทางคณะ เพื่อให้ทางคณะจะได้กำหนดจำนวนเพลงที่ใช้ตามเวลาที่ให้ไว้ สำหรับบางงานที่เจ้าภาพให้อิสระด้านเวลาให้แก่ทางคณะ ทางคณะก็จะใช้เพลงที่หลากหลายและมีการสอดแทรกกลเพื่อให้ผู้ชมเกิดความสนุกสนาน

7. ด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ส่วนใหญ่มักเกิดจากหน่วยงานหรือบุคคลที่รู้จักสนิทกับเจ้าของคณะดีเกิร์ฮูลือเมื่อมีการจัดงานจึงเน้นความสะดวกในการติดต่อประสานงานจึงเกิดการผูกขาดงานแสดงของหน่วยงาน ทุกหน่วยงานโดยเฉพาะหน่วยงานของรัฐที่มีการจัดงานแสดงบ่อยครั้งไม่มีการเปิดโอกาสให้คณะการแสดงอื่น ๆ ได้ทำการแสดงบ้าง เวลามีกงานที่ไหนมักจะเชิญหรือว่าจ้าง คณะเดิม ๆ ที่หน่วยงานรู้จักหรือเคยร่วมงานไปแสดงโดยไม่คำนึงถึงเขตของพื้นที่ที่แสดง เช่น จังหวัดนราธิวาสจัดงานแต่เชิญคณะดีเกิร์ฮูลือของจังหวัดยะลามาแสดง คณะของยะลาอย่าอย่าไม่รู้คำนิยม วิถีชีวิต ตัวตนของคนนราธิวาสดีกว่าคณะดีเกิร์ฮูลือของนราธิวาส ดังนั้นการผูกขาดกับคณะดีเกิร์ฮูลืออาจสะดวกในการติดต่อประสานงานแต่ควรคำนึงถึงพื้นที่ในการแสดงกับตัวตนของคนในพื้นที่ดีกว่าเพียงแค่หน่วยงานที่จะจัดงานยอมลำบากในการค้นหาคณะในพื้นที่ซึ่งปัจจุบันหาได้ง่ายมาก และยิ่งถือเป็นการเปิดโอกาส และกระจายงานให้คณะดีเกิร์ฮูลือจากที่อื่นเข้ามาบ้าง (อาแวอะมะมาอะ; แวอุเซ็ง มะแซ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านโอกาสในการเผยแพร่การแสดง ได้ข้อสรุปว่า การติดต่อการแสดงของดีเกิร์ฮูลือในปัจจุบันมีลักษณะเป็นการติดต่อจากหน่วยงานหรือบุคคลที่มีการจัดงาน

แบบต่อเนื่องทุกปี ทำให้เกิดการผูกมัดระหว่างทางคณะดีเกอ์ฮูลูขึ้นเนื่องจากความสะดวกง่ายดายในการติดต่อ แต่ทำให้คณะดีเกอ์ฮูลูอื่น ๆ ไม่มีโอกาสที่ไปร่วมแสดงในเวทีนั้น ๆ ทั้งยังไม่คำนึงถึงพื้นที่ที่จัดงานเพราะหากจัดงานในพื้นที่ใดควรจะนำคณะดีเกอ์ฮูลูของพื้นที่นั้น ๆ ออกมาแสดง

8. ด้านความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ที่ที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อการแสดงของดีเกอ์ฮูลูเป็นอย่างมาก นักแสดงส่วนใหญ่ขาดรายได้เพราะโดยทั่วไปการแสดงมักจะแสดงในช่วงกลางคืนแต่เมื่อเกิดสถานการณ์ที่เลวร้าย ผู้จัดงานต้องปรับเปลี่ยนมาทำการแสดงในช่วงเวลากลางวันซึ่งเป็นช่วงเวลาที่คนโดยทั่วไปต้องทำงานหลัก คือ กรดียงมีน้อยคนที่จะไปเที่ยวหรือชมการแสดงที่ทางผู้จัดได้ว่าจ้างดีเกอ์ฮูลูไปแสดง ทำให้งานที่จัดไม่มีคนมาด้วยกลัวการก่อเหตุร้ายและต้องทำงาน (รุฮานา อีเตดีแม, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555) บ่อยเข้างานต่าง ๆ ที่เป็นงานประจำปีของอำเภอ ของจังหวัด ก็ไม่ค่อยว่าจ้างการแสดงที่บ้านแต่จะจ้างนักร้องที่มีชื่อเสียงไม่ว่าจะเป็นนักร้องลูกทุ่ง นักร้องเพื่อชีวิต นักร้องสตริง เพื่อเรียกความสนใจ ดึงดูดใจผู้ชม ดังนั้นงานการแสดงจึงไม่ค่อยว่าจ้างดีเกอ์ฮูลูแสดงเป็นจำนวนมาก (นิโสะ นิเราะ, สัมภาษณ์, 7 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาด้านความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ได้ข้อสรุปว่า ปัญหาด้านความไม่สงบที่เกิดขึ้นมาส่งผลให้ทางคณะดีเกอ์ฮูลูไม่มีเวทีในการแสดงเพราะไม่มีหน่วยงานใด ๆ ullaจัดงานในช่วงกลางคืนเพราะชาวบ้านไม่ค่อยมาเที่ยวชมงานทำให้ผู้จัดต้องขาดทุน ดังนั้นต้องเลื่อนมาจัดในช่วงกลางวันซึ่งชาวบ้านทั่วไปก็จำเป็นต้องออกทำงานจึงทำให้ทางคณะประสบปัญหาอย่างยิ่ง

9. ปัญหาที่เกิดจากการประกวด ในปัจจุบันมีการประกวดจำนวนมากหลากหลายหน่วยงานที่จัดประกวดขึ้น แต่ปัญหาอยู่ที่ผู้ชนะมักเป็นคณะเดิม ประกวดทุกเวทีก็จะได้รางวัลทุกครั้งทำให้คณะดีเกอ์ฮูลูอื่น ๆ ที่เข้าประกวดมองว่าคณะของตนเป็นเพียงไม้ประดับที่ไปเข้าร่วมเพื่อให้การประกวดมีสีสันครบถ้วนในขั้นของกระบวนการเท่านั้น ทางผู้จัดประกวดมิได้นึกถึงกำลังใจที่คณะอื่น ๆ จะได้รับบ้าง เช่น คณะที่ชนะการประกวดน่าจะว่างเว้นสักปีเพื่อให้คณะอื่นได้มีสิทธิ์ขึ้นมาบ้าง นอกจากนี้กรรมการที่ถูกแต่งตั้งไม่สามารถฟังและแปลถ้อยความของบทเพลงได้เลยแต่มาตัดสินสร้างความเคลือบแคลงใจให้แก่คณะที่ส่งประกวด จนปัจจุบันมีหลายคณะเลิกส่งประกวดด้วยความท้อใจและไม่พอใจ (หวังสะมะแอ แห่เหล็ม, สัมภาษณ์, 26 พฤษภาคม 2555; เจ๊ะหะ หาสรี, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2555)

จากการศึกษาปัญหาที่เกิดจากการประกวด ได้ข้อสรุปว่า วิธีการสืบสานที่นิยมใช้ในปัจจุบันอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การประกวด ถึงแม้ว่าการประกวดสามารถเรียกร้องให้มีกลุ่มเยาวชนหันมาสนใจแต่ก็บ่อนทำลายกำลังใจของผู้เข้าร่วมแข่งขันด้วย เนื่องจากทุกครั้งที่มีการประกวด ทางคณะดีเกอ์ฮูลูจะรวบรวมเยาวชนในพื้นที่มาฝึกและล้วนมีความหวังในการชนะ เมื่อส่งประกวดทุกครั้งมักได้ทีมเดิม ๆ จึงเกิดความท้อใจจนเลิกส่งเข้าประกวดในที่สุด ดังนั้นหน่วยงานที่จัดกิจกรรมการ

ประกวดแม้มีเจตนารมณ์ที่ดี คือ เพื่อให้เยาวชนหันมารัก ภาควมใจในวัฒนธรรมของตนแต่ควรมีการวางกติกาที่ครอบคลุมถึงจำนวนการชนะเลิศด้วยเพื่อกระจายความภูมิใจให้คนอื่น ๆ ด้วย

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงดีเกร์ฮูลู

การแสดงดีเกร์ฮูลูในปัจจุบัน มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการแสดงมากที่สุด คือ ปัจจัยภายนอกด้านปัญหาด้านโอกาสของการแสดง ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ปัญหาที่เกิดจากการประกวด และยังมีปัจจัยภายใน คือ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนา ดังนี้

1. ปัจจัยด้านปัญหาการขาดโอกาสในการแสดงโดยทั่วไปการว่าจ้างหรือเชิญให้ร่วมแสดงในงาน หรือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางหน่วยงานได้เชิญนั้น ลักษณะจะเป็นการผูกขาดของคณะดีเกร์ฮูลูกับหน่วยงาน นั้น ๆ ซึ่งเป็นไปในลักษณะรู้จักและร่วมงานกันมานานไม่ยุ่งยากในการค้นหาคณะอื่น ๆ โดยไม่คำนึงถึงพื้นที่ในการแสดง เช่น จัดงานที่จังหวัดปัตตานีแต่เชิญคณะดีเกร์ฮูลูจากจังหวัดยะลา ซึ่งหากเอาคณะในพื้นที่ร่วมแสดงจะดีกว่าคณะจากภายนอกเพราะนอกจากเป็นการส่งเสริมคณะในพื้นที่แล้ว คณะในพื้นที่จะเข้าใจบริบททางสังคมของตนได้ดีและเข้าถึงผู้ชมในท้องถิ่นได้ดีกว่าคณะดีเกร์ฮูลูนอกพื้นที่ 2. ปัจจัยด้านความไม่สงบในพื้นที่ ด้วยสถานการณ์ที่รุนแรงทำให้มีการจัดงานประจำปีในช่วงกลางวันซึ่งส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพ แต่หากจัดเอาใจคนชมผู้จัดจะเชิญนักแสดงนักร้อง นักแสดง ที่เป็นขวัญใจมหาชน สันเปื่องงงบประมาณค่าจ้างเป็นจำนวนมาก 3. ปัญหาที่เกิดจากการประกวด การประกวดดีเกร์ฮูลู มีหลายหน่วยงานที่จัดประกวดแต่ส่วนใหญ่เงินรางวัล มักได้ทีมเดิม ๆ ผู้แสดงเกิดความท้อใจจนไม่ส่งเข้าประกวด และเกิดอคติต่อการกรรมการตัดสิน เพราะลักษณะการแสดงเช่นนี้ไม่เหมาะต่อการประกวดแต่หากให้ผู้ชมมาตัดสินน่าจะยุติธรรมกว่า 4. ปัจจัยภายในด้านความเชื่อทางศาสนา ซึ่งเป็นปัจจัยที่การแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูได้รับผลกระทบเหมือนกัน ดังนั้นนักแสดงจึงเน้นในด้านปฏิบัติกิจทางศาสนาเพราะไม่มีสิ่งใดมาแก้ไขปัญหาคือนี้ จึงใช้วิธีการนี้ทดแทน

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยภายนอกอื่น ๆ ได้แก่ นโยบายการปกครอง เทคโนโลยี เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัญหาที่ไม่มีข้อแก้ไขใดจากทางคณะแต่เป็นปัญหาที่ทุกฝ่ายควรร่วมมือกัน สำหรับปัจจัยด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ๆ และเวลาในการแสดง ไม่ค่อยมีบทบาทในการเกิดปัญหามากนัก

ผลการวิเคราะห์ปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูใน จังหวัดชายแดนภาคใต้

ปัญหาของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในแต่ละชุดการแสดง จะได้รับผลกระทบที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับบริบทของการแสดงนั้น ๆ ซึ่งปัจจัยที่ได้จากการประมวล ความรู้จากนักวิชาการ ดังนี้

1. ปัจจัยภายใน คือ ปัญหาด้านความเชื่อทางศาสนาที่เป็นปัญหาที่เกิดจากวัฒนธรรมลัทธิ และส่งผลการข้อศกทางวัฒนธรรมซึ่งนักแสดงไม่สามารถจะแก้ไขได้ เพราะสังคมของคนไทยเชื้อสาย มลายูต่างมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันของนักแสดง และกลุ่มที่เคร่งครัดในศาสนา ซึ่งเป็นปัญหาที่ ส่งผลกระทบต่อชุดการแสดงมากที่สุดแต่นักแสดงก็สามารถหาทางออกที่ลดความขัดแย้งและมีการ ปรับชุดการแสดงให้คงอยู่คู่สังคม

2. ปัจจัยภายนอกที่คอยเสริมให้ได้รับผลกระทบเหล่านักแสดงต้องยอมรับ ได้แก่ ด้าน นโยบายการปกครอง ด้านเทคโนโลยี ด้านเศรษฐกิจ และด้านเวลาที่ใช้ในการแสดง

3. ปัจจัยภายนอกในด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่นเมื่อทำการศึกษาปรากฏว่าไม่ได้เป็น การส่งผลกระทบต่อชุดการแสดง เนื่องด้วยวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูยังคงไว้ซึ่ง เอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มอย่างเหนียวแน่น ดังนั้นนักแสดงเฉพาะกลุ่มที่ได้นำวัฒนธรรมของชาติอื่นเข้า มาซึ่งมักเลือกใช้ให้เป็นทีที่ส่งเสริมการแสดงมากกว่าการทำลาย จนเกิดวิวัฒนาการของการแสดง ได้แก่ มะโย่งรูปแบบความบันเทิง ร้องเง็ง ร้องเง็งตันหยง และ ชัมเปง

นอกจากนี้ยังเป็นประเด็นที่ได้จากภาคสนาม ซึ่งเกิดเฉพาะชุดการแสดงนั้น ๆ ได้แก่

1. ด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ส่งผลกระทบต่อชุดมะโย่ง
2. ด้านโอกาสในการเผยแพร่ ส่งผลกระทบต่อชุด ร้องเง็ง ชัมเปง สิละ และดีเกร์ฮูลู
3. ด้านการถ่ายทอดทางดนตรี ส่งผลกระทบต่อชุดร้องเง็งตันหยง
4. ด้านความไม่สงบในพื้นที่ภาคใต้ ส่งผลกระทบต่อชุดการแสดงสิละและดีเกร์ฮูลู
6. ด้านการจัดการประกวด ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อชุดการแสดง ดีเกร์ฮูลู

จากปัญหาจำแนกได้ดังตารางที่ 49

ตารางที่ 49 สภาพปัญหาของการสืบสานแต่ละชุดการแสดง

ชุดการแสดง ปัญหาของการสืบสาน	ด้านความเชื่อทางศาสนา	ด้านนโยบายการปกครอง	ด้านเทคโนโลยี	ด้านเศรษฐกิจ	ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น	ด้านเวลาในการแสดง	ด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร	ด้านโอกาสในการเผยแพร่	ด้านการถ่ายทอดทางดนตรี	ด้านความไม่สงบในพื้นที่	ด้านการจัดการประกวด
1. มะโย่ง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	-	-
2. ร่องเงืง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	-	-
3. ร่องเงืงตันหยง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	-	-
4. ซัมเปง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	-	-
5. ดาระ	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	-	-	-	-
6. สิละ	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	-	✓	-
7. ดีเกร์ฮูลู	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	-	✓	✓

รูปแบบการส่งเสริมด้านการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู

เป็นการนำเสนอแนวความคิดในการส่งเสริมการแสดงในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแนวความคิดของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ เพื่อคาดการณ์ว่า การแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูสามารถคงอยู่และเป็นที่รู้จักของคนในประเทศได้มากขึ้น โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มของผู้เสนอแนวคิดจากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม ออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ 1. หน่วยงาน 2. นักแสดง 3. ครูในพื้นที่ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. หน่วยงาน ซึ่งมีความรับผิดชอบในการประสานและส่งเสริมงานด้านวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูโดยตรง คือ สำนักงานวัฒนธรรมตามจังหวัดต่าง ๆ ทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ สังกัดกระทรวงวัฒนธรรม

1.1 สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี

จากการสัมภาษณ์บุคลากรของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานีได้นำเสนอแนวคิดที่สำคัญในการส่งเสริมให้วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูที่ปรากฏในจังหวัดปัตตานี ได้แก่ ชุดการแสดง ร่องเงืง ซัมเปง สิละ และดีเกร์ฮูลู ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

1.1.1 ต้องสร้างเครือข่ายทางศิลปวัฒนธรรมของจังหวัดเพื่ออำนวยความสะดวกแก่บุคคลหรือหน่วยงานที่ต้องการติดต่อกับนักแสดง

1.1.2 ควรมีการจัดทำทะเบียนภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปกรรมโดยต้องจำแนกการแสดงออกเป็นแขนงต่าง ๆ ในเขตอำเภอ เพื่อเป็นการจดสถิตินักแสดงในแต่ละรอบปีว่ามีเพิ่มหรือลดมากน้อยเพียงไร เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมต่อไป

1.1.3 ควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการแสดงผ่านเว็บไซต์ของสำนักงาน

1.1.4 ควรมีการจัดทำวารสารเพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์งานด้านการแสดง เพื่อให้ประชาชนทั่วไปได้รับรู้ว่าในแต่ละเดือนสำนักงานได้มีการนำการแสดงไปเผยแพร่ในโครงการใดบ้าง

1.1.5 ควรมีการจัดกิจกรรมประกวดการแสดง โดยใช้ครูภูมิปัญญาในพื้นที่เป็นคณะกรรมการตัดสินประกวด ทั้งนี้เพราะการจัดประกวดนั้นได้รับความสนใจจากประชาชนจำนวนมากเนื่องจากทีมที่ส่งเข้าประกวดนั้นมักเป็นลูกเป็นหลานและเป็นเวทีให้เยาวชนได้แสดงศักยภาพ จึงเป็นความภาคภูมิใจในครอบครัว ส่วนกรรมการตัดสินนั้นจะใช้ครูภูมิปัญญาเพราะชาวบ้านโดยทั่วไปให้ความเคารพนับถือและเชื่อในคำตัดสินเพราะเห็นฝีมือการแสดงมากกว่าที่จะเป็นนักวิชาการคนนอกเข้าไปตัดสิน

1.1.6 ควรมีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมการแสดงท้องถิ่นทั่วไปแสดงเผยแพร่ในจังหวัดอื่นที่มีวัฒนธรรมที่ต่างกัน เพราะนักแสดงจะได้เห็นการแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์อื่นบ้าง เพื่อเป็นการเปิดทัศนคติ ทั้งนี้กลุ่มคนต่างวัฒนธรรมจะได้รับชมและเรียนรู้วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูบ้าง

1.1.7 ควรมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมการแสดงกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีวัฒนธรรมเดียวกันได้แก่ มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ทั้งนี้เพื่อนักแสดงได้เรียนรู้ในการปรับเปลี่ยนพัฒนาของการแสดงที่มีรูปแบบและลักษณะเดียวกัน ทั้งยังเปิดโลกทัศน์เพื่อนำมาปรับใช้ในการแสดงของตนได้ด้วย นอกจากนี้นักแสดงที่เป็นเยาวชนได้เกิดความรักหวงแหนในการแสดงของตนมากขึ้น

1.1.8 ควรมีการสร้างความเข้าใจให้ชาวบ้านแยกการแสดงออกจากมิติทางศาสนาอิสลามเพราะรูปแบบการแสดงเป็นวัฒนธรรมมลายูที่มีมาก่อนคนในพื้นที่หันมานับถือและศรัทธาในศาสนาอิสลาม ดังนั้นมักมีข้อขัดแย้งต่าง ๆ ขึ้นมากมายเมื่อชาวบ้านได้เรียนศาสนากันมากขึ้น

1.1.9 เลือกพื้นที่ที่เหมาะสมในการสืบทอดการแสดง สืบเนื่องจากข้อ 1.1.8 เพราะหากพื้นที่ใดมีความเข้มทางด้านศาสนาจะหันหลังและต่อต้านการแสดง ดังนั้นการถ่ายทอดการแสดงมักเกิดอุปสรรคและขาดความร่วมมือในสังคมนั้น ๆ (วัชรินทร์ ดำรงกุล, สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

1.2 สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดยะลา

จากการสัมภาษณ์บุคลากรของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดยะลาได้นำเสนอแนวคิดที่สำคัญในการส่งเสริมให้วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูที่ปรากฏในจังหวัดยะลา ได้แก่ ชุดการแสดง มะโย่ง สิละ และดีเกรฮูลู ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1.2.1 ควรมีการจัดตั้งโครงการนำวัฒนธรรมการแสดงไปสัญจรภายในจังหวัด โดยเป็นการพาการแสดงไปแสดงตามโรงเรียนใหญ่ในแต่ละอำเภอ เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้รับชมการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นโดยมีการแทรกกิจกรรมอื่น ๆ ที่เด็กสนุกและได้รับความรู้ เช่น กิจกรรมตอบคำถาม กิจกรรมร่วมเล่นเกม เป็นต้น

1.2.2 ควรมีการจัดโครงการส่งเสริมศิลปะการแสดงของเยาวชน โดยจัดหาเวทีแสดงให้เด็ก ๆ ที่มีความสามารถและต้องการฝึกความมั่นใจในการแสดง และเด็กเหล่านี้ได้เกิดความรู้สึกในฐานะเป็นเจ้าของวัฒนธรรม

1.2.3 ควรมีการจัดโครงการประกวด เพราะการประกวดเป็นการแสดงถึงการแสดงศักยภาพของคณะให้เป็นที่ประจักษ์แก่สาธารณชน ทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้เยาวชนหันมาให้ความสนใจเพราะในการประกวดมักเน้นที่ผลงานของเยาวชนในชุมชนได้รวมตัวกันใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ทั้งยังทำให้คนในชุมชนสนับสนุนให้ลูกหลานในชุมชนหันมาสนใจการแสดง

1.2.4 ในการจัดกิจกรรมที่หน่วยงานได้จัดขึ้นมานั้น ต้องกระทำให้เป็นไปในลักษณะต่อเนื่อง เพราะหากทำไม่แล้วเสร็จกิจกรรมหรือโครงการบางอย่างก็ขาดช่วงได้ (สุพิศ บุญสืบ, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2556)

1.2.5 ควรมีการเก็บรวบรวม สืบค้นข้อมูลของครูภูมิปัญญาด้านการแสดง เพื่อความสะดวกในการที่หน่วยงานอื่น ๆ ต้องการข้อมูลเพื่อจัดหานักแสดงไปเป็นวิทยากร หรือติดต่อการแสดง

1.2.6 จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมการแสดงในบริเวณบ้านของศิลปิน เพราะการถ่ายทอดการแสดงจำเป็นต้องมีทั้งพื้นที่ เครื่องเสียงหรือเครื่องดนตรี และเวลาในการฝึกซ้อมที่ไม่จำกัด ทั้งนี้หากครูผู้ถ่ายทอดได้อยู่ในขณะที่ฝึกซ้อมจะได้ให้คำแนะนำ ดังนั้นที่บ้านของศิลปินจึงเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่เหมาะสม

1.2.7 มีการจัดตั้งชมรมโดยแบ่งเป็นประเภทการแสดงเพราะการรวบรวมนักแสดงประเภทนั้น ๆ ในเขตพื้นที่ทั้งหมดเข้าร่วมในชมรมจึงเป็นการรวมตัวเพื่อพัฒนาการแสดงให้มีความน่าสนใจ และเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการแสดงจะได้มีการแก้ไขโดยคนในชมรมได้ทันทั่วทั้งที่ ทั้งนี้ยังกลางเป็นศูนย์กลางในการให้ผู้สนใจในการแสดงประเภทนั้น ๆ ได้เข้ามาหาข้อมูล หรือเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักเรียน นักศึกษาที่สนใจเรียนรู้การแสดง (วนัส ทองนุ้ย; รสริน ยื่อเร้าะ, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2556)

1.3 สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส

จากการสัมภาษณ์บุคลากรของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสได้นำเสนอแนวคิดที่สำคัญในการส่งเสริมให้วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูที่ปรากฏในจังหวัดนราธิวาส ได้แก่ชุดการแสดง มะโย่ง ชัมเป้ง สิละ และดีเกร์ฮูลู ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1.3.1 มีการจัดประกวดการแสดงในงานประจำปี ได้แก่ งานกาชาด เนื่องจากเป็นเวทีให้เยาวชนได้แสดงศักยภาพอย่างเต็มที่ในการแข่งขันเพราะมีหลายคณะที่เข้าร่วมประกวด ดังนั้นหากนักแสดงเยาวชนได้ผ่านเวทีประกวดก็จะทำให้อาการประหม่าลดลง ทำให้รู้สึกสนุกกับการแสดง

1.3.2 ควรมีการจัดหาเวทีเพื่อให้เยาวชนได้จัดการแสดงในโอกาสต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการต้อนรับแขกหรือการจัดหาการแสดงให้แก่หน่วยงานอื่น ๆ นอกจากจะทำให้เยาวชนเกิดความรักในการแสดง หวังหาความเป็นมลายูแล้ว ยังให้เด็กมีรายได้พิเศษระหว่างเรียนอีกด้วย

1.3.3 ควรจัดโครงการอบรมการแสดงชัมเป้ง ที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดนราธิวาส ให้แก่สถานศึกษาโดยเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ทั้งแก่ครูและนักเรียน เนื่องจากปัจจุบันการแสดงชัมเป้งมีปรากฏในสถานศึกษาเพียงไม่กี่แห่งและไม่ค่อยได้รับการเผยแพร่ดังนั้นการจัดโครงการอบรม จึงเป็นวิธีการที่สามารถกระจายความรู้และสามารถให้เด็กสามารถปฏิบัติได้ แต่ต้องจัดอย่างอย่างน้อย 3 ปีต่อครั้ง เพราะเด็กที่ได้รับการถ่ายทอดต้องไปศึกษาต่อในระดับสูงจึงลดปัญหาขาดการสานต่อของการแสดงชัมเป้งในสถานศึกษา

1.3.4 ควรจัดทำเนียบศิลปิน เพื่อเป็นการสร้างเครือข่ายศิลปินที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดนราธิวาสเพื่อความสะดวกให้การสืบค้น หรือการติดต่อเมื่อมีหน่วยงานหรือประชาชนที่สนใจศึกษาการแสดงแขนงใดก็ตามที่มีปรากฏในจังหวัดนราธิวาส (ลิปิการ์ กำลังชัย, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2556)

1.4 สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา

จากการสัมภาษณ์บุคลากรของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสได้นำเสนอแนวคิดที่สำคัญในการส่งเสริมให้วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูที่ปรากฏในจังหวัดนราธิวาส ได้แก่ชุดการแสดง ร่องเง้ง ชัมเป้ง สิละ และดีเกร์ฮูลู ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1.4.1 ต้องมีการนำเสนอภาพเคลื่อนไหวของการแสดงโดยจัดทำเป็นแผ่นวีซีดี แจกหรือจำหน่าย เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้มีโอกาสได้รับชมเพราะในท้องตลาดแผ่นวีซีดีของการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูไม่มีเลย

1.4.2 จัดทำโครงการถ่ายทอดความรู้จากครูภูมิปัญญา โดยให้เยาวชนในชุมชนได้เข้ามาเรียนรู้ในขั้นเริ่มต้นอาจเรียนเพื่อการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ต่อมาเมื่อโตแล้วมีใจรักก็สามารถเรียนรู้ด้านการแสดงในขั้นที่สูงต่อไปเพื่อสามารถเป็นอาชีพในการเลี้ยงตัวเองได้ในอนาคต

1.4.3 ในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงานต้องมีงบประมาณเข้ามารองรับ ดังนั้นประเด็นที่สำคัญ คือ ในระดับสูงต้องเล็งเห็นคุณค่าของการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูที่ปรากฏอยู่เพียงจำนวนน้อยในประเทศไทย สนับสนุนจัดสรรงบประมาณในการจัดกิจกรรมในรูปแบบที่ต่อเนื่อง (ศศิกร พงศ์นุรักษ์, สัมภาษณ์, 19 ธันวาคม 2555)

1.4.4 ควรมีการจัดการเรียนการสอนด้านการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูตามสถานศึกษาโดยตั้งแต่วัยเด็กเล็กซึ่งนำชุดการแสดงที่ง่าย ๆ สนุก และเด็กสนใจนั่นคือ ดิเกร์ฮูลู เพื่อปลูกฝังให้เด็กได้เรียนรู้ รัก ห่วงแหนวัฒนธรรมของตน

1.4.5 ควรเผยแพร่การแสดงของนักเรียนที่ได้รับการฝึกฝนออกแสดงต่อสาธารณชน เพราะสร้างความมั่นใจในการแสดงออกต่อหน้าชุมชนได้ และเด็กได้เกิดความภาคภูมิใจที่สาธารณะแสดงท่ามกลางชุมชนที่มีผู้คนจำนวนมาก (กิตติพงษ์ แก้วทองยอด, สัมภาษณ์, 29 ธันวาคม 2554)

1.4.6 ควรมีการจัดทำเอกสารคู่มือปัญหาท้องถิ่นด้านวัฒนธรรมการแสดงในพื้นที่เพื่อความสะดวกในการที่หน่วยงานอื่น ๆ ต้องการข้อมูลเพื่อจัดหานักแสดงไปเป็นวิทยากร หรือติดต่อการแสดง ทั้งยังเป็นประโยชน์แก่คนที่สนใจและมีแรงจูงใจในการสืบสานการแสดงต่อไป

1.4.7 ควรมีโครงการส่งเสริมวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยจัดการอบรมให้ความรู้การแสดงแขนงต่าง ๆ จากครูภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาถ่ายทอดแก่เยาวชนตามสถานศึกษาที่สนใจ (ดวงพร อุทัยสุริ, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2554)

1.4.8 ควรมีการประยุกต์การแสดงแขนงอื่น ๆ เข้ามาแสดงของอีกชุดการแสดงเพื่อเพิ่มสีสันในการแสดง โดยจัดเป็นการบูรณาการโดยเอาชุดการแสดงที่มีความต่างกัน เช่น ร่องเงืงมารำในวงของดิเกร์ฮูลู เป็นต้น

1.4.9 ควรมีการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินกิจกรรมให้แก่นักแสดงที่มีความต้องการถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็ก ซึ่งในกรณีที่เด็กในชุมชนรวมตัวกันเพื่อเข้ามาร่วมเรียนรู้การแสดงแต่ขาดเครื่องดนตรี ดังนั้นหน่วยงานที่มีความพร้อมก็ควรให้การสนับสนุน

1.4.10 ควรมีการสนับสนุนด้านเครื่องแต่งกาย เพราะเมื่อเยาวชนได้รับการถ่ายทอดการแสดง ผ่านการฝึกฝนจนสามารถออกแสดงต่อสาธารณชนได้แต่ทางชุมชนไม่มีความพร้อมด้านเครื่องแต่งกาย ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องยื่นมือเข้ามาช่วยอาจด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น สนับสนุนผ้าในการตัดเย็บแล้วส่งให้ช่างตัดเย็บในชุมชน สนับสนุนงบประมาณในการเช่าชุดเพื่อให้นักแสดงได้สวมใส่ เป็นต้น

1.4.11 จัดทำเป็นสื่อสร้างสรรค์โดยนำเสนอเป็นแผ่น วีซีดี แจกไปตามโรงเรียนและสถานศึกษา (นิภาวรรณ กาญจนพิทักษ์, สัมภาษณ์, 20 ธันวาคม 2555)

1.5 สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสตูล

1.5.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องสนับสนุนโครงการเผยแพร่วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูโดยการ นำชุดการแสดงที่มีในท้องถิ่นไปร่วมแสดงกับหน่วยงานที่จัดกิจกรรมหรืองานประจำปี ควรให้การสนับสนุนให้มีการโชว์การแสดงของเยาวชนในเขตพื้นที่ที่จัดงานหรือใกล้เคียง ทั้งต้องทำหน้าที่ประสานงานหรืออำนวยความสะดวกเมื่อมีหน่วยงานหรือบุคคลมาติดต่อการแสดง (สมศรี รักรัญ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2555)

1.5.2 ควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลของการแสดงในแต่ละหมู่บ้าน เพื่อนำเสนอข้อมูลด้านการแสดงเป็นรูปแบบของเอกสารเพื่อเก็บหลักฐาน ก่อนที่การแสดงได้สูญหาย

1.5.3 ควรมีการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรม และจัดทำพิธีภัณฑ์เกี่ยวกับการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้

1.5.4 ควรนำการแสดงของท้องถิ่นมาปรับทำทางในการออกกำลังกาย เช่น การแสดงตาะ แต่ควรมีการสนับสนุนอย่างจริงจัง (ณพงศ์ ใบหมัดจ้อ, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2554)

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานที่ให้ความร่วมมือในการส่งเสริมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ได้แก่ กรมส่งเสริมวัฒนธรรม หน่วยงานเทศบาล กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ซึ่งปรากฏรายละเอียด ดังนี้

1.6 กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ควรจัดประกวดดนตรีและการแสดงพื้นบ้านอย่างทั่วถึงทุกปี เพราะการประกวด นับว่าเป็นการส่งเสริมและปลูกฝังให้เยาวชนได้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมศิลปะการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูสลับปรับเปลี่ยนไปในแต่ละปีขึ้นอยู่กับทางผู้จัด คือ การแสดงดีเกิร์ฮูลู รองเง็ง และสึละ แต่ทั้งนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์ออกสื่อโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เพื่อผู้ที่สนใจได้เข้าร่วมชม (สวัสดี หวันสะแหละ, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2555)

1.7 กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร กองทัพบก ควรมีการจัดโครงการที่เกิดจากความร่วมมือกันที่ตระหว่างทหารกับประชาชน เพื่อลดการคัดแย้งที่รุนแรงระหว่างทหารกับประชาชนอย่างต่อเนื่องเพราะเท่าที่ผ่านมาจัดประกวดจัดประกวดการแสดงดีเกิร์ฮูลู ในโครงการรอยใจไทย ใต้ร่มเย็น โดยได้ร่วมกับกระทรวงวัฒนธรรม ได้รับการตอบรับจากเหล่าทีมนักแสดงที่เข้าร่วมแข่งขัน ชาวบ้านที่ได้เข้าร่วมโครงการ (หวังสะมะแอ แท้เหล็ม, สัมภาษณ์, 26 พฤษภาคม 2555)

1.8 ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้

1.8.1 ควรมีการจัดการประกวดคัดเลือกผู้ชนะการแสดงไปร่วมแสดงเผยแพร่ในต่างประเทศ เพราะเคยจัดเพียงครั้งเดียวเมื่อปี พ.ศ. 2551 ซึ่งครั้งนั้นได้นำผู้ชนะเลิศจากการประกวดดีเกิร์ฮูลูและรองเง็งไปร่วมแสดงในงานส่งเสริมการค้าอาหารไทยในประเทศจีน แต่ได้ผลตอบรับที่ดีมากโดยเฉพาะการแสดงดีเกิร์ฮูลูประชาชนชาวจีนให้ความสนใจมาก ดังนั้นควรมีการจัดโครงการลักษณะนี้อีก

1.8.2 ควรมีการสนับสนุนงบประมาณเพื่อให้หน่วยงานอื่น ๆ ในพื้นที่ที่ขอความร่วมมือได้ดำเนินการโครงการหรือกิจกรรมได้สำเร็จ

1.8.3 ควรมีการจัดกิจกรรมในลักษณะสัญจรสู่ชุมชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในช่วงวันหยุดสัปดาห์อย่างต่อเนื่อง เพราะที่ได้เคยทำที่ผ่านมาจะมีการแบ่งการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กในชุมชนได้สนุกสนานและสอดแทรกความรู้ คือ ช่วงเย็นมีจัดกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมบ้านลมสไลเดอร์ ถามตอบปัญหา มอบรางวัลและของที่ระลึกให้แก่เด็ก และผู้นำในชุมชน ส่วนช่วงกลางวันจะเป็นการแสดงดีเกิร์ธูธ ซึ่งโครงการนี้ได้รับผลตอบรับเป็นอย่างดีจากชุมชนในพื้นที่จัดกิจกรรม (อลิศรา มะแซ, สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2556)

2. นักแสดง เป็นกลุ่มที่มีความต้องการให้มีการจัดกระทำหลาย ๆ ประเด็นเพื่อให้การแสดงของตนเป็นที่รู้จัก ได้รับการยอมรับในสังคม และทั้งเน้นความสำคัญของการสืบสานต่อในรุ่นลูก รุ่นหลานที่นับวันมีแต่ความห่างกับวัฒนธรรมการแสดงที่ได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

2.1 สมาน โตซอมิ นักแสดงมะโย่งรูปแบบความบันเทิง, สิละ ในการส่งเสริมการแสดงจำเป็นต้องให้เด็กที่มีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจนสามารถออกแสดงโชว์ต่อสาธารณชนได้แล้วนั้น ควรมีเวทีให้เด็กได้แสดงศักยภาพ กล่าวคือ ต้องต้องมีโอกาสได้ออกแสดงจริงเพื่อฝึกประสบการณ์ และมีรายได้เสริม

2.2 ตีมะะ เงาะ นักแสดงมะโย่งรูปแบบพิธีกรรม ควรมีการจัดทำวีซีดีที่เกี่ยวข้องกับการแสดงของชาวไทยเชื้อสายมลายูโดยเฉพาะการแสดงมะโย่งที่ปัจจุบันหาดูยากมาก ซึ่งผู้แสดงก็อยู่ในวัยซราภาพดังนั้นควรมีหน่วยงานที่ทำการบันทึกภาพและออกเป็นวีซีดีแจกหรือจำหน่าย เพื่อต่อไปจะได้เป็นสื่อที่ทำให้ทราบว่ามีการแสดงประเภทนี้อยู่ในประเทศไทย

2.3 เซ็ง อาบู นักดนตรีรองเง็ง, ซัมเปง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดงานประจำตามท้องถิ่นนั้น ๆ ควรส่งเสริมนักแสดงพื้นบ้านให้ได้มีโอกาสได้แสดงในชุมชนบ้าง เพราะในปัจจุบันงานประจำจังหวัดมักเชิญศิลปินดารา นักร้อง ที่มีชื่อเสียงมาโชว์เพื่อจำหน่ายบัตร หรือเรียกร้องความสนใจให้ประชาชนชาวบ้านมาร่วมงานจำนวนมาก จนทำให้นักแสดงวัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายมลายูขาดโอกาสในการแสดงและเด็กเยาวชนไม่มีเวทีระดับจังหวัดในการโชว์ศักยภาพ

2.4 เมรุณี วรายุทธอนันต์ นักแสดงดาระ

2.4.1 การจัดโครงการถ่ายทอดการแสดงดาระให้แก่รุ่นน้องชั้นมัธยมปีที่ 1 ในช่วงก่อนเปิดเทอม เพื่อเป็นการเรียนรู้ขั้นพื้นฐาน และเมื่อพี่ได้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่รุ่นน้องก็จะเกิดความรักและผูกพันขึ้นเพราะต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงในแต่ละวัน และเมื่อเปิดเทอมน้องก็สามารถแสดงในชั้นที่ยากขึ้นได้อย่างง่ายดาย

2.4.2 รุ่นพี่ที่เรียนจบแล้วไปศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ควรมีการจัดตั้งชมรมในมหาวิทยาลัยเพื่อการแสดงดาระจะได้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางกว่าในปัจจุบัน

2.5 อัศมิยะ ยะอะะะ นักแสดงดาระ

2.5.1 ควรมีการบันทึกภาพการแสดงดาระโดยเลือกนักแสดงที่มีท่วงท่าลีลาที่สวยงาม เพื่อให้เป็นสื่อการสอนให้ผู้เรียนได้ดูและเป็นแรงบันดาลใจให้แสดงได้สวยงาม

2.5.2 ควรมีโอกาสได้ไปแสดงต่างจังหวัด เพราะอยากให้คนทั่วไปได้รู้จักการแสดงดาระมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

2.5.3 ควรมีการแปลเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อเข้าสู่อาเซียน

2.6 อิบราเฮง เจ๊ะอุเซ็ง นักแสดงลีละ ควรมีหน่วยงานให้การสนับสนุนงบประมาณในการว่าจ้างให้ทางคณะไปแสดงเพราะเท่าที่ผ่านมาทีมงานขอช่วยจำนวนมาก

2.7 ชาวือมิง บินสาเมาะ นักแสดงลีละ ควรมีการพัฒนารูปแบบการแสดงให้มีความน่าสนใจอยู่เสมอ และควรมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำการแสดงลีละไปแสวงเพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับกลุ่มวัฒนธรรมมายูเช่นเดียวกัน

2.8 เจาะอุมา ดอเลาะ, มะเย็ง ยูโซ๊ะ, มะ ดิง นักแสดงลีละ ได้แสดงความคิดเห็นจากการสนทนากลุ่มสอดคล้องกันดังนี้

2.8.1 ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงอยู่เสมอ เพื่อเอาในผู้ชม เพราะในปัจจุบันมีการแสดงรูปแบบอื่น ๆ ที่ออกมามีความตื่นตาตื่นใจเป็นจำนวนมาก ดังนั้นหากไม่มีการพัฒนารูปแบบการแสดงก็จะทำให้ไร้ความสนใจจากผู้ชมที่เป็นเยาวชนได้

2.8.2 ควรมีหน่วยงานเข้ามาสนับสนุนหรือพาการแสดงไปเผยแพร่ยังต่างจังหวัดและกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านยิ่งเมื่อมีการเปิดอาเซียน

2.8.3 คนในชุมชนต้องร่วมมือ ร่วมใจสนับสนุนให้ลูกหลานได้สานต่อการแสดงไว้อย่าได้ขาดช่วง เพราะการแสดงลีละเป็นการแสดงที่อยู่คู่บ้านเมืองมายาวนาน แม้ในยุคหลังมานี้ที่มีมุมมองจากกลุ่มที่เคร่งครัดศาสนาว่าการแสดงทุกประเภทผิดหลักศาสนา โดยไม่คำนึงถึงคุณค่าทางวัฒนธรรม

2.8.4 ทางสถานศึกษาควรให้ความสำคัญของวัฒนธรรมการแสดงในท้องถิ่น ควรมีการจัดทำเป็นหลักสูตรเพื่อถ่ายทอดการแสดงให้แก่เด็กนักเรียนได้รู้จัก และเรียนรู้จนเกิดเป็นความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตน

2.8.5 ภาครัฐของสนับสนุน งบประมาณหรือจัดกิจกรรมที่เป็นการผลักดันให้การแสดงเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป ทั้งรัฐบาลควรสนับสนุนงบประมาณในการส่งเสริมการแสดงอย่างจริงจัง เพราะเท่าที่ผ่านมามีโครงการดีที่เป็นผลประโยชน์ทั้งตัวนักแสดงและศิลปิน ได้แก่ โครงการเผยแพร่

การแสดงสู่ชุมชนโดยให้เงินสนับสนุนทางโรงเรียนเพื่อจัดซื้ออุปกรณ์และค่าจ้างวิทยากรมาถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน เมื่อเปลี่ยนรัฐบาลโครงการเหล่านี้ก็ได้ยุบไป

2.9 แวอุเซ็ง มะแซ, ศุภกรกรี เจ๊ะมะ, อาแวฮะมะ มาฮะ, ดอแม สาและได้แสดงความคิดเห็นจากการสนทนากลุ่มสอดคล้องกันดังนี้

2.9.1 รัฐบาลควรสนับสนุนในเรื่องของงบประมาณ ที่มาช่วยเหลือให้การแสดงดีเกร์ฮูลูเป็นที่แพร่หลายกว่านี้ และเพื่อให้เทียบเท่ากับการแสดงดีเกร์บาร์ตของประเทศมาเลเซีย

2.9.2 รัฐบาลควรเล็งเห็นความสำคัญของการคงอยู่ การสืบทอดของการแสดงดีเกร์ฮูลู โดยควรมีการจัดโครงการอบรมดีเกร์ฮูลูให้แก่เยาวชน เพื่อให้เยาวชนมีความรู้ รัก ห่วงแหนวัฒนธรรมที่เป็นรากเหง้าของตน อาจเป็นการปลูกฝังความหวงแหนของวัฒนธรรมที่ถือเป็นวัฒนธรรมร่วมของประเทศเพื่อนบ้าน พร้อมทั้งจะสานต่อการแสดงให้รู้จักเป็นที่แพร่หลายและไม่สูญหายไปจากสังคม

2.9.3 ควรมีมาตรการให้จัดทำบัตรประจำตัวนักแสดง เพื่อเป็นการแสดงตนเองว่าเป็นกลุ่มนักแสดงดีเกร์ฮูลูในสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย

2.9.4 ทุกครั้งที่มีการจัดโครงการประกวดควรมีความโปร่งใสในเรื่องของกรรมการ ซึ่งต้องเป็นผู้ที่มีความรู้จริงในด้านการแสดง ยิ่งหากเป็นศิลปินที่เหล่านักแสดงให้ความเคารพจะเป็นผลประโยชน์แก่ทีมที่นักแข่งขันมาก

3. ครูในพื้นที่ จากข้อเสนอแนะในการตอบแบบประเมินความพึงพอใจของเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ได้มีแนวความคิดที่เป็นไปในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

3.1 แวฮามะ มามะ นูริดา คอหนิ ครูผู้สอนศาสนาอิสลาม วิไลวรรณ หนูชู นิตยา สมประสงค์ ครูสอนวิชานาฏศิลป์ และ สุบรรณ เกาะแก้ว อภิสิทธิ์ คำชูโขง ครูสอนวิชาสามัญ ต่างเสนอแนวคิดที่สอดคล้องกันว่าการส่งเสริมวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูนั้น หากให้ได้ผลดีก็ควรมีอยู่ในการเรียนการสอนของสถานศึกษา ดังนั้นเพื่อลดปัญหาของงบประมาณในการว่าจ้างวิทยากรนั้นจำเป็นต้องจัดทำสื่อการสอนวัฒนธรรมการแสดงของชาวไทยมลายูโดยการถ่ายภาพเคลื่อนไหวจัดทำเป็นแผ่นวีดีโอ หรือวีซีดี เพื่อให้ผู้สอนได้เปิดให้ผู้เรียนชมซึ่งมีข้อดี คือ มีทั้งภาพและเสียง

3.2 วนิดา ยามา สุราตตะ กุจินามิง ครูสอนวิชาทั่วไป ได้มีแนวคิดที่สอดคล้องกันดังนี้ ในการส่งเสริมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูนั้นจำเป็นต้องมีการจัดทำเป็นเอกสารรูปเล่มที่มีการอธิบายประวัติความเป็นมา องค์ประกอบตลอดจนรูปแบบของการแสดงนั้น ๆ เพื่อนักเรียนสามารถอ่านนอกเวลาได้

3.3 ราตรี พวงทับทิม ครูเกษียณอายุ ได้มีแนวคิดที่ว่า ในการส่งเสริมด้านการสืบสานให้ได้ผลดีมากที่สุดนั้นควรจะเป็นการต่อยอดเมื่อเด็กได้รับการฝึกฝนจนสามารถแสดงได้ เด็กเหล่านี้จะต้องมีโอกาสในการเผยแพร่ ดังนั้นทางสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีการจัดโครงการหรือกิจกรรมที่เด็กสามารถนำความสามารถทางการแสดงออกมาเผยแพร่ได้ นอกจากนี้ควรนำการแสดงของชาวมุสลิมประเทศเพื่อนบ้านมาให้นักเรียนดูอยู่เสมอเพื่อเป็นแนวคิดแก่นักเรียนว่า มุสลิมก็มีการแสดงเพื่อผ่อนคลาย เพื่อความสวยงามเป็นเรื่องกฎเกณฑ์ ทั้งนี้ควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาหลักสูตรการแสดงของระดับชั้นมัธยมศึกษา

จากการศึกษารูปแบบการส่งเสริมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูจากความคิดเห็นของหน่วยงาน นักแสดง และครูในพื้นที่ ได้ข้อสรุปดังนี้

1. ควรมีเวทีให้เด็ก ๆ ที่มีความสามารถในการแสดง หรือจัดโครงการวัฒนธรรมสัญจรโดยนำเยาวชนเป็นผู้แสดงให้เยาวชนต่างถิ่นชม
2. ควรมีการจัดโครงการอบรมการแสดงที่ใกล้ชิดศูนย์
3. ต้องมีการสร้างเครือข่ายทางวัฒนธรรม และจัดทำทะเบียนภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือจัดตั้งทำเนียบศิลปินที่มีภูมิลำเนาในเขตพื้นที่นั้น ๆ
4. ควรมีการจัดตั้งโครงการนำวัฒนธรรมการแสดงไปสัญจรภายในจังหวัด
5. ควรมีการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมการแสดงในบริเวณบ้านของศิลปิน หรือมีการจัดตั้งชมรมโดยการรวมนักแสดงแขนงนั้น ๆ
6. จัดประกวดกิจกรรมการแสดง เพื่อคัดเลือกผู้ชนะไปร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมการแสดงของท้องถิ่นไปเผยแพร่ในจังหวัดต่าง ๆ ของประเทศไทยและกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน
7. ควรมีการสร้าง ความเข้าใจให้กับชาวบ้านแยกกับศาสนา ทั้งยังควรมีการเลือกพื้นที่ให้เหมาะสมในการสืบทอดการแสดงของเยาวชน
8. ควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการแสดงผ่านเว็บไซต์ หรือจัดทำเป็นวารสาร
9. ควรมีการจัดทำวีดิทัศน์เป็นแผ่นวีซีดี แจกหรือจำหน่ายจำหน่าย
10. ควรประยุกต์การแสดงชนิดอื่น ๆ เข้ามาแสดงกับชุดการแสดงอีกชุดหนึ่ง เพื่อเป็นการบูรณาการไม่ให้น่าเบื่อเกินไป
11. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนงบประมาณ หรือสนับสนุนเครื่องแต่งกาย ให้กับคณะที่ไม่มีงบประมาณเพียงพอ
12. ควรมีการนำการแสดงท้องถิ่นเข้ามาปรับท่าทางของการออกกำลังกาย
13. ควรนำการแสดงท้องถิ่นมาจัดทำหลักสูตรเพื่อถ่ายทอดการแสดงให้แก่ นักเรียน
14. ควรมีการแปลเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษ

15. ควรจัดทำบัตรประจำตัวนักแสดงเพื่อแสดงตัวตนเมื่อยามที่เรียกค้นในช่วงการเดินทาง

16. ควรจัดทำเอกสารเพื่อเป็นหนังสือนอกเวลา

17. ควรนำการแสดงของประเทศมุสลิมอื่น ๆ มาให้เยาวชนได้รับชม

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า รูปแบบการส่งเสริมวัฒนธรรมการแสดงจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายเพื่อให้กิจกรรม/โครงการได้ลุล่วงเป็นอย่างดี

1. ส่งเสริมโดยการจัดหานักแสดง เพื่อนำการแสดงไปเผยแพร่ หรือไปร่วมแสดงตามหน่วยงานต่าง ๆ ได้รับเชิญเข้าร่วมกิจกรรม ทั้งยังมีการรวบรวมนักแสดงเป็นครุภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อจัดทำนียบศิลป์ขึ้น ทั้งนี้หากมีการสนับสนุนให้เยาวชนได้ฝึกฝนการแสดงก็ควรดำเนินการหาสถานที่ให้เยาวชนได้ใช้ความสามารถของตัวเองเพื่อสร้างความภาคภูมิใจให้แก่เยาวชน อาจจะเป็นงานในจังหวัด ต่างจังหวัดหรือระดับนานาชาติ

2. จัดการประกวดดนตรีและการแสดงพื้นเมืองมีทั้งชิงถ้วยพระราชทาน ประจำปี หรือเป็นถ้วยรางวัลทั่ว ๆ ไป ประเภทของการแสดงที่นิยมประกวดการแสดงพื้นเมือง ได้แก่ การแสดงรื่องเง่ การแสดงตี่เกี่รฮูลู และการแสดงสละ ซึ่งในการประกวดจะมีข้อดี คือ เข้าถึงเยาวชนโดยตรงเพราะในแต่ละคณะจะมีการดึงเยาวชนเข้าร่วมการฝึกซ้อมเพื่อลงประกวด แต่ข้อเสีย คือ กรรมการตัดสินไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับจากนักแสดง

3. เป็นกิจกรรมของโรงเรียนโดยการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ภาคภูมิใจ กล้าแสดงออกซึ่งจะมีทั้งจัดตั้งเป็นชุมนุม และมีการทำเป็นหลักสูตรท้องถิ่น โดยเด็กนักเรียนที่สนใจเข้าร่วมชุมนุมสำหรับโรงเรียนระดับประถมศึกษาบางห้องที่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง ส่วนโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาเด็กจะมีความสามารถตัดสินใจด้วยตนเอง การส่งเสริมรูปแบบนี้มักเป็นการฝึกฝนการแสดงประเภทที่เด็กสนใจ โดยมากมักเป็นการแสดงที่ท้องถิ่นนั้น ๆ นิยม มีการนำการแสดงไปเผยแพร่สู่ชุมชน และหน่วยงานต่าง ๆ สร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนและเด็กมีประสบการณ์ด้านการแสดงถือเป็นการฝึกความกล้าแสดงออกได้อีกด้วย

4. ควรมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนให้หน่วยงานต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมส่งเสริมการแสดงอย่างสมบูรณ์ เพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการแสดง มักมีปัญหาติดขัดด้านงบประมาณ ทำให้การส่งเสริมการแสดงหยุดชะงัก ดังนั้นหน่วยงานที่มีงบประมาณจำนวนมากแต่ไม่มีงานรับผิดชอบด้านการส่งเสริมการแสดง กระทำได้เพียงหากหน่วยงานไหนต้องการงบประมาณก็จะสนับสนุน

5. ในการจัดกิจกรรมของหน่วยงานต่าง ๆ ควรจัดกระทำในลักษณะต่อเนื่องดังนั้นจำเป็นต้องมีการวางแผนงบประมาณในระยะยาวเพื่อให้ครอบคลุมและการดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่น

6. ควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ผ่านเว็บไซต์ของสำนักงานต่าง ๆ

ตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้

การศึกษาการพัฒนารูปแบบการสืบสานการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้จำแนกผลการศึกษาดังนี้ 1. ผลสรุปการประชุมระดมสมอง 2. รูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู 3. รายละเอียดพื้นฐานของเว็บไซต์ 4. วิธีการจัดการข้อมูลระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู 5. ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู 6. ผลการประเมินเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู

ผลสรุปการประชุมระดมสมอง

ในการจัดประชุมระดมสมองในวันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2555 มีผู้เข้าร่วมการประชุมร่วม 9 คน ใช้เวลา 3 ชั่วโมง จำแนกเป็นกลุ่มนักแสดง นักวิชาการ และกลุ่มผู้ดู ปรากฏผลของการประชุมระดมสมอง ดังนี้

การแสดงของกลุ่มคนไทยเชื้อสายมลายูที่อาศัยในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เมื่อเทียบกับประชากรของประเทศไทยถือเป็นกลุ่มย่อย ๆ แต่มีจำนวนประชากรหนาแน่นใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปัจจุบันกลุ่มคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นคนไทยเชื้อสายมลายูค่อย ๆ ถูกผันเปลี่ยนค่านิยม วิถีชีวิต และโลกทัศน์จากความเชื่อวัฒนธรรมมลายูซึ่งบรรพบุรุษได้สรรค์สร้างขึ้น มา โดยเฉพาะด้านการแสดงกลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควร สิ่งที่ทำมกระทำได้ หากปล่อยทิ้งไว้ย่อมทำให้การแสดงค่อย ๆ สูญหาย ยากเกินกว่าจะรื้อฟื้นได้ ดังคำกล่าวของคุณสมาน โตขอมักแสดงผู้มีความรู้ในด้านการแสดงในฐานะของเจ้าของผู้ดำรงวัฒนธรรม ได้กล่าวว่า “วัฒนธรรมกับศาสนาต้องมองให้เป็นคนละเรื่อง โต๊ะครูบางคนที่ยึดทางศาสนามักมองว่าการแสดงขัดกับศาสนา ส่วนนักแสดงและผู้บริโภครุ่นก่อนจะแยกเรื่องของการแสดงออกจากศาสนา โดยมองว่าการแสดงเป็นเรื่องรื่นเริง ซึ่งชาติอื่น ๆ ที่นับถือศาสนาอิสลามเหมือนกันยังมีการแสดงได้ ดังนั้นทำให้ผู้บริโภคหรือเยาวชนรุ่นหลังเกิดการขัดแย้งบางคนถึงกับมองว่าการแสดงทุกอย่างขัดกับหลักศาสนาทั้งหมด แท้จริงแล้วการแสดงที่สรรเสริญเทวาทิอ์ว่าผิดแต่สรรเสริญบรรพบุรุษถือว่าไม่ผิด แต่ตอนนั้นคนดู ดูไม่เป็นเหมารวมว่าบาปทั้งหมด”

นอกจากนี้ในมุมมองของเยาวชนรุ่นใหม่อย่าง การ์มีน สาเมาะ ที่มีใจรัก มีความสนใจด้านวัฒนธรรมรากเหง้าของตนได้เสนอมุมมอง “ผมเป็นเยาวชนที่มีความสนใจอยากเรียนรู้วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายมลายู โดยเฉพาะการแสดงแต่ดูแล้วไม่ค่อยรู้เรื่องโดยเฉพาะ

คำพูดที่ใช้ศัพท์โบราณ อยากให้นักแสดง หรืออาจารย์ที่มีความรู้ด้านภาษาจัดการสอนภาษาเหล่านี้ เพราะสาเหตุสำคัญที่ทำให้เยาวชนอย่างผมเบื่อหน่ายการแสดงเพราะความไม่เข้าใจในภาษาที่ใช้ในการแสดง”

จะเห็นได้ว่าการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในปัจจุบันมีความขัดแย้งในตัวของมันด้วยความเชื่อ ค่านิยม การปลูกฝังที่เปลี่ยนไปตามการศึกษาด้านศาสนา ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเหล่านักแสดงที่จำเป็นต้องสานต่อการแสดงให้คงอยู่โดยการใช้วิธีการที่หลากหลายรูปแบบ ดังที่นายศักดิ์ศิลป์ หมะชะเหิร์ม นักแสดงศิลปะชาวสงขลา ได้ส่งเสริม ปลูกฝังการแสดงศิลปะให้แก่เยาวชนในพื้นที่ ดังนี้ “ปัจจุบันได้สอนเยาวชนอ่านคัมภีร์ในช่วงค่ำของทุกวัน เว้นวันพฤหัสบดี ก็ได้ใช้เวลานี้ฝึกศิลปะให้กับเยาวชนก่อนที่จะอ่านคัมภีร์ ได้ทำมาหลายปีตอนนี้ยังไม่ได้มีใครตำหนิ”

ดังนั้นในกลุ่มของคนไทยเชื้อสายมลายูจะมีความแตกแยกด้านความคิด ความเชื่อ ต่อเรื่องของการแสดงเหมือนแว่นต่างสีที่ขึ้นอยู่กับผู้สวมใส่ กลุ่มที่เป็นผู้นำศาสนาก็มองคนละมุมกับเหล่าเชื้อสายนักแสดงและผู้ชื่นชอบการแสดง ส่วนคนรุ่นใหม่ก็มีทั้งคนที่ชื่นชอบและคนที่มองว่าการแสดงเป็นบาป แต่ด้วยความที่การแสดงเป็นวัฒนธรรมซึ่งมีคุณค่า มีการวิวัฒนาการให้คงอยู่ได้ในปัจจุบันโดยวิธีการปรับเปลี่ยน เปลี่ยนแปลงการแสดงให้เป็นที่พอใจของผู้ชม ประเด็นใดที่ขัดแย้งกับคำสอนของศาสนาก็ตัดทอน จนสลายหายไปในปัจจุบัน

ส่วนประเด็นของการสืบสานการแสดง เป็นเรื่องที่หลายฝ่ายจะให้ความสำคัญเพราะในอดีตความคิดของการสืบสานอยู่ในวิถีของวัฒนธรรมนั้น ๆ ไม่เป็นประเด็นทางสังคม แต่ในปัจจุบันมีความหลากหลายทางปัจจัยทำให้คุณค่าของการสืบสานถูกมองข้ามดังที่ พรศักดิ์ พรหมแก้ว กล่าวว่า “ขั้นตอนแรกของการสืบสาน คือ การให้รู้จัก (การได้เห็นการแสดงรูปแบบเต็มการสาธิตทำหลัก โดยการใช้สื่อเทคโนโลยีเข้ามาช่วย มีการได้คุย เจรจา การอ่านข้อมูลเกี่ยวกับการแสดง) ให้เห็นถึงคุณค่า ต่อมาความมองเรื่องเครือข่าย เพราะหากได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่ายการสืบสานจะประสบความสำเร็จ”

สอดคล้องกับ บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ ได้มุ่งเน้นในเรื่องของการสร้างเครือข่าย พื้นบ้านโดยให้นักแสดงดำรงชีพอยู่แบบดั้งเดิม ถือเป็นประเด็นสำคัญที่ทำให้การสืบสานประสบความสำเร็จ “การสร้างเครือข่ายอย่าแยกส่วน ควรมีลักษณะการเป็นอยู่แบบคณะ มี ทิศทั้ง 6 (ทิศเบื้องหน้า ได้แก่ มารดา บิดา ทิศเบื้องขวา ได้แก่ ครู อาจารย์ ทิศเบื้องหลัง ได้แก่ บุตร ภรรยา ทิศเบื้องซ้าย ได้แก่ มิตร สหาย ทิศเบื้องต่ำ ได้แก่ บ่าว ไพร ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ทิศเบื้องบน ได้แก่ พระสงฆ์สมณะพราหมณ์ หรือ นักบวช) ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการสืบย่านสาวโย่ง จากประสบการณ์ในการเป็นวิทยากรเผยแพร่ความรู้ด้านวัฒนธรรมการแสดงชาวมุสลิมก็ให้ความสำคัญกับพ่อแม่ และผู้นำศาสนา มาก่อน ครูบาอาจารย์”

เช่นเดียวกับ มณฑล ผลิตผล มิ้มมองที่สอดคล้องกันว่า “ในการสร้างเครือข่าย เป็นจุดที่สามารถสร้างความรัก สามัคคี และเป็นพลังให้การแสดงคงอยู่ ดังนั้นความสำคัญอยู่ที่ต้องรวมเครือข่ายจากนักแสดงที่กระจัดกระจายให้รวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน และเป็นกลุ่มก้อนที่มีความมั่นคงถาวรไม่ใช่เป็นการจับกลุ่มแบบขอไปที”

นอกจากนี้ภาครัฐก็มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้การแสดงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ดังที่ อาจารย์รจนา ศรีโส กล่าวไว้ว่า “ปัญหาของการทำลายข้อมูลพื้นฐานเมื่อรัฐเข้ามามีส่วนร่วม ภาครัฐควรมองตนเองให้ชัด ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้ สนับสนุนเพลง กัมดิง สไตล์ที่มีการลงทางยูทูบจนเป็นที่ยอมรับโด่งดังไปทั่วโลก ดังนั้นรัฐควรมองว่าประเทศไทยมีความหลากหลาย เพราะแต่ละภูมิภาคมีการแสดงที่ไม่เหมือนกัน แม้แต่การแสดงพื้นบ้านของแต่ละคณะก็ต่างกัน รัฐต้องสนับสนุนให้เต็มที่ดังนั้นการทำเครือข่ายจึงมีความสำคัญมาก”

จะเห็นได้ว่า การสืบสานการแสดงนั้นควรเริ่มต้นจากการทำให้คนทั่วไปรู้จักก่อน แล้วจึงสานต่อด้วยกลุ่มเครือข่าย ดังนั้นการทำให้การแสดงเป็นที่รู้จักต้องใช้ช่องทางที่สามารถทำให้การแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ซึ่งนักวิชาการได้นำเสนอช่องทางสำคัญในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดง โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาปรับใช้ ดังนี้

พรศักดิ์ พรหมแก้ว ให้ข้อเสนอแนะในประเด็นการใช้สื่อเทคโนโลยี เข้ามาช่วยในการนำเสนอการแสดงและการสาธิตการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู เพราะสื่อเทคโนโลยีเป็นช่องทางที่เข้าถึงคนจำนวนมากได้โดยไม่จำกัดพื้นที่ เพียงแต่ต้องนำเสนอให้ครบทุกกระบวนการจัดทำในรูปแบบที่น่าสนใจโดยนอกจากจะนำเสนอด้านการแสดงเพียงอย่างเดียวควรมีการใส่รายละเอียดอื่น ๆ เข้าไปด้วย เช่น การสาธิตท่าทางหลักของการแสดงเพื่อให้ผู้สนใจสามารถปฏิบัติตามได้

รจนา ศรีโส นำเสนอการลงการแสดงทางยูทูบ (YouTube) เช่น เพลงกัมดิง สไตล์ของประเทศเกาหลีใต้ การโฆษณาที่มีการนำดีเกร์ฮูลูลงโฆษณาสำนักกรักบ้านเกิดจนเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย และนอกจากนี้ ควรมีการประชาสัมพันธ์ความเป็นวัฒนธรรมตามสถานที่ท่องเที่ยว เช่น โรงแรมควรมีการบรรเลงเพลง หรือเปิดเพลงวัฒนธรรมท้องถิ่น และมีการโชว์วัฒนธรรมการแสดง

พิชัย ศรีโส ได้นำเสนอการใช้โซเชียลมีเดีย (Social Media) เข้ามา เพราะปัจจุบันกลุ่มคนทุกวัยมีการใช้เทคโนโลยีมากขึ้น และนิยมติดต่อสื่อสารกันทาง Social Media ทำให้ทุกวงการเริ่มมีการอัปเดต ข้อมูลข่าวสารที่เป็นปัจจุบัน

มณฑล ผลิตผล ได้นำเสนอรูปแบบในการสืบสานวัฒนธรรม ดังนี้รูปแบบของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงหากเป็นทางโทรทัศน์ วิทย์ จำเป็นต้องมิงบประมาณจำนวนมาก แต่ในปัจจุบันมีหลายช่องทางโดยการจัดทำเว็บไซต์ เฟสบุ๊ค ยูทูบ ซึ่งไม่ต้องใช้งบประมาณมาก เพียงแต่ต้องมีการออกแบบให้เป็นที่สนใจ สามารถดึงดูดสายตาผู้คน นอกจากนี้ต้องมีการอัปเดตข้อมูลอยู่

เสมอ และข้อดีของการจัดสร้างเว็บไซต์ คือ สามารถนำเสนอทั้งเนื้อหา ภาพ วิดิทัศน์ของการแสดง และการประชาสัมพันธ์กิจกรรม ถือว่าเป็นการนำเสนอข้อมูลได้อย่างครอบคลุมประเด็น

เห็นได้ວ່ານักวิชาการหลายท่านได้นำเสนอข้อมูลการสืบสานผ่านยูทูป และ ซึ่งข้อดีของ ยูทูป เป็นการนำเสนอข้อมูล แบบวิดีโอตามอรรถาธิบาย (Video on demand) ที่ส่วนผู้จัดทำอัปโหลด เพียงครั้งเดียวและส่วนผู้ใช้งานสามารถควบคุมการรับชมได้ ซึ่งแตกต่างกับโทรทัศน์ที่สามารถรับชมได้ เพียงรอบเดียว และมีข้อดีกว่าสื่อประเภท VCD (Video Compact Disk) ที่ผู้จัดทำต้องทำสำเนา เป็นจำนวนมากเพื่อแจกจ่าย

นอกจากนี้ข้อดีของโซเชียลมีเดีย สามารถสรุปได้ดังนี้ 1. สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้ในสิ่งที่สนใจร่วมกันได้ 2. เป็นคลังข้อมูลความรู้ที่สามารถเสนอและแสดง ความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้ต่าง ๆ 3. ประหยัดค่าใช้จ่ายในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น สะดวกและรวดเร็ว 4. เป็นสื่อประเภทมัลติมีเดีย เช่น ข้อความ ภาพถ่าย รูปภาพ วิดิโอต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อื่นได้เข้ามา รับชมและแสดงความคิดเห็น ซึ่งหากนำศักยภาพเหล่านี้เข้ามาใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดง ในการนำเสนอข้อมูลที่เป็นรูปแบบมัลติมีเดียและเผยแพร่ได้อย่างรวดเร็วในคนทั่วไปและกลุ่มของ คนที่สนใจร่วมกัน (มณฑล ผลบุญ, สัมภาษณ์ 11 ธันวาคม 2556)

สรุปผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลการประชุมระดมสมองพบว่าการแสดงของคนไทย เชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดน ปัจจุบันได้ลดบทบาทหน้าที่ของมันลงไปจากอดีตด้วยเพราะความ เชื่อ ค่านิยม ของคนในสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปบวกกับมีการศึกษาทางศาสนาเพิ่มมากขึ้นทำให้ผู้นำ ศาสนามีมุมมองด้านการแสดงเปลี่ยนไป เช่น การแสดงมะโย่ง มองว่าเป็นการแสดงที่ผิดหลักคำสอน ของศาสนาแต่หากหายไปจากสังคมเกิดความเสียหาย จึงควรให้คนในศาสนาอื่นมารับช่วงในการ สืบสาน ยิ่งสภาวะความเป็นอยู่ของชาวบ้านในจังหวัดชายแดนมีความเป็นกลุ่มก้อนเชิดชูความ ศรัทธาต่อพระเจ้าและหลักคำสอน ส่งผลให้คนรุ่นใหม่รักและหวงแหนความเป็นมุสลิมมากกว่า มรดกที่บรรพบุรุษชาวมลายูได้สร้างสรรค์ไว้ ส่งผลให้รับรู้ว่าการแสดงเป็นของบาปจะเล่นหรือดูก็ บาป แต่ก็ยังมีกลุ่มเล็ก ๆ ที่เป็นกลุ่มคนที่เป็กลุ่มเชื้อสายของนักแสดง และเยาวชนบางกลุ่มที่รัก และหวงแหนการแสดงของตนที่มีอัตลักษณ์เฉพาะแต่มีความคล้ายคลึงกับประเทศเพื่อนบ้านที่มี วัฒนธรรมเดียวกันและนับถือศาสนาเดียวกัน ด้วยเหตุนี้การสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทย เชื้อสายมลายูมีความจำเป็นอย่างมากในสภาวะปัจจุบันเพราะนอกจากเป็นการส่งเสริมให้เด็ก ๆ เยาวชนได้รับรู้คุณค่าของการแสดง ยังเป็นการจัดทำเพื่อให้คนที่สนใจศึกษาด้านการแสดงได้เรียนรู้ และอนุรักษ์ไม่ให้การแสดงประเภทนี้สูญหาย ดังนั้นประเด็นสำคัญของการสืบสาน คือ การรู้จัก ตระหนักค่า ด้วยเหตุนี้วิธีการที่ทำให้คนส่วนใหญ่รู้จักการแสดงของคนไทยมลายูอย่างกว้างขวาง และงบประมาณจำนวนไม่มากนัก จำเป็นต้องนำสื่อเทคโนโลยีเข้ามาใช้ ผู้วิจัยจึงจัดทำเว็บไซต์เพื่อ ใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู โดยในเว็บไซค์มีการนำเสนอเนื้อหา

ข้อมูลด้านการแสดง รูปภาพประกอบ และมีวิดีโอที่นำเสนอรูปแบบการแสดงและการสาธิตท่าหลักของการแสดง โดยใช้ชื่อเว็บไซต์ว่า www.tmperformance.org

รูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผู้วิจัยได้เลือกเว็บไซต์เป็นสื่อกลางในสืบสานวัฒนธรรมและเผยแพร่ให้กลุ่มคนในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศที่สนใจได้รู้จักการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูมากขึ้น ซึ่งในการเลือกเว็บไซต์เป็นสื่อเทคโนโลยีนอกจากการเป็นการตอบโจทย์ของบทสรุปจากการประชุมระดมสมองที่กล่าวว่าการสืบสานวัฒนธรรมที่ดีจะต้องทำให้เป็นที่รู้จักก่อน ทั้งยังเอื้อประโยชน์ให้แก่วงการทางการศึกษาได้ใช้เป็นสื่อการเรียนเพื่อให้นักเรียน นักศึกษา ได้รับความรู้อย่างครอบคลุมนอกเหนือจากตำราเรียน เพราะในการเรียนการสอนถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของการสืบสานวัฒนธรรม ทั้งนี้ในปัจจุบันได้มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนทุกช่วงชั้นโดยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องของการการแสดงพื้นบ้านด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการประชาสัมพันธ์ให้กลุ่มคนในพื้นที่ และต่างพื้นที่ได้รู้จักแล้ว หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อีกด้วย จุดเริ่มต้นของการทำเว็บไซต์จำเป็นต้องมีรูปแบบ (Model) เพื่อเป็นกรอบสำคัญที่ใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู เนื่องจากชุดการแสดงที่ผู้วิจัยใช้ในการสืบสานมีจำนวน 7 ชุด ดังนั้นหากมีการวางรูปแบบที่ชัดเจนจึงเป็นเรื่องที่ง่ายในการลงมือปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ขั้นตอนของรูปแบบการสืบสานได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. คัดเลือกชุดการแสดง 2. ศึกษาข้อมูลชุดการแสดง และตรวจสอบข้อมูล 3. วิเคราะห์ ออกแบบ จัดทำ และประเมินสื่อ

1. คัดเลือกชุดการแสดง เป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญกระทำโดยการสำรวจ ค้นหาชุดการแสดง นักแสดง และพื้นที่ ดังนี้

1.1 สำรวจชุดการแสดงที่ต้องการสืบสาน โดยขั้นนี้อาจต้องรวบรวมชุดการแสดงที่ใกล้สูญหาย หรือชุดการแสดงที่ต้องการอนุรักษ์ ต้องการเผยแพร่สู่สาธารณะ ทั้งนี้อาจเป็นชุดการแสดงที่มีความขึ้นชื่อหรือสนใจศึกษา

1.2 สำรวจพื้นที่ ที่ชุดการแสดงมีปรากฏ โดยเน้นพื้นที่ที่เป็นแหล่งที่อยู่ของนักแสดง

1.3 ระบุชุดการแสดงที่ต้องการศึกษา พร้อมทั้งระบุพื้นที่เพื่อวางแผนการเดินทางในการเก็บข้อมูล

1.4 คัดเลือกคณะนักแสดงในการเก็บข้อมูลซึ่งอาจมีจำนวนหลายคนในหลายพื้นที่ กรณีที่ชุดการแสดงนั้นมีนักแสดงจำนวนมาก การคัดเลือกคณะนักแสดงเพื่อเก็บข้อมูลและเป็นกลุ่มตัวอย่างในการบันทึกวิดีโอและการถ่ายภาพนิ่งของชุดการแสดง

2. ศึกษาข้อมูลชุดการแสดง และตรวจสอบข้อมูล

2.1 การศึกษาข้อมูลด้านการแสดง ผู้วิจัยได้จำแนกประเด็นการศึกษาให้ครอบคลุมเนื้อหาโดยใช้เครื่องมือการสัมภาษณ์ การสังเกต สทนากลุ่ม การถ่ายภาพนิ่ง และการบันทึกวิดีโอ เข้ามาใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการนำเสนอให้ได้มากที่สุด ซึ่งประเด็นการศึกษาจำแนกได้ดังนี้

2.1.1 ประวัติความเป็นมา เป็นส่วนที่นำเสนอให้เห็นข้อมูลของวิวัฒนาการการแสดงในภาพรวมพอสังเขป กล่าวคือ ผลการศึกษาด้านประวัติความเป็นมามักนำเสนอในส่วนของที่มา ต้นกำเนิดของการแสดง วิธีการแสดง ตั้งแต่เริ่มแรกจนกระทั่งการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงมาเป็นปัจจุบัน นอกจากนี้บางชุดการแสดงที่มีแพร่หลายในหลายพื้นที่ประวัติความเป็นมาก็มีแตกต่างกัน โดยมากจะเป็นลักษณะมุขปาฐะ

2.1.2 องค์ประกอบของการแสดงจำแนกได้เป็นผู้แสดง การแต่งกาย เครื่องดนตรี นอกจากนี้ยังมีเรื่องที่แสดงกรณีที่เป็นประเภทละครเวที วิธีการศึกษาองค์ประกอบของการแสดงควรศึกษาวิวัฒนาการเพื่อจะได้เห็นรูปแบบของอดีตจนถึงปัจจุบันว่ามีการส่งผ่านวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้การนำเสนอข้อมูลในส่วนขององค์ประกอบของการแสดงทำให้มองเห็นเรื่องราวเป็นลำดับข้อมูลจากอดีตจนถึงปัจจุบัน หากมีภาพประกอบมานำเสนอ องค์ประกอบแต่ละสมัยจะทำให้ข้อมูลที่เสนอนั้นน่าสนใจและเป็นที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

2.1.3 วิธีการแสดง และขนบนิยมในการแสดง ถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้ รู้จักชุดการแสดงและได้รับสุนทรีภาพ การนำเสนอประเด็นนี้ควรใช้วิธีทัศนัยการแสดงรูปแบบในภาพรวม และวิธีทัศนัยที่เป็นการสาธิตควบคู่ด้วย เพราะการแสดงบางชุดที่ผู้สนใจต้องการแสดงได้ในพื้นที่พื้นฐานสามารถเรียนรู้ผ่านวิธีทัศนัยการสาธิตที่ใช้ในการฝึกการแสดงได้ นอกจากนี้ควรมีการแจกแจงรายละเอียดของท่ารำโดยมีการเขียนอธิบายท่ารำและภาพประกอบเพื่อให้ผู้สนใจได้อ่านทำความเข้าใจก่อนจะเรียนรู้ผ่านวิธีทัศนัยการสาธิต

2.1.4 ข้อมูลพื้นฐานของผู้แสดง การนำเสนอข้อมูลของผู้แสดงถือเป็นช่องทางสำคัญที่ทำให้ผู้สนใจศึกษาเรียนรู้การแสดงนั้น ๆ เรียนรู้ในขั้นปฏิบัติการต่อไป ทั้งนี้ผู้ที่สนใจสามารถติดต่อผู้แสดง หรือทราบถึงแหล่งทรัพยากรข้อมูลโดยตรง นอกจากนี้ผู้ที่ต้องการติดต่อผู้แสดงไปแสดงในงานต่าง ๆ ก็สามารถติดต่อได้อย่างสะดวก ถือเป็นกรรวมเครือข่ายในขั้นต้นสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวบรวมจัดทำเป็นทำเนียบไว้เป็นกรณีศึกษาต่อไป

เมื่อได้ข้อมูลข้างต้นก็นำมาวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งเป็นขั้นตอนที่กระทำเมื่อได้เก็บรวบรวมข้อมูลผลการศึกษารวมแล้ว คือ การนำผลการศึกษาทั้งหมดมาจัดระเบียบข้อมูล โดยการถอดเสียงสัมภาษณ์ การตีความแบบเนื้อหาจากแบบสังเกตที่ได้กระทำในช่วงการสัมภาษณ์ ซึ่งให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ศึกษาทั้งหมด คือ 1. ประวัติความเป็นมา 2. วิวัฒนาการด้านต่าง ๆ ได้แก่

ผู้แสดง การแต่งกาย เครื่องดนตรี และเรื่องที่แสดง (ถ้ามี) 3. วิธีการแสดง และขอบในการแสดง
4. ข้อมูลพื้นฐานของผู้แสดง

2.2 การตรวจสอบข้อมูล เป็นขั้นตอนที่ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้ศึกษา โดยควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์กลับไปให้นักแสดงตรวจสอบอีกครั้ง นอกจากนี้ต้องพิจารณาเนื้อหาทั้งหมดอย่างละเอียดให้ครบถ้วนทุกประเด็น อีกทั้งต้องตรวจสอบความคมชัดของภาพถ่าย ทั้งภาพนิ่งและวิดีโอ ทั้งนี้เมื่อตรวจสอบพบว่าเนื้อหาทั้งหมดไม่สมบูรณ์ก็ต้องย้อนกลับไปลงภาคสนามเพื่อศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลอีกครั้ง

3. วิเคราะห์ ออกแบบ จัดทำ และประเมินสื่อ เป็นขั้นตอนของการค้นหาสื่อที่นำมาใช้เป็นช่องทางในการนำข้อมูลของวัฒนธรรมการแสดงที่ได้ศึกษามาสืบสาน ในขั้นตอนนี้มีวิธีการปฏิบัติดังนี้

3.1 วิเคราะห์สื่อที่เหมาะสมในการสืบสาน โดยพิจารณาจาก ความน่าจะเป็นว่าสื่อที่นำมาใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงกับกลุ่มคนทั่วไปสามารถใช้ได้ง่าย สะดวก และใช้ได้ทุกวัย และทำสำคัญต้องนำเสนอข้อมูลของการแสดงได้อย่างครบถ้วนทั้งเนื้อหา ภาพประกอบ และภาพเคลื่อนไหว ทั้งนี้ในการเรียกดูข้อมูลจะต้องมีความรวดเร็วไม่สะดุด นอกจากนี้ยังพิจารณาถึงงบประมาณในการว่าจ้าง ความยากง่ายในการจัดทำสื่อ และความแพร่หลายในการใช้สื่อ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลของสื่อที่นำมาใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงต่อมาจึงเลือกชนิดของสื่อที่นำมาใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงได้อย่างเหมาะสม

3.2 ออกแบบสื่อที่นำมาใช้ในการสืบสานให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้จัดทำ คือ ต้องนำเสนอเนื้อหาของวัฒนธรรมการแสดงให้ครบถ้วน สื่อสามารถมีการเพิ่มเติม แก้ไขข้อมูลได้ เพราะข้อมูลด้านวัฒนธรรมมีวิวัฒนาการอยู่เรื่อย ๆ สื่อสามารถนำเสนอภาพประกอบและวิดีโอได้ และในการอัปโหลดข้อมูลสามารถปฏิบัติการได้ง่าย

3.3 จัดทำสื่อเพื่อการสืบสานวัฒนธรรมการแสดง

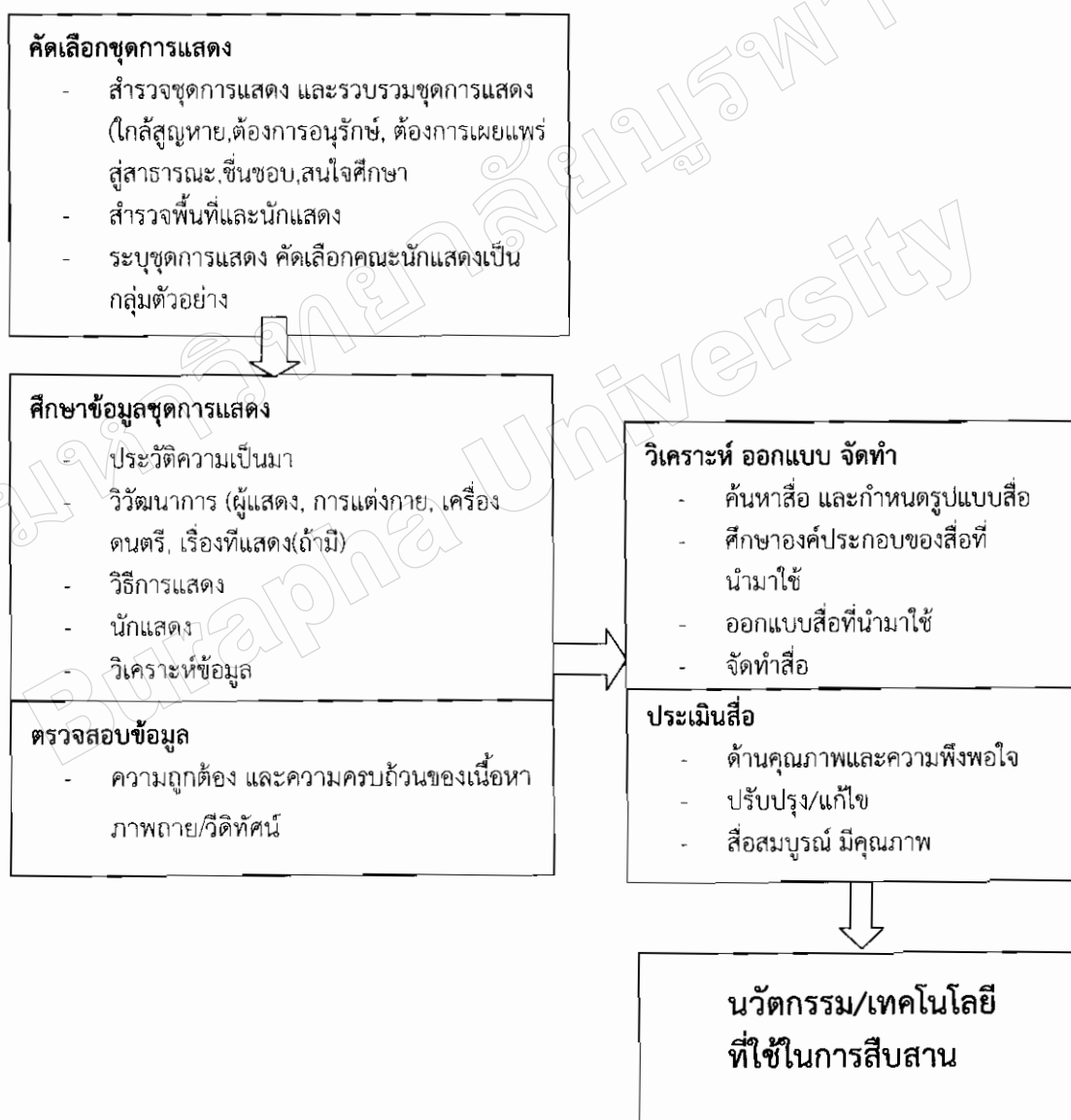
3.4 ประเมินสื่อที่จัดทำเพื่อการสืบสาน โดยประเมินด้านคุณภาพของสื่อและด้านความพึงพอใจของการใช้สื่อ ดังนี้

3.4.1 ประเมินด้านคุณภาพของสื่อ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อเทคโนโลยี ประเมินในด้านประสิทธิภาพและความสามารถของสื่อ

3.4.2 ประเมินด้านความพึงพอใจ โดยครูภูมิปัญญา ผู้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรม และบุคลากรทางการศึกษา ประเมินในด้านคู่มือการใช้งานของสื่อ เนื้อหาของข้อมูล การออกแบบสื่อ การใช้งานของสื่อ และประโยชน์โดยรวมของการใช้สื่อ

3.4.3 นำผลการประเมินทั้งด้านคุณภาพและความพึงพอใจมาปรับปรุง แก้ไขสื่อที่จัดทำเพื่อการสืบสานจนได้สื่อที่สมบูรณ์ มีคุณภาพ

ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ใช้ในการจัดทำเป็นระบบฐานข้อมูล เพื่อการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งเนื้อหาที่ได้จัดทำมีทั้งหมด 7 ชุดการแสดง พบว่า เมื่อได้ปฏิบัติตามแนวคิดนี้สามารถจัดการข้อมูลที่มีเนื้อหาแตกต่างกันได้อย่างดีและมีความง่ายในการปฏิบัติ ดังนั้นในอนาคตหากมีการนำรูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงนี้ไปใช้กับการแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ในประเทศไทยก็สามารถปฏิบัติได้ ดังภาพที่ 51

ภาพที่ 51 กรอบแนวคิดของรูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู

จากการศึกษารูปแบบของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู
ได้ข้อสรุปดังนี้

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลำดับขั้นตอนของการทำงานออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. คัดเลือกชุดการแสดง ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการจัดทำเพราะในการสืบสานวัฒนธรรม
การแสดงจำเป็นต้องระบุมูลเหตุที่ต้องการสืบสานชุดการแสดงนั้น ๆ

2. ศึกษาข้อมูลชุดการแสดงและตรวจสอบข้อมูล โดยเฉพาะต้องเป็นข้อมูลด้าน
วิวัฒนาการเพราะข้อมูลที่ได้นั้นมีการจัดลำดับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และต้องครอบคลุมเนื้อหา
ของรูปแบบการแสดงทั้งหมดตั้งแต่ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบของการแสดงจำพวกผู้แสดง
เครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรีและเรื่องที่ใช้ สิ่งที่สำคัญ คือ วิธีการแสดงเพราะเป็นภาพรวมที่ผู้ชมได้
สัมผัสถึงสุนทรียภาพ นอกจากนี้ข้อมูลของนักแสดงที่สามารถจัดเสนอเป็นเครือข่ายได้ในอนาคต
เมื่อได้ข้อมูลแล้วควรมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการลงมือเก็บข้อมูลภาคสนาม
นำมาจัดระเบียบ หมวดหมู่ให้ชัดเจน ซึ่งควรรับกระทำทันทีเมื่อได้ข้อมูล ต่อมาถึงขั้นของการ
ตรวจสอบข้อมูลโดยนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ย้อนกลับไปยังแหล่งข้อมูลอีกครั้งเพื่อตรวจสอบ
ความถูกต้องก่อนที่นำเสนอข้อมูลในการสืบสาน ทั้งนี้ยังต้องตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลเพื่อ
ในการลงมือกระทำสื่อจะได้ไม่เกิดปัญหา

3. วิเคราะห์ ออกแบบ จัดทำ และประเมินสื่อ โดยคำนึงถึงสื่อที่เอื้อประโยชน์ในการ
สืบสานให้มากที่สุดพิจารณาจากสื่อที่ต้องเข้าถึงทุกกลุ่มคน ทุกวัย และผู้รับสื่อสามารถใช้ได้อย่าง
สะดวกสำหรับการประเมินสื่อเพื่อเป็นข้อยืนยันว่าสื่อที่ใช้ในการสืบสานมีคุณภาพและความพึงพอใจ
สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ จะเห็นได้ว่าขั้นตอนของรูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงไม่ได้
ซับซ้อนง่ายต่อการปฏิบัติ และขั้นตอนทั้งหมดล้วนเป็นระบบให้ได้มาซึ่งสื่อที่ใช้ในการสืบสาน
วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู รูปแบบของการสืบสานนี้สามารถนำไปปฏิบัติกับ
วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ โดยจำเป็นต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนทุกขั้นตอนข้างต้น

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า รูปแบบของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของ
คนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จะเห็นได้ว่าเป็นการทำงานที่เป็นออกเป็น 2 ระยะ
อย่างชัดเจน คือ การศึกษาข้อมูลด้านวัฒนธรรมการแสดง และการศึกษาข้อมูลด้านสื่อวัฒนธรรม
หรือเทคโนโลยี ผู้วิจัยพบว่า ในการศึกษาทั้ง 2 ระยะสามารถกระทำไปพร้อมกันกล่าว คือ ในช่วง
ระยะเวลาที่ศึกษาข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงสามารถวางแผนและออกแบบสื่อไปพร้อม ๆ กันได้
เมื่อได้ข้อสรุปและตรวจสอบเนื้อหาวัฒนธรรมการแสดงก็สามารถลงมือทำสื่อได้เลย รูปแบบของ
การสืบสานนี้กล่าวว่าเป็นขั้นตอนต้น ๆ ที่สามารถให้ข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงที่ต้องการสืบสานได้
อย่างสมบูรณ์เพื่อการทำสื่อนำเสนอในการสืบสาน อาทิ การสืบสานด้วยการใช้หนังสือ การสืบสาน
ด้วยการทำการ์ตูนสำหรับเด็ก การสืบสานด้วยการทำสารคดีเสนอผ่านโทรทัศน์ เป็นต้น

นอกจากนี้หากกลุ่มวัฒนธรรมอื่น ๆ มีความต้องการใช้สื่อที่ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้ คือ เว็บไซต์ฐานระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูนั้น สามารถกระทำได้เพียงศึกษาข้อมูลระยะแรก คือ ให้ได้ข้อมูลด้านวัฒนธรรมการแสดงแล้วนำมาใส่ในเว็บไซต์ของผู้วิจัยได้เลย

รายละเอียดพื้นฐานของเว็บไซต์ ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้

เว็บไซต์ระบบฐานข้อมูล วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ถือว่าเป็นแม่แบบในการผลิตสื่อเพื่อการสืบสานการแสดง ซึ่งสรุปผลการดำเนินการทำระบบฐานข้อมูลเพื่อเป็นคู่มือในการจัดทำเว็บไซต์ จำแนกรายละเอียดดังนี้

1. เว็บไซต์นี้จัดทำเป็นรูปแบบระบบเฉพาะ คือ ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งเป็นการพัฒนาระบบเป็นโปรแกรมลักษณะซีเอ็มเอส (CMS : Content Management System)

1.1 ระบบจัดการเนื้อหา (CMS) คือ ระบบซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ที่ใช้เพื่อจัดระเบียบและส่งเสริมการทำงานในหมู่คณะให้สามารถสร้างเอกสารหรือเนื้อหาสาระอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ระบบจัดการเนื้อหามักจะเป็นเว็บแอปพลิเคชันโดยใช้จัดการเว็บไซต์และเนื้อหาบนเว็บและสามารถจัดการข้อมูลผ่านเครื่องลูกข่ายเพื่อใช้แก้ไขและสร้างบทความ หรือเนื้อหาต่าง ๆ เนื้อหาที่อยู่บนระบบอาจจะเป็นเนื้อหาที่เป็นข้อความตัวอักษร ไฟล์รูปภาพ ไฟล์เสียง ไฟล์ภาพเคลื่อนไหว ไฟล์วิดีโอ หรือไฟล์เอกสารอื่น ๆ ซึ่งระบบจัดการเนื้อหา มีทั้งแบบที่ทำการค้าและแบบโอเพนซอร์ส

ซึ่งการพัฒนาเว็บไซต์ครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้แบบโอเพนซอร์ส (Open source) เพื่อนำข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูเผยแพร่ด้วยการพัฒนาระบบฐานข้อมูลทางวัฒนธรรม ด้วยเงื่อนไขที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาระบบพร้อมทั้งเปิดเผยแหล่งต้นกำเนิดของระบบ เพื่อให้ผู้ที่ต้องการเผยแพร่งานทางวัฒนธรรมการแสดงอื่น ๆ นำไปใช้ต่อ ซึ่งทำได้ง่าย และสะดวกเนื่องจากระบบนี้สามารถนำไปปรับแก้เพื่อให้เหมาะสมกับงานที่จะต้องการใช้ได้มากที่สุด

โดยระบบฐานข้อมูลนี้จะมีหลักการทำงานในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในลักษณะเว็บแอปพลิเคชัน (Web application) โดยผู้ใช้งานที่เป็นผู้ดูแลระบบสามารถเพิ่มแก้ไขลบเนื้อหาโดยเว็บเบราว์เซอร์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้และผู้ใช้งานทั่วไปสามารถค้นหาเนื้อหาโดยเว็บเบราว์เซอร์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาระบบฐานข้อมูลทางวัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายมลายู ได้เขียนขึ้นด้วยภาษาพีเอชพี (PHP) คือ ภาษาคอมพิวเตอร์ในลักษณะเซิร์ฟเวอร์ไซด์สคริปต์

โดยลิขสิทธิ์อยู่ในลักษณะโอเพนซอร์สภาษาพีเอชพีใช้สำหรับจัดทำเว็บไซต์และแสดงผลออกมาในรูปแบบเฮชทีเอ็มแอล (HTML)

1.3 ระบบจัดการฐานข้อมูลดีบีเอ็มเอส (DBMS) ที่ใช้เก็บข้อมูล คือ มายเอสคิวแอล (MySQL) เป็นระบบจัดการฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ (Relational Database Management System) โดยใช้ภาษาเอสคิวแอล (SQL) แม้ว่า MySQL เป็นซอฟต์แวร์โอเพนซอร์สแต่แตกต่างจากซอฟต์แวร์โอเพนซอร์สทั่วไปโดยมีการพัฒนาภายใต้บริษัท MySQL AB ในประเทศสวีเดนโดยจัดการ MySQL ทั้งในแบบที่ให้ฟรีและแบบที่ใช้ในเชิงธุรกิจสำหรับระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนใต้ได้ใช้แบบฟรี

2. ข้อดีข้อเสียและข้อจำกัดของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนใต้

2.1. ข้อดีเนื่องจากเป็นระบบที่ออกแบบเฉพาะ ทำให้มีความรวดเร็วแสดงผลผู้ดูแลสามารถแก้ไข ลบ เพิ่มข้อมูลได้ตลอด และวิธีการใช้งานไม่ซับซ้อน นอกจากนี้การที่หน่วยงาน หรือบุคคลนำไปติดตั้งเพื่อใช้งานต่อไป กระทำได้ง่ายเพียงคัดลอกไฟล์และโครงสร้างฐานข้อมูล ไปติดตั้งยังเว็บเซิร์ฟเวอร์ของหน่วยงาน

2.2. ข้อเสีย/ข้อจำกัดใช้ได้เฉพาะจัดการเนื้อหาที่มีลักษณะเดียวกันตามที่ออกแบบไว้เท่านั้นไม่ยืดหยุ่นต่อศาสตร์อื่น กล่าวคือ ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนใต้ ผู้ที่นำตัวระบบนี้ไปใช้พัฒนาต่อยอด คือ กลุ่มคน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการแสดงนาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์พื้นเมืองเท่านั้น สาขาอื่น ๆ เช่น ละคร ดนตรี ศิลปะ เป็นต้น ไม่สามารถนำไปใช้ได้นอกจากนี้การติดตั้งระบบต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญในการติดตั้งจากการศึกษาเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ข้อสรุปดังนี้

1. เป็นระบบที่ออกแบบมาเฉพาะงาน มีการลบ เพิ่ม แก้ไข ได้ตลอด
2. มีวิธีการใช้งานไม่ซับซ้อน
3. เป็นระบบที่มีข้อจำกัดในการใช้งาน คือ ลักษณะข้อความนำเพียงส่วนที่ออกแบบไว้เท่านั้น ไม่ครอบคลุมกับสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น ละคร ดนตรี ศิลปะ เป็นต้น

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ได้นำเว็บไซต์ ระบบฐานข้อมูลเข้ามาใช้นั้น ได้ออกแบบเพื่อให้การสืบสานการแสดงท้องถิ่นโดยเฉพาะ ซึ่งจัดทำเป็นระบบเปิดเพื่อให้ผู้ที่ต้องการเผยแพร่งานทางวัฒนธรรมการแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ นำไปใช้ต่อ ซึ่งมีความสะดวกง่าย แต่ทั้งนี้ก็มีข้อเสียคือ ระบบการจัดงานไม่ยืดหยุ่นให้ใช้กับศาสตร์อื่น ๆ แม้จะเป็นศิลปกรรมเหมือนกัน ได้แก่ ละคร

ดนตรี ศิลปะ เป็นต้น ทั้งนี้ในการนำไปใช้ก็ต้องติดตั้งโดยผู้เชี่ยวชาญก่อน แล้วจึงสามารถจัดทำระบบข้อมูลได้

วิธีการจัดการข้อมูลระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้

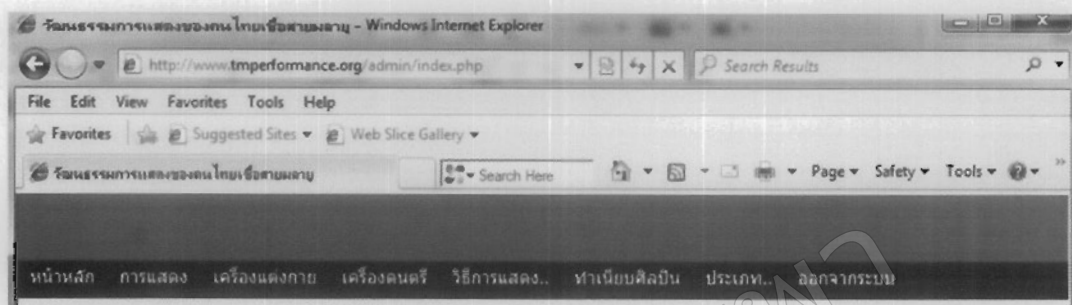
ในการจัดทำเว็บไซต์เพื่อเป็นเครื่องมือในการสืบสานวัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อคนกลุ่มคนที่สนใจ และคนต่างวัฒนธรรมได้เรียนรู้ศิลปะการแสดงควบคู่กับความบันเทิง ซึ่งเว็บไซต์ตัวนี้เน้นการทำให้เป็นระบบฐานข้อมูลซึ่งมีจุดเด่นอยู่ที่ความสามารถในการเพิ่ม แก้ไข และลบข้อมูล ซึ่งส่งผลให้เนื้อหาความรู้ที่นำเสนอเป็นข้อมูลปัจจุบัน สอดคล้องกับเป้าหมายของการจัดทำเพื่อเป็นต้นแบบของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายอื่น ๆ ดังนั้นรายละเอียดของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูจำแนกออกเป็น 2 ส่วน คือ 1. วิธีการทำระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู 2. หน้าการแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ซึ่งจำแนกรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีการทำระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ในการจัดทำระบบฐานข้อมูลได้ออกแบบมาเพื่อให้ผู้นำเว็บไซต์นี้ไปปรับใช้กับวัฒนธรรมการแสดงประเภทอื่น ๆ ซึ่งมักเป็นบุคลากรทางการศึกษาด้านวัฒนธรรม หรือกลุ่มนักวิชาการวัฒนธรรมสามารถทำได้ ดังนี้

1.1 เมื่อเข้าหน้าหลักของเว็บไซต์ ให้คลิก **ระบบจัดการข้อมูล** ที่อยู่ด้านล่างสุด ฝั่งขวา การเข้าถึงระบบจัดการข้อมูล จะมีการป้องกันการกระทำข้อมูลจากคนภายนอกด้วยระบบการตั้งรหัสผ่าน โดยปรากฏหน้าต่างขนาดเล็กขึ้นมา เพื่อให้ใส่ ชื่อผู้ใช้ (username) และ รหัสผ่าน (password) กดตกลงเพื่อยืนยัน

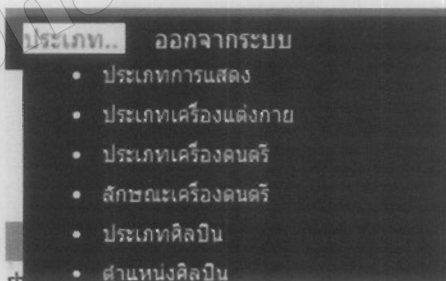
ภาพที่ 52 หน้าใส่ชื่อผู้ใช้และรหัสผ่าน

1.2 เข้าสู่หน้าระบบจัดการทั้งหมดได้แก่ หน้าหลัก การแสดง เครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรี วิธีการแสดง ทำเนียบศิลปิน ประเภท ออกจากระบบ

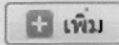
ภาพที่ 53 หน้าระบบจัดการข้อมูล

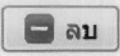
1.2.1 สำหรับการเริ่มต้นการทำงาน จะต้องจัดการทำระบบด้วยการสร้างเงื่อนไขส่วนต่าง ๆ จากประเภท กระทำโดยคลิกเลือกโหมดประเภทและเลือกตั้งค่าข้อมูลที่ปรากฏตามลำดับ ได้แก่ 1. ประเภทการแสดง 2. ประเภทเครื่องแต่งกาย 3. ประเภทเครื่องดนตรี 4. ลักษณะเครื่องดนตรี 5. ประเภทนักแสดง 6. ตำแหน่งนักแสดง เนื่องจากข้อมูลที่กระทำในส่วนนี้จะไปปรากฏอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของระบบต่อไป โดยเป็นหมวดการให้เลือกไม่ใช้การคีย์ข้อมูล

ภาพที่ 54 การเลือกประเภทข้อมูลที่ต้องการตั้งค่า

1.2.1.1 การตั้งค่าประเภทต่าง ๆ ในที่นี้ขออธิบายประเภทการแสดง เมื่อคลิกเลือก ประเภทการแสดง จะปรากฏหน้าต่างใหม่ขึ้นมาสำหรับการ ปฏิบัติการในหน้าแรกจะมีไอคอนที่ให้เลือกสำคัญ 3 ตัว คือ เพิ่ม ลบ และแก้ไข โดยการเลือกใช้ขึ้นอยู่กับความต้องการ ดังนี้

- ต้องการเพิ่มประเภทชุดการแสดงกระทำโดยการคลิกไอคอน แล้วจะปรากฏหน้าต่างขึ้นใหม่เพื่อการกรอกรายละเอียดข้อมูล

- ต้องการลบชุดการแสดง กระทำโดย 1. คลิก เลือกชุดการแสดงที่ต้องการลบ ตรงกรอบสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ หน้าชุดการแสดง ☐ 2. คลิก ไอคอน ลบ ข้อมูลการแสดงที่ต้องการลบก็จะหายไป

- ต้องการแก้ไขข้อมูล กระทำโดยการคลิกที่ ไอคอน การจัดการ ซึ่งอยู่ด้านขวาของแถบข้อมูลการแสดง เมื่อคลิกแล้วจะปรากฏหน้าต่างรายละเอียดของการแสดงขึ้นมาเพื่อทำการแก้ไขต่อไป

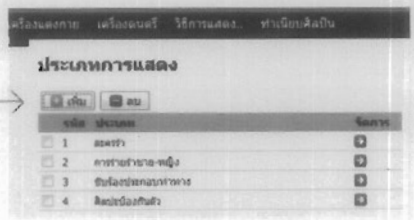
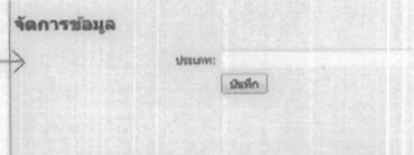
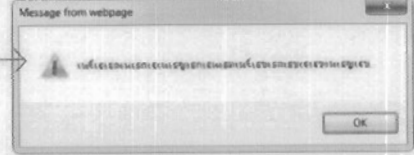
1.2.1.2 เมื่อกระทำการเพิ่มข้อมูล ลบข้อมูล หรือแก้ไขข้อมูล เรียบร้อยแล้วให้คลิกที่ ไอคอน **บันทึก** เพื่อบันทึกข้อมูลที่ได้เพิ่ม ลบ หรือแก้ไข

1.2.1.3 เมื่อคลิกบันทึก จะปรากฏหน้าต่างใหม่เพื่อให้ยืนยันข้อมูลที่ได้เพิ่มหรือแก้ไข ส่วนการลบข้อมูลระบบจะขึ้นหน้าต่างใหม่ว่า คุณต้องการลบข้อมูลที่คุณเลือก ทำการยืนยันข้อมูลโดยคลิกที่ไอคอน **OK**

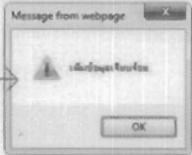
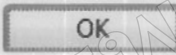
1.2.1.4 ต่อจากนั้นจะปรากฏหน้าต่างใหม่ เพื่อบอกถึงสถานะปัจจุบัน คือ หากเลือกเพิ่ม ระบบแจ้งว่า เพิ่มข้อมูลเรียบร้อย หากลบ ระบบจะแจ้งว่าลบข้อมูลเรียบร้อยแล้ว เช่นเดียวกับการแก้ไข ระบบจะแจ้งว่า แก้ไขข้อมูลเรียบร้อยแล้ว

สำหรับลำดับการปฏิบัติการของการเพิ่มข้อมูลประเภทการแสดง จะปรากฏขั้นตอนต่าง ๆ ดังตารางที่ 50

ตารางที่ 50 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มข้อมูลประเภทการแสดง

ภาพประกอบ	รายละเอียด
หน้า 1 → 	หน้า 1 เป็นหน้าที่แสดงผลหลักเมื่อทำการเลือกประเภทการแสดง
หน้า 2 → 	หน้า 2 เมื่อทำการคลิกเพิ่ม จะปรากฏหน้าต่างนี้เพื่อให้ทำการพิมพ์ข้อมูลที่ต้องการ เมื่อเสร็จก็คลิกบันทึก
หน้า 3 → 	หน้า 3 เมื่อทำการบันทึก จะปรากฏหน้าที่ให้ยืนยันคลิกไอคอน OK เพื่อยืนยันการเพิ่มข้อมูล
	หน้า 4 คลิกไอคอน OK เสร็จกระบวนการเพิ่มข้อมูล

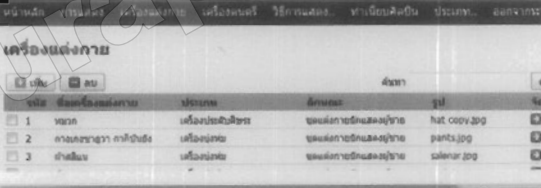
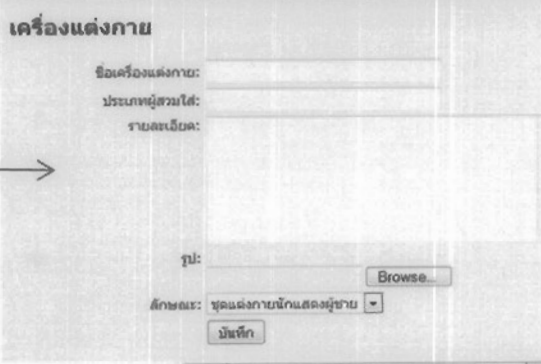
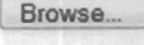
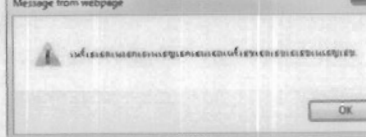
ตารางที่ 50 (ต่อ)

หน้า 4		เมื่อดำเนินการขั้นตอนต่าง ๆ เสร็จสิ้น ระบบจะเปิดหน้าต่างการแสดงผล คือ หน้า 1 และข้อมูลที่จะเพิ่มจะอยู่ในลำดับต่อท้ายเสมอ
ในแก้ไขข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างลักษณะเดียวกันกับการเพิ่ม		
การลบเมื่อเลือกข้อมูลที่จะลบ และคลิกไอคอน 	ระบบจะไม่ปรากฏหน้า 2 แต่จะปรากฏหน้า 3 โดยข้อความถามว่า “คุณต้องการลบข้อมูล” ก็คลิกไอคอน และจะปรากฏหน้า 4 และข้อความแจ้งว่า “ลบข้อมูลเรียบร้อยแล้ว”	

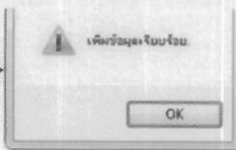
ข้อสังเกต สำหรับประเภทในส่วนอื่น ๆ จะดำเนินการในลักษณะเดียวกัน

1.3 จัดการระบบในส่วนของเครื่องแต่งกาย สามารถกระทำโดยคลิกที่เครื่องแต่งกาย แล้วปรากฏหน้าต่างหลัก สามารถเลือกกระทำหัวข้อที่ต้องการทำ คือ เพิ่ม ลบ หรือแก้ไข โดยจำแนกรายละเอียดและการปฏิบัติ ดังตารางที่ 51

ตารางที่ 51 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มข้อมูลเครื่องแต่งกาย

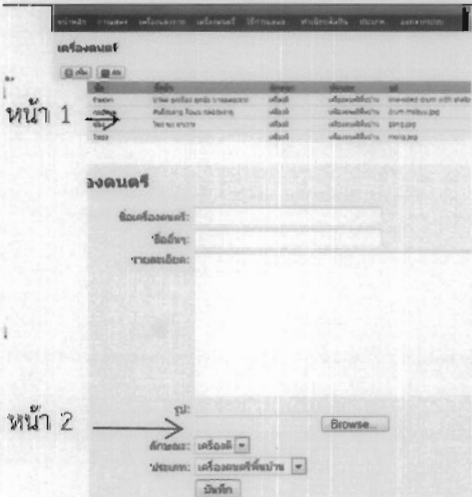
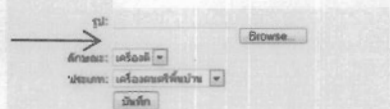
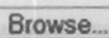
	ภาพประกอบ	รายละเอียด
หน้า 1		หน้า 1 เป็นหน้าที่แสดงผลหลักเมื่อทำการเลือกเครื่องแต่งกาย
หน้า 2		หน้า 2 เมื่อทำการคลิกเพิ่ม จะปรากฏหน้าต่างนี้โดยพิมพ์ข้อความลงในช่องต่อไปนี้ 1. ชื่อเครื่องแต่งกาย 2. ประเภท 3. รายละเอียด นอกจากนี้ในช่องของรูป จะต้องทำการแทรกภาพ โดยคลิกที่ไอคอน ระบบจะขึ้นหน้าต่างให้เลือกภาพจากโฟลเดอร์ที่เก็บภาพ
หน้า 3		ส่วนช่องลักษณะ ให้คลิกเลือก ข้อมูลที่ได้กระทำในส่วนช่องลักษณะเครื่องดนตรี จากหมวดประเภท

ตารางที่ 51 (ต่อ)

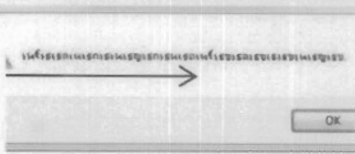
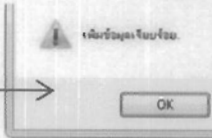
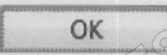
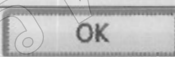
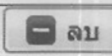
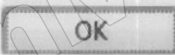
ภาพประกอบ	รายละเอียด
หน้า 4 	เมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้ว ให้คลิก บันทึก หน้า 3 เมื่อทำการบันทึก จะปรากฏหน้าต่างให้ยืนยันคลิกไอคอน เพื่อยืนยันการเพิ่มข้อมูล หน้า 4 คลิกไอคอน เสร็จกระบวนการเพิ่มข้อมูล
เมื่อดำเนินการขั้นตอนต่าง ๆ เสร็จสิ้น ระบบจะเปิดหน้าต่างเครื่องแต่งกายอัตโนมัติ คือ หน้า 1 และข้อมูลที่เพิ่มจะอยู่ในลำดับต่อท้ายเสมอ	
ในแก้ไขข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างลักษณะเดียวกันกับการเพิ่ม	
การลบเมื่อเลือกข้อมูลที่จะลบ และคลิกไอคอน ระบบจะไม่ปรากฏหน้า 2 แต่จะปรากฏหน้า 3 โดยข้อความถามว่า “คุณต้องการลบข้อมูล” ก็คลิกไอคอน และจะปรากฏหน้า 4 และข้อความแจ้งว่า “ลบข้อมูลเรียบร้อยแล้ว”	

1.4 จัดการระบบในส่วนของเครื่องดนตรี สามารถกระทำโดย คลิกที่เครื่องดนตรี แล้วปรากฏหน้าต่างหลัก สามารถเลือกกระทำหัวข้อที่ต้องการทำ คือ เพิ่ม ลบ หรือแก้ไข โดยจำแนกรายละเอียดและการปฏิบัติ ดังตาราง ที่ 52

ตารางที่ 52 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มข้อมูลประเภทเครื่องดนตรี

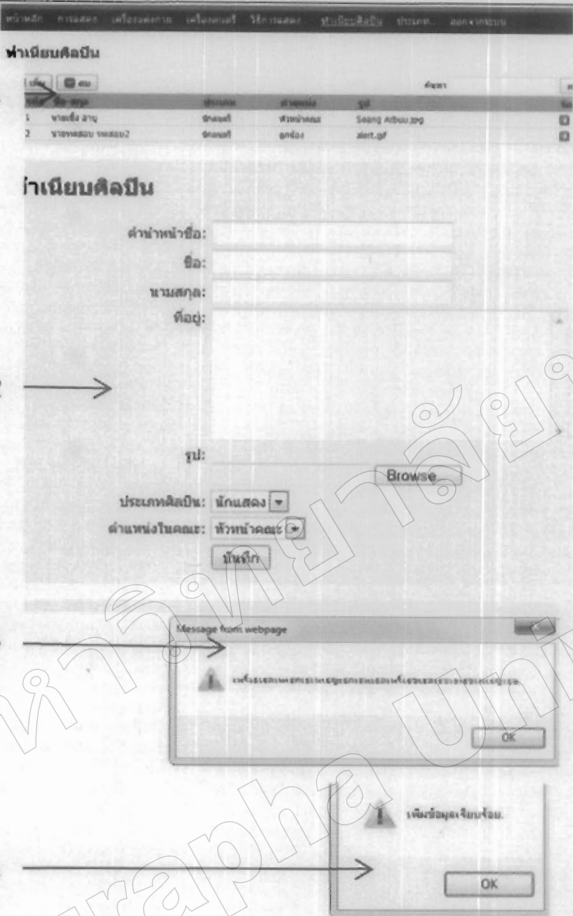
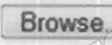
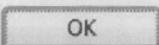
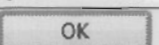
ภาพประกอบ	รายละเอียด
หน้า 1 หน้า 2 	หน้า 1 เป็นหน้าที่แสดงผลหลักเมื่อทำการเลือกเครื่องดนตรี หน้า 2 เมื่อทำการคลิกเพิ่ม จะปรากฏหน้าต่างนี้โดยพิมพ์ข้อความลงในช่องต่อไปนี้ 1. ชื่อเครื่องดนตรี 2. ชื่ออื่น ๆ 3. รายละเอียด นอกจากนี้ในช่องของรูป จะต้องกระทำการแทรกภาพ โดยคลิกที่ ไอคอน ระบบจะขึ้นหน้าต่างให้เลือกภาพจากไฟล์เตอร์ที่เก็บภาพ

ตารางที่ 52 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มข้อมูลประเภทเครื่องดนตรี

ภาพประกอบ	รายละเอียด
หน้า 3 	ส่วนช่องลักษณะและประเภท ให้คลิกเลือก ข้อมูลที่ได้กระทำไว้ในส่วนของลักษณะเครื่องดนตรี และประเภทเครื่องดนตรี ในหมวดของประเภท
หน้า 4 	เมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้ว ให้คลิก บันทึก หน้า 3 เมื่อทำการบันทึก จะปรากฏหน้าต่างให้ยืนยันคลิกไอคอน เพื่อยืนยันการเพิ่มข้อมูล
	หน้า 4 คลิกไอคอน เสร็จกระบวนการเพิ่มข้อมูล
เมื่อดำเนินการขั้นตอนต่าง ๆ เสร็จสิ้น ระบบจะเปิดหน้าต่างหลักของเครื่องดนตรีอัตโนมัติ คือ หน้า 1 และข้อมูลที่จะเพิ่มจะอยู่ในลำดับต่อท้ายเสมอ	
ในแก้ไขข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างลักษณะเดียวกันกับการเพิ่ม	
การลบเมื่อเลือกข้อมูลที่จะลบ และคลิกไอคอน ระบบจะไม่ปรากฏหน้า 2 แต่จะปรากฏหน้า 3 โดยข้อความถามว่า “คุณต้องการลบข้อมูล” ก็คลิกไอคอน และจะปรากฏหน้า 4 และข้อความแจ้งว่า “ลบข้อมูลเรียบร้อยแล้ว”	

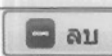
1.5 จัดการระบบในส่วนของการทำเนียบศิลปิน สามารถกระทำโดย คลิกที่เครื่องแต่งกาย แล้วปรากฏหน้าต่างหลัก สามารถเลือกกระทำหัวข้อที่ต้องการทำ คือ เพิ่ม ลบ หรือแก้ไข โดยจำแนกรายละเอียดและการปฏิบัติ ตามตารางที่ 53

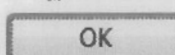
ตารางที่ 53 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มข้อมูลทำเนียบนักแสดง

ภาพประกอบ	รายละเอียด
 หน้า 1 หน้า 2 หน้า 3 หน้า 4	หน้า 1 เป็นหน้าที่แสดงผลหลักเมื่อทำการเลือกทำเนียบนักแสดง หน้า 2 เมื่อทำการคลิกเพิ่ม จะปรากฏหน้าต่างนี้โดยพิมพ์ข้อความลงในช่องต่อไปนี้ - ค่านำหน้าชื่อ - ชื่อนามสกุล - ที่อยู่ นอกจากนี้ในช่องของรูป จะต้องกระทำการแทรกภาพ โดยคลิกที่ ไอคอน ระบบจะขึ้นหน้าต่างให้เลือกภาพจากไฟล์เดสก์ทอปที่เก็บภาพ ส่วนช่องประเภทนักแสดง และตำแหน่งในคณะ ให้คลิกเลือก ข้อมูลที่ได้กระทำในส่วนช่องประเภทนักแสดง และตำแหน่งในคณะ จากหมวดประเภท เมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้ว ให้คลิก บันทึก หน้า 3 เมื่อทำการบันทึก จะปรากฏหน้าต่างให้ยืนยันคลิกไอคอน เพื่อยืนยันการเพิ่มข้อมูล หน้า 4 คลิกไอคอน เสร็จกระบวนการเพิ่มข้อมูล

เมื่อดำเนินการขั้นตอนต่าง ๆ เสร็จสิ้น ระบบจะเปิดหน้าทำเนียบศิลปินอัตโนมัติ คือ หน้า 1 และข้อมูลที่เพิ่มจะอยู่ในลำดับต่อท้ายเสมอ

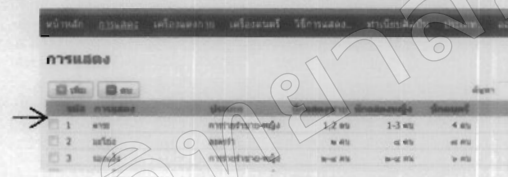
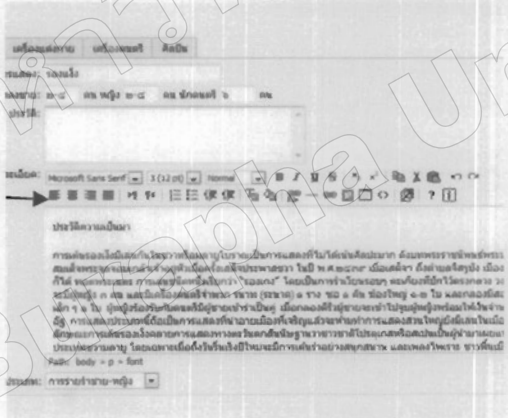
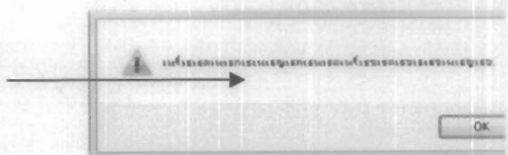
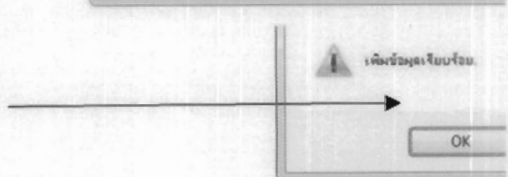
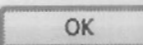
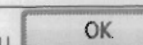
ในแก้ไขข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างลักษณะเดียวกันกับการเพิ่ม

การลบเมื่อเลือกข้อมูลที่จะลบ และคลิกไอคอน ระบบจะไม่ปรากฏหน้า 2 แต่จะ

ปรากฏหน้า 3 โดยข้อความถามว่า “คุณต้องการลบข้อมูล” ก็คลิกไอคอน และจะปรากฏหน้า 4 และข้อความแจ้งว่า “ลบข้อมูลเรียบร้อยแล้ว”

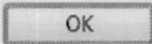
1.6 การจัดการระบบด้านการแสดง เป็นการนำเสนอผลรวมของการจัดระบบอื่น ๆ ที่กล่าวข้างต้น ได้แก่ เครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรี ทำเนียบศิลปินดังนั้นในส่วนของการจัดกระทำ ข้อมูลของการแสดง จะแสดงหน้าย่อยจำนวน 4 หน้า ได้แก่ 1. หน้าจัดการแสดงรายละเอียดของการแสดง 2. หน้าคลิกเลือกรายละเอียดของเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงนั้น ๆ 3. หน้าคลิกเลือกรายละเอียดของเครื่องดนตรีที่ใช้ในการแสดงนั้น ๆ 4. หน้าคลิกเลือกนักแสดงที่แสดงการแสดงนั้น ๆ ซึ่งการจัดกระทำข้อมูลสามารถจำแนกรายละเอียดของการเพิ่มการแสดงตามตารางที่ 54

ตารางที่ 54 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มการแสดง

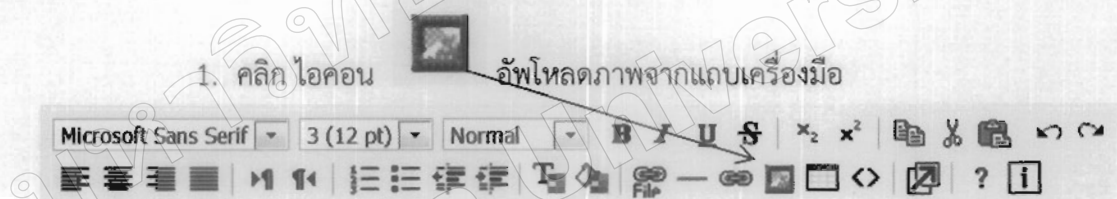
ภาพประกอบ	รายละเอียด
 หน้า 1 →	หน้า 1 เป็นหน้าที่แสดงผลหลักเมื่อทำการเลือกการแสดง
 หน้า 2 →	หน้า 2 เมื่อทำการคลิกเพิ่ม จะปรากฏหน้าต่างนี้ โดยพิมพ์ข้อความลงในช่องต่อไปนี้ 1. ชื่อการแสดง 2. จำนวนนักแสดงจำแนกชาย หญิง นักดนตรี 3. ประวัติ ในช่องเล็กจะไปปรากฏในหน้าหลัก 4. รายละเอียด จัดกระทำคล้าย Microsoft Word ส่วนภาพจะใช้วิธีการอัปโหลด ส่วนช่องประเภท ให้คลิกเลือก ข้อมูลที่ได้กระทำในส่วนช่องประเภทการแสดง จากหมวดประเภท
 หน้า 3 →	เมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้ว ให้คลิก บันทึก
 หน้า 4 →	หน้า 3 เมื่อทำการบันทึก จะปรากฏหน้าต่างให้ยืนยันคลิกไอคอน เพื่อยืนยันการเพิ่มข้อมูล
	หน้า 4 คลิกไอคอน เสร็จกระบวนการเพิ่มข้อมูล

เมื่อดำเนินการขั้นตอนต่าง ๆ เสร็จสิ้น ระบบจะเปิดหน้าการแสดง อัตโนมัติ คือ หน้า 1 และข้อมูลที่เพิ่มจะอยู่ในลำดับต่อท้ายเสมอ

ตารางที่ 54 (ต่อ)

ภาพประกอบ	รายละเอียด
ในแก้ไขข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างลักษณะเดียวกันกับการเพิ่ม	
การลบเมื่อเลือกข้อมูลที่จะลบ และคลิกไอคอน ระบบจะไม่ปรากฏหน้า 2 แต่จะปรากฏหน้า 3 โดยข้อความถามว่า “คุณต้องการลบข้อมูล” ก็คลิกไอคอน และจะปรากฏหน้า 4 และข้อความแจ้งว่า “ลบข้อมูลเรียบร้อยแล้ว”	

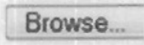
จากตารางข้างต้น ในส่วนของภาพแสดงหน้า 2 จะมีเครื่องมือในการใช้เพื่อจัดการระบบ โดยการใช้งานจะง่ายคล้าย ๆ กับการทำงานของไมโครซอฟต์เวิร์ด (Microsoft Word) ซึ่งข้อมูลในส่วนของตัวอักษรสามารถคัดลอก และวางได้เลย มีเพียงรูปภาพเท่านั้นที่ไม่สามารถคัดลอกมาวางแต่กระทำโดยการอัปโหลด กระบวนการอัปโหลดภาพ กระทำได้ดังนี้

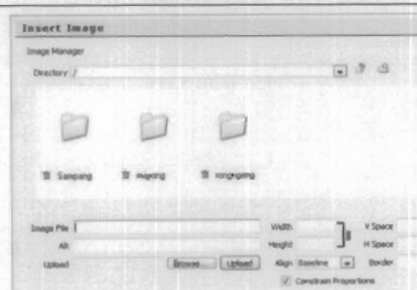

ภาพที่ 55 การอัปโหลดภาพ

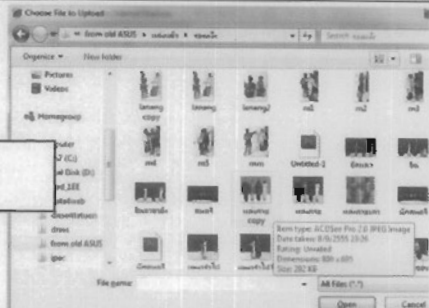
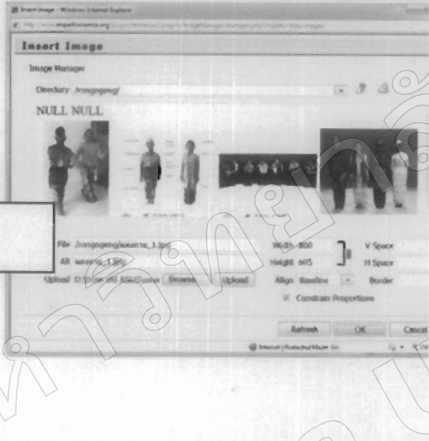
เมื่อคลิกเลือกไอคอนดังภาพ ระบบจะเปิดหน้าต่างเพื่อให้จัดกระทำข้อมูล ดังตาราง 55

ตารางที่ 55 ตัวอย่างการอัปโหลดภาพ

ภาพประกอบ	รายละเอียด
ภาพ 1	ภาพ 1 แสดงหน้าต่างเพื่อให้ดับเบิลคลิกไฟล์เดสก์ท็อปที่จัดเก็บภาพ
	- คลิก เพื่อหาภาพที่จะวางในตำแหน่งที่ต้องการ

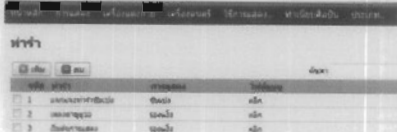
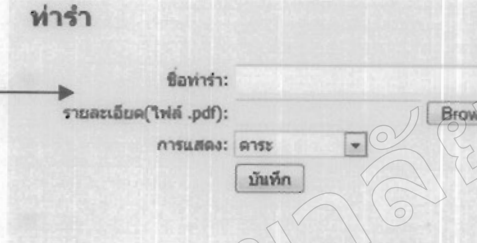
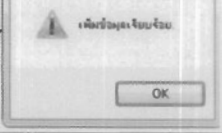
ตารางที่ 55 (ต่อ)

ภาพประกอบ	รายละเอียด
ภาพ 2 	ภาพ 2 เป็นหน้าต่างใหม่ที่ระบบเปิดขึ้นมา ให้เลือกภาพที่ต้องการ แล้วคลิก Upload ระบบจะเก็บภาพไว้เพื่อใช้งานต่อไป
ภาพ 3 	ภาพ 3 เป็นหน้าต่างแสดงภาพที่ได้อัปโหลดเรียบร้อยแล้ว เมื่อต้องการแทรกภาพตรงไหนของช่องรายละเอียด ให้กระทำการคลิกเลือกภาพ ข้อความในช่อง Image file และช่อง Alt ปรากฏอัตโนมัติ คลิกไอคอน OK รูปภาพที่เลือกก็จะไปปรากฏในช่องรายละเอียดที่เราต้องการ
หากต้องการลบภาพออกจากช่องรายละเอียด กระทำได้โดยคลิกที่ภาพ แล้ว กด delete ในคีย์บอร์ด	
สำหรับการแก้ไข เช่น การย้ายภาพ การย่อ การขยายภาพ ไม่สามารถกระทำได้ จะต้องลบภาพทิ้งใหม่ แล้วอัปโหลด คือ ต้องกระทำตั้งแต่ขั้นตอนแรกใหม่	

1.7 จัดการระบบในส่วนของวิธีการแสดง สามารถกระทำโดย คลิกที่วิธีการแสดง จะปรากฏสิ่งที่จะให้กระทำ 2 ตัวหลัก คือ ทำซ้ำ และวิดิทัศน์ เมื่อต้องการกระทำข้อมูลอะไรก็เลือกตัวนั้น ระบบจะปรากฏหน้าต่างหลัก สามารถเลือกกระทำหัวข้อที่ต้องการทำ คือ เพิ่ม ลบ และแก้ไข ดังนี้

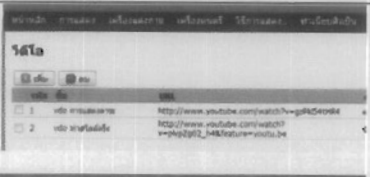
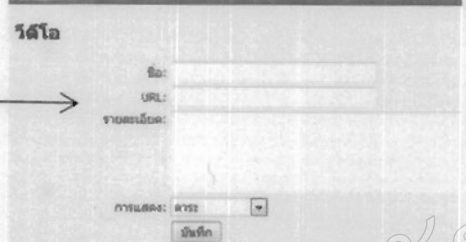
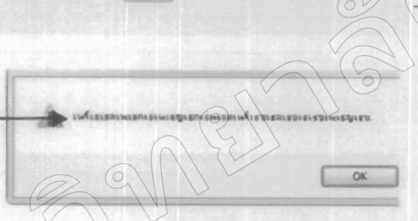
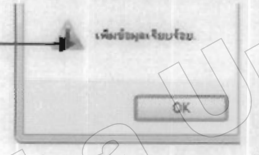
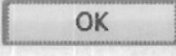
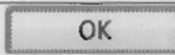
1.7.1 การจัดการกระทำข้อมูลทำซ้ำ เป็นการนำเสนอข้อมูลการแจกแจงทำซ้ำ โดยแนบเป็นไฟล์ PDF และกระทำได้เพียงการเพิ่มและลบข้อมูล ไม่สามารถแก้ไขได้ วิธีการจัดการกระทำข้อมูลโดยจำแนกรายละเอียดและการปฏิบัติ ดังตาราง 56

ตารางที่ 56 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มข้อมูลทำรำ

ภาพประกอบ	รายละเอียด
หน้า 1 → 	หน้า 1 เป็นหน้าที่แสดงผลหลักเมื่อทำการเลือกจัดกระทำข้อมูลทำรำ
หน้า 2 → 	หน้า 2 เมื่อทำการคลิกเพิ่ม จะปรากฏหน้าต่างนี้ โดยพิมพ์ข้อความลงในช่อง ชื่อเครื่องแต่งกาย รายละเอียดของทำรำจะต้องแนบเป็นไฟล์ PDF เท่านั้น โดยคลิกที่ ไอคอน Browse... ระบบจะขึ้นหน้าต่างให้เลือกไฟล์ PDF จากไฟล์เดสก์ทอปที่เก็บข้อมูล ส่วนช่องการแสดง ให้คลิกเลือก ข้อมูลที่ได้กระทำในส่วนของการแสดง จากหมวดการแสดง
หน้า 3 → 	เมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้ว ให้คลิก บันทึกหน้า 3 เมื่อทำการบันทึก จะปรากฏหน้าต่างให้ยืนยัน
หน้า 4 → 	คลิกไอคอน OK เพื่อยืนยันการเพิ่มข้อมูล หน้า 4 คลิกไอคอน OK เสร็จกระบวนการเพิ่มข้อมูล
เมื่อดำเนินการขั้นตอนต่าง ๆ เสร็จสิ้น ระบบจะเปิดหน้าต่างหลักทำรำอัตโนมัติ คือ หน้า 1 และข้อมูลที่จะเพิ่มจะอยู่ในลำดับต่อท้ายเสมอ	
ในแก้ไขข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างต่างลักษณะเดียวกันกับการเพิ่ม	

1.7.2 การจัดกระทำข้อมูลวิดิทัศน์ เป็นการนำเสนอข้อมูลการแสดงผลเป็นวิดิทัศน์ โดยคัดลอกยูอาร์แอล (URL) วิดิทัศน์การแสดงจากเว็บไซต์ยูทูปมาวาง และสามารถกระทำการเพิ่ม ลบ และแก้ไขข้อมูลได้ วิธีการจัดกระทำข้อมูลโดยจำแนกรายละเอียดและการปฏิบัติ ตามตาราง

ตารางที่ 57 ตัวอย่างลำดับการเพิ่มข้อมูลวิทัศน์

ภาพประกอบ	รายละเอียด
หน้า 1 → 	หน้า 1 เป็นหน้าที่แสดงผลหลักเมื่อทำการเลือกจัดกระทำข้อมูลวิทัศน์ หน้า 2 เมื่อทำการคลิกเพิ่ม จะปรากฏหน้าต่างนี้โดยพิมพ์ข้อความลงในช่องต่อไปนี้
หน้า 2 → 	1. ชื่อเครื่องแต่งกาย 2. คัดลอก URL ของวิทัศน์ที่ลงในยูทูปมาวาง 3. รายละเอียด
หน้า 3 → 	ส่วนช่องการแสดง ให้คลิกเลือก ข้อมูลที่ได้กระทำในส่วนของการแสดง จากหมวดการแสดง เมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้ว ให้คลิก บันทึก
หน้า 4 → 	หน้า 3 เมื่อทำการบันทึก จะปรากฏหน้าต่างให้ยืนยันคลิกไอคอน เพื่อยืนยันการเพิ่มข้อมูล
	หน้า 4 คลิกไอคอน เสร็จกระบวนการเพิ่มข้อมูล

เมื่อดำเนินการขั้นตอนต่าง ๆ เสร็จสิ้น ระบบจะเปิดหน้าหลักวิทัศน์อัตโนมัติ คือ หน้า 1 และข้อมูลที่เพิ่มจะอยู่ในลำดับต่อท้ายเสมอ ในแก้ไขข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างลักษณะเดียวกันกับการเพิ่ม

2. หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู สำหรับผู้เข้าชมจะปรากฏข้อมูลของวัฒนธรรมมลายูในชุดการแสดงทั้ง 7 ประเภท ได้แก่ มะโย่ง ร่องเงิ้ง ร่องเงิ้งตันหยง ซัมเปง ดาระ สิละ และดีเกรฮูลู เริ่มต้นการเปิดหน้าเว็บไซต์ โดยพิมพ์ www.tmpperformance.org ลงใน URL ปรากฏหน้าเว็บไซต์ ดังนี้

ภาพที่ 56 หน้าหลักของเว็บไซต์

ผลการศึกษาเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ได้ข้อสรุปดังนี้

1. วิธีทำระบบฐานข้อมูลกระทำโดยการเข้าหน้าหลักของเว็บไซต์ โดยคลิกที่ระบบการจัดทำข้อมูล จะปรากฏข้อมูลตามลำดับดังนี้

- 1.1 ใส่ username และ password
- 1.2 เข้าสู่ระบบจัดการทั้งหมด ประกอบด้วย ประเภทการแสดง เครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรี วิธีการแสดง ทำเนียบศิลปิน
- 1.3 ลักษณะการจัดทำระบบ คลิกไอคอนที่ต้องการกระทำ ได้แก่ การเพิ่ม การลบ และการแก้ไข
- 1.4 เมื่อต้องการแทรกภาพ ต้องคลิกไอคอนแทรกภาพ และมีการบันทึกไฟล์ภาพก่อนที่จะแทรกภาพ
- 1.5 การนำเสนอทำร่าจะต้องแปลงไฟล์เป็นพีดีเอฟ (PDF) ไฟล์ ในการนำเสนอ
- 1.6 การนำเสนอวิดีโอการแสดง ใช้การดึงข้อมูลจาก ยูทูป

2. วิธีการเข้าชมเว็บไซต์ กระทำโดยการเข้าคีย์ชื่อเว็บไซต์ในช่อง URL

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ระบบฐานข้อมูลได้มีการแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. ส่วนของผู้ทำ และดูแลระบบ จะมีการถามชื่อ – รหัสผ่าน ทุกครั้งที่ต้องการปฏิบัติการ โดยมี การออกแบบให้แยกส่วนจากกลุ่มผู้ชม เนื่องจากหากไม่มีการป้องกันทำให้ใครก็ได้เข้าไปแก้ไข เพิ่ม หรือลบข้อมูล
2. ส่วนของผู้ชม คือ การเข้าชมเว็บไซต์โดยปกติ ซึ่งผู้ชมไม่สามารถแก้ไข เพิ่ม และลบข้อมูลได้ ดังนั้นผลดีของระบบฐานข้อมูลนี้ คือ การที่สามารถแก้ไข เพิ่ม และลดข้อมูลด้วยวิธีการง่ายดาย ซึ่งกระทำได้ในลักษณะเดียวกับการพิมพ์งานทั่วไปของโปรแกรม Microsoft Word

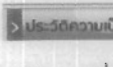
ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้

จำแนกได้ตามระบบฐานข้อมูลการแสดงทั้ง 7 ชุดการแสดง ซึ่งมีรูปแบบการนำเสนอในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

1. การแสดงมะโย่ง หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเรื่องของการแสดงมะโย่งปรากฏเมื่อคลิกชมการแสดงมะโย่งจากไอคอน มะโย่ง ปรากฏหน้าต่างใหม่ โดยมีแถบเมนูให้เลือก ได้แก่ ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบการแสดง วิธีแสดงและขนบนิยม และผู้แสดง

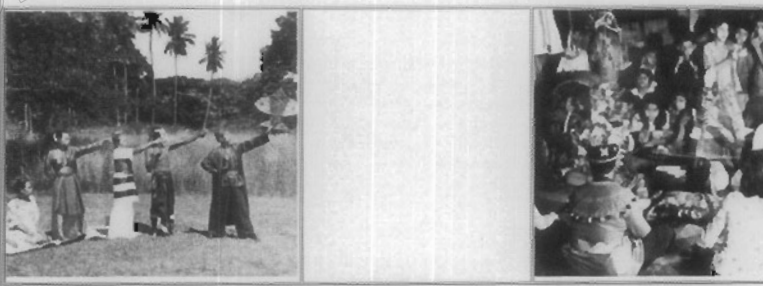

ภาพที่ 57 หน้าข้อมูลการแสดงมะโย่ง

- 1.1 ประวัติความเป็นมา สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนูประวัติความเป็นมา ตรงไอคอน ประวัติความเป็นมา หรือเลื่อนลงมาก็จะปรากฏเนื้อหาของประวัติความเป็นมาการแสดงมะโย่ง โดยแสดงข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อความบรรยาย ภาพการ์ตูน และภาพถ่าย ซึ่งประเด็นนี้จะนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์จากผลการศึกษาตอนที่ 1 วิวัฒนาการวัฒนธรรมการแสดงมะโย่ง โดยจำแนกประเด็นสำคัญเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. ประวัติความเป็นมา 2. วิวัฒนาการ

การแสดงมโหรี 3. วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย และ 4. วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง
ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 58 – 61

ตารางที่ 58 รายละเอียดด้านประวัติความเป็นมาการแสดงมโหรี

รายการ	ภาพประกอบ
<u>ประวัติความเป็นมา</u> นำเสนอ ข้อมูลด้วยการ์ตูน ซึ่งแบ่ง ออกเป็น 3 ตอน ซึ่งจะเขียน บรรยายตำนานและแทรกภาพ การ์ตูนประวัติมโหรี	หน้าแรก ๒ พระราชโอรสองค์โตของกษัตริย์เมืองมโหรีซึ่งมีนามว่าพรหมมหาราชได้เสด็จประพาสมา ได้ทอดพระเนตรเห็นชาวพื้นเมืองเล่นมโหรี พระราชโอรสมีความประทับใจในเสียงดนตรีและลีลาการเต้นรำของชาวพื้นเมือง จึงได้เสด็จลงมาเล่นมโหรีร่วมกับชาวพื้นเมือง และได้นำมโหรีมาเล่นที่เมืองมโหรี ต่อมาเมืองมโหรีได้กลายเป็นเมืองมโหรี และได้นำมโหรีมาเล่นที่เมืองมโหรี การแสดงมโหรีในสมัยรัตนโกสินทร์ มโหรีเป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านของชาวไทย ซึ่งมีการแสดงมาตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรี และสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ โดยมีการแสดงมโหรีในโอกาสต่างๆ เช่น งานเทศกาล งานบุญ งานพิธี และงานเลี้ยงรับรอง การแสดงมโหรีในสมัยรัตนโกสินทร์ มีลักษณะเด่นๆ ดังนี้ 1. มีการแสดงมโหรีในโอกาสต่างๆ เช่น งานเทศกาล งานบุญ งานพิธี และงานเลี้ยงรับรอง 2. มีการแสดงมโหรีในลักษณะที่เป็นวงมโหรี 3. มีการแสดงมโหรีในลักษณะที่เป็นเดี่ยว ดร. Rahimin Zahari and Sulung Umar RS. (2011). <i>Mak Yung : The Mystical Heritage</i>, pp. 4,7 การแสดงมโหรีในสมัยรัตนโกสินทร์ มีลักษณะเด่นๆ ดังนี้ 1. มีการแสดงมโหรีในโอกาสต่างๆ เช่น งานเทศกาล งานบุญ งานพิธี และงานเลี้ยงรับรอง 2. มีการแสดงมโหรีในลักษณะที่เป็นวงมโหรี 3. มีการแสดงมโหรีในลักษณะที่เป็นเดี่ยว มโหรีเป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านของชาวไทย ซึ่งมีการแสดงมาตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรี และสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ โดยมีการแสดงมโหรีในโอกาสต่างๆ เช่น งานเทศกาล งานบุญ งานพิธี และงานเลี้ยงรับรอง การแสดงมโหรีในสมัยรัตนโกสินทร์ มีลักษณะเด่นๆ ดังนี้ 1. มีการแสดงมโหรีในโอกาสต่างๆ เช่น งานเทศกาล งานบุญ งานพิธี และงานเลี้ยงรับรอง 2. มีการแสดงมโหรีในลักษณะที่เป็นวงมโหรี 3. มีการแสดงมโหรีในลักษณะที่เป็นเดี่ยว

ตารางที่ 58 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
<u>วิวัฒนาการการแสดงมโหรี</u> เป็น การนำเสนอข้อมูลรูปแบบการแสดง ในปัจจุบันโดยเชื่อมโยงข้อมูลการ แสดงของอดีต ทั้งมีการนำเสนอ รูปแบบการแสดงทั้งรูปแบบพิธีกรรม และแบบบันเทิง รูปแบบการนำเสนอจะอธิบาย วิวัฒนาการการแสดงมโหรีเป็น ข้อความสั้น ๆ แทรกภาพการแสดง มโหรี	ที่มา: http://th.wikipedia.org การแสดงมโหรีเป็นศิลปะการแสดงแบบหนึ่งของไทยที่มีมาแต่โบราณ มีลักษณะเฉพาะตัว คือเป็นการแสดงแบบมีเนื้อเรื่อง มีบทขับร้อง มีดนตรีประกอบ มีท่าเต้นที่สวยงาม และมีการแต่งกายที่สวยงาม ที่มา: http://www.thaiart.com การแสดงมโหรีในปัจจุบัน ยังคงมีลักษณะเฉพาะตัวเหมือนเดิม แต่มีการปรับปรุงและพัฒนาให้ทันสมัยยิ่งขึ้น มีการนำเอาเครื่องดนตรีสมัยใหม่มาใช้ประกอบการแสดง และมีการแต่งกายที่สวยงามยิ่งขึ้น ภาพแสดงมโหรีแบบพิธีกรรม ภาพแสดงมโหรีแบบบันเทิง
<u>วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย</u> เป็น การนำเสนอข้อมูลทั่วไคราะห์รูปแบบ การแต่งกายจากอดีตจนปัจจุบันทั้งมี การนำเสนอรูปแบบการแสดงทั้ง รูปแบบพิธีกรรมและแบบบันเทิง รูปแบบการนำเสนอจะอธิบาย วิวัฒนาการด้านการแต่งกายเป็น ข้อความสั้น ๆ แทรกภาพการแสดง มโหรี โดยแยกอธิบายการแสดงมโหรีแบบพิธีกรรมและการแสดงมโหรีแบบบันเทิง	การแสดงมโหรีในปัจจุบัน ยังคงมีลักษณะเฉพาะตัวเหมือนเดิม แต่มีการปรับปรุงและพัฒนาให้ทันสมัยยิ่งขึ้น มีการนำเอาเครื่องดนตรีสมัยใหม่มาใช้ประกอบการแสดง และมีการแต่งกายที่สวยงามยิ่งขึ้น การแสดงมโหรีแบบพิธีกรรม การแสดงมโหรีแบบบันเทิง การแสดงมโหรีในปัจจุบัน ยังคงมีลักษณะเฉพาะตัวเหมือนเดิม แต่มีการปรับปรุงและพัฒนาให้ทันสมัยยิ่งขึ้น มีการนำเอาเครื่องดนตรีสมัยใหม่มาใช้ประกอบการแสดง และมีการแต่งกายที่สวยงามยิ่งขึ้น การแสดงมโหรีแบบพิธีกรรม การแสดงมโหรีแบบบันเทิง ที่มา: http://www.thaiart.com ที่มา: http://www.thaiart.com

ตารางที่ 58 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
<u>วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง</u> เป็นการนำเสนอข้อมูลทั่วไวยุทธศาสตร์รูปแบบของเครื่องดนตรีและเพลงจากอดีตจนปัจจุบัน ทั้งมีการนำเสนอรูปแบบการแสดงทั้งรูปแบบพิธีกรรมและแบบบันเทิง รูปแบบการนำเสนอจะอธิบายวิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลงเป็นข้อความสั้น ๆ แทรกภาพการแสดงมะโย่ง	<u>วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง</u> เครื่องดนตรีและเพลงไทยเดิม มีส่วนประกอบเครื่องดนตรีและเพลงไทยเดิม โดยจะประกอบขึ้นเป็นวง ๓-๕ ชิ้น ๓ ชิ้นคือ พิณ โขก และฆ้อง ส่วนประกอบเครื่องดนตรีและเพลงไทยเดิม มีส่วนประกอบเครื่องดนตรีและเพลงไทยเดิม โดยจะประกอบขึ้นเป็นวง ๓-๕ ชิ้น ๓ ชิ้นคือ พิณ โขก และฆ้อง เครื่องดนตรีและเพลงไทยเดิม มีส่วนประกอบเครื่องดนตรีและเพลงไทยเดิม โดยจะประกอบขึ้นเป็นวง ๓-๕ ชิ้น ๓ ชิ้นคือ พิณ โขก และฆ้อง รูปแบบการนำเสนอจะอธิบายวิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลงเป็นข้อความสั้น ๆ แทรกภาพการแสดงมะโย่ง

1.2 องค์ประกอบการแสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู องค์ประกอบการแสดง จากไอคอน **องค์ประกอบการแสดง** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นของประวัติศาสตร์ความเป็นมา ซึ่งจะปรากฏข้อมูล 3 ประเด็น ได้แก่ 1. ผู้แสดง 2. การแต่งกาย และ 3. เครื่องดนตรี ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 59

ตารางที่ 59 รายละเอียดด้านองค์ประกอบการแสดงมโหรี

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง นำเสนอข้อมูลเป็นนักแสดงชาย นักแสดงหญิง และนักดนตรี ซึ่งข้อมูลที่ปรากฏจะเป็นจำนวนตัวเลข	องค์ประกอบการแสดง • ผู้แสดง ◻ นักแสดงชาย ๒ คน ◻ นักแสดงหญิง ๔ คน ◻ นักดนตรี ๗ คน
การแต่งกาย เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูลจะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพและข้อความอธิบายข้อมูลพอสังเขป	การแต่งกาย 1. มงกุฎ (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 2. เสื้อ, ลา (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 3. เข็มขัด (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 4. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 5. ทาเกว (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 6. อาวต (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 7. ศีรษะ (ชุดแต่งกายนักแสดง / มะโย่งและปดริมะโย่ง) 8. เสื้อ, สไบ (ชุดแต่งกายนักแสดง / มะโย่งและปดริมะโย่ง) 9. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / มะโย่งและปดริมะโย่ง) 10. ศีรษะ (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์) 11. เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์) 12. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์) 13. ทาเกว (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์) 14. อาวต (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์)
ตัวอย่างแสดงการแต่งกาย เมื่อนำมาส์คลิกที่ชื่อหมวด จะปรากฏหน้าต่างใหม่ดังนี้	องค์ประกอบการแสดง • ผู้แสดง ◻ นักแสดงชาย ๒ คน ◻ นักแสดงหญิง ๔ คน ◻ นักดนตรี ๗ คน • การแต่งกาย 1. มงกุฎ (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 2. เสื้อ, ลา (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 3. เข็มขัด (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 4. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 5. ทาเกว (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 6. อาวต (ชุดแต่งกายนักแสดง / เปาะโย่ง) 7. ศีรษะ (ชุดแต่งกายนักแสดง / มะโย่งและปดริมะโย่ง) 8. เสื้อ, สไบ (ชุดแต่งกายนักแสดง / มะโย่งและปดริมะโย่ง) 9. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / มะโย่งและปดริมะโย่ง) 10. ศีรษะ (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์) 11. เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์) 12. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์) 13. ทาเกว (ชุดแต่งกายนักแสดง / พราหมณ์/พราหมณ์)

มงกุฎ
เครื่องประดับศีรษะ

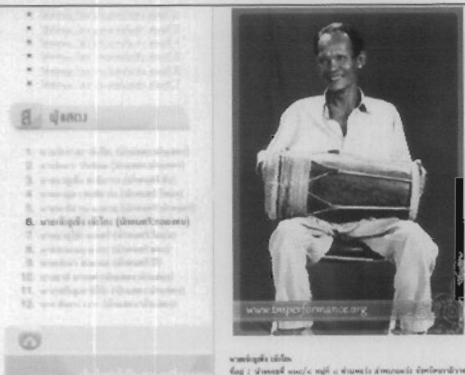
มงกุฎ

ถือเป็นสัญลักษณ์ของในอดีตรูปเป็น วง ต่อมาพัฒนาเป็นวงอ ซึ่งทำด้วยผ้าไหมหรือไหมสีเป็นลวดลาย ยอดแหลมของมงกุฎ หน้ามาก ด้านบนมีลวดลายทรงกลมเล็กๆ คือรอย ด้านบน นอกจากนี้ยังมีอุบะหรือเพชรในวงพระพักตร์ นักแสดงชาย

1.4 ผู้แสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู ผู้แสดง จากไอคอน

▶ **ผู้แสดง** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นวิธีการแสดงและขนบนิยม ในหัวข้อนี้เป็นการรวบรวมรายชื่อผู้แสดง โดยจำแนกเป็น 1. นักดนตรี 2. นักร้อง 3. นักแสดง 4. นักแสดงหญิง และ 5. หัวหน้าคณะ ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 61

ตารางที่ 61 รายละเอียดด้านผู้แสดงมะโย่ง

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง จะปรากฏชื่อ - สกุล และตำแหน่งในคณะ และประเภทที่แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูลจะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพรูปผู้แสดงและข้อความแสดงชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์และอีเมล (ถ้ามี)	8 ผู้แสดง 1. นางเจ๊ะกาละ เจ๊ะโละ (นักแสดง:นักแสดง) 2. นางนิมมาะ บินนิแม (นักแสดง:นักแสดง) 3. นายแวอุเซ็ง ทะฮันร (นักดนตรี:ตึง) 4. นายแวอุมา ทะฮันร (นักดนตรี:โหม่ง) 5. นายทะฮันร อาวามู (นักดนตรี:นักดนตรี) 6. นายเจ๊ะอุเซ็ง เจ๊ะโละ (นักดนตรี:กลองทน) 7. นายอวยูโซ๊ะ แวเคร (นักดนตรี:เรอบัน) 8. นายละมะแอ มะระ (นักดนตรี:ม้อง) 9. นายเจ๊ะเนว สะมะแอ (นักดนตรี:บี) 10. นางฮาดี อารงค์ (นักแสดง:นักแสดง) 11. นางรอหิเยะ นิโกะ (นักแสดง:นักแสดง) 12. นาง ตีเมะ เจาะ (นักแสดง:นักแสดง)
1. นักดนตรี เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักดนตรี ตีกลองทน ดังตัวอย่าง 6. นายเจ๊ะอุเซ็ง เจ๊ะโละ (นักดนตรี:กลองทน) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	

ตารางที่ 61 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
2. เปาะโย่ง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งเปาะโย่ง ดังตัวอย่าง 13. นางลิตีมีเนาะ สามแม (นักแสดงมะโย่งรูปแบบบันเทิง:เปาะโย่) ปรากฏหน้าตาที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นางลิตีมีเนาะ สามแม (นักแสดงมะโย่งรูปแบบบันเทิง:เปาะโย่) สูง : 19 ม.7 ซม. ก. 45 ซม. ๔. ๕ นิ้ว
3. มะโย่ง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งมะโย่ง ดังตัวอย่าง 15. นางนาวา สามแม (นักแสดงมะโย่งรูปแบบบันเทิง:มะโย่ง) ปรากฏหน้าตาที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นางนาวา สามแม สูง : 3 ม.8 ซม. ก. ๔๕ ซม. ๔. ๕ นิ้ว
4. นักแสดงชาย เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดงชาย ดังตัวอย่าง 16. นายขอมะ สามแม (นักแสดงมะโย่งรูปแบบบันเทิง:พรานหนุ่ม) ปรากฏหน้าตาที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นายขอมะ สามแม สูง : ๑๗๕ ซม. ก. ๔๕ ซม. ๔. ๕ นิ้ว

2. การแสดงร้องเงืง หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทย
เชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเรื่องของการแสดงร้องเงืง ปรากฏรายละเอียดเมื่อคลิก

ชมการแสดงร้องเงืงจากไอคอน

ปรากฏหน้าต่างใหม่ โดยมีแถบเมนูให้เลือก ได้แก่ ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบการแสดง
วิธีแสดงและขนบนิยม และผู้แสดง ดังนี้

ภาพที่ 58 หน้าข้อมูลการแสดงร้องเงืง

2.1 ประวัติความเป็นมา สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนูประวัติความเป็นมา ตรงไอคอน **ประวัติความเป็นมา** หรือเลื่อนลงมาก็จะปรากฏเนื้อหาของประวัติความเป็นมาการแสดงร้องเงืง โดยแสดงข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อความบรรยาย ภาพการ์ตูน และภาพถ่าย ซึ่งประเด็นนี้จะนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์จากผลการศึกษาตอนที่ 1 วิวัฒนาการวัฒนธรรมการแสดงร้องเงืง โดยจำแนกประเด็นสำคัญเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. ประวัติความเป็นมา 2. วิวัฒนาการการแสดงร้องเงืง 3. วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย และ 4. วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 62 – 65

ตารางที่ 62 แสดงรายละเอียดด้านประวัติความเป็นมาการแสดงร้องเง้

รายการ	ภาพประกอบ
<u>ประวัติความเป็นมา</u> เริ่มต้นด้วยการนำเสนอภาพการ์ตูนพร้อมคำบรรยาย	 การแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ การแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ
<u>วิวัฒนาการการแสดงร้องเง้</u> เป็นการนำเสนอข้อมูลรูปแบบการแสดงในปัจจุบันโดยเชื่อมโยงข้อมูลการแสดงของอดีตจากประวัติความเป็นมา รูปแบบการนำเสนอจะอธิบาย วิวัฒนาการการแสดงร้องเง้เป็นข้อความสั้น ๆ แทรกภาพการแสดงร้องเง้ในปัจจุบัน	<u>วิวัฒนาการการแสดงร้องเง้</u> การแสดงร้องเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ การแสดงร้องเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ การแสดงร้องเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ
<u>วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย</u> เป็นการนำเสนอข้อมูลวิเคราะห์รูปแบบการแต่งกายจากอดีตจนถึงปัจจุบัน รูปแบบการนำเสนอจะอธิบาย วิวัฒนาการด้านการแต่งกายเป็นข้อความสั้น ๆ แทรกภาพการแสดงร้องเง้	<u>วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย</u> การแสดงร้องเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ การแสดงร้องเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ สันนิษฐานว่ามีการแสดงเง้ในภาพการ์ตูนโบราณ

2.3 วิธีการแสดงและขนบนิยม สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู วิธีการแสดงและขนบนิยม จากไอคอน **วิธีการแสดงและขนบนิยม** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นองค์ประกอบ การแสดง ในหัวข้อของวิธีการแสดงและขนบนิยมจะนำเสนอข้อมูล 3 ประเด็น คือ 1. อธิบายรายละเอียดของท่ารำ 2. วิถีทัศน์การแสดง และ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดง ปรากฏรายละเอียด ดังตารางที่ 64

ตารางที่ 64 รายละเอียดด้านวิธีการแสดงและขนบนิยมการแสดงรองเง็ง

รายการ	ภาพประกอบ
วิธีแสดงและขนบนิยม แบ่งเป็น 3 ประเด็น 1. แจกแจงท่ารำการแสดงรองเง็ง 2. วิถีทัศน์การแสดงรองเง็ง นำเสนอการแสดงที่นิยมแสดงในปัจจุบันผ่านยูทูบ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดงรองเง็ง เป็นการนำเสนอการสอนผ่านยูทูบ จำแนกรายละเอียดดังนี้ 1. ตัวอย่างการเข้าสู่ข้อมูลแจกแจงท่ารำการแสดงรองเง็ง โดยคลิกที่ ชื่อท่าต่อสู้ที่ต้องการศึกษา ตัวอย่างแจกแจงท่าไหว้ครู ● แจกแจงท่ารำรองเง็งต้นหยง ระบบจะโหลดข้อมูล PDF ไฟล์ซึ่งปรากฏข้อมูลแจกแจงวิธีการแสดงและขนบในการแสดงรองเง็ง มีทั้งหมด 3 หน้า	2 วิธีการแสดงและขนบนิยม ● <u>แจกแจงท่ารำยืมเป้ง</u> ● <u>แจกแจงท่ารำเม็ค</u> ● <u>แจกแจงท่ารำหลัก</u> ● <u>วิถีทัศน์ท่ารำไฮต์ครึ่ง</u> ● <u>วิถีทัศน์การแสดงยืมเป้งคณะบุหลันดารา</u> ● <u>วิถีทัศน์การแสดงยืมเป้งคณะอัสสัมชัญ</u> ● <u>วิถีทัศน์สาธิตการแสดงยืมเป้ง</u> 2 in 2 วิธีแสดงและขนบนิยมในการแสดง ยืมเป้ง การเดินขบวนในปัจจุบัน จะมีการนำท่าทางของขบวนมาจัดลำดับให้สวยงามได้อย่างดี ซึ่งท่ารำการแสดงยืมเป้งจำแนก ได้ ๓ กลุ่มใหญ่ ได้แก่ ๑. ท่ารำแสดงเรื่องเล่าพื้นบ้าน ๒. ท่ารำแสดงเรื่องเล่าจากชีวิตจริง ๓. ท่ารำแสดงเรื่องเล่าจากจินตนาการ ๑. ท่ารำออก เป็นท่าที่ผู้แสดงเดินออกมาจากเวที การสร้างลวดลายท่ารำให้มีชีวิตชีวาและน่าสนใจ เช่น บางคณะนักแสดงเดินขบวนออกมา บางคณะเดินเป็นขบวนเป็นวงกลม เมื่อมาถึงหน้าเวทีสามารถแสดงท่ารำตามใจชอบได้ ท่ารำออกและบุหลันดารา ท่ารำออกคณะอัสสัมชัญ ท่ารำตามใจชอบ

2.4 ผู้แสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู ผู้แสดง จากไอคอน
 > ผู้แสดง หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นวิธีการแสดงและขนบนิยม ในหัวข้อนี้เป็นการ
 รวบรวมรายชื่อผู้แสดง โดยจำแนกเป็น 1. นักดนตรี 2. นักร้อง 3. นักแสดง 4. นักแสดงหญิง
 และ 5. หัวหน้าคณะ ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 65

ตารางที่ 65 รายละเอียดด้านผู้แสดงร้องเง้

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง จะปรากฏชื่อ - สกุล และตำแหน่งในคณะ และประเภทที่แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอคือ นำมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าตาแสดงภาพรูปผู้แสดง และข้อความแสดง ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์และอีเมล (ถ้ามี) 1. นักดนตรี เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่ง นักดนตรี ดังตัวอย่าง นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี:ไวโอลิน) ปรากฏหน้าตาที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	8 ผู้แสดง 1. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี:แมนโดลิน, รำมะนา) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 5. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) 2. นักแสดงชาย เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดง ดังตัวอย่าง นายเชาว์ จันทระจิตร (นักแสดง:ชาย) ปรากฏหน้าตาที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่ 8 ผู้แสดง 1. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี:แมนโดลิน, รำมะนา) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 5. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) 7. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 8. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 9. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 10. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 11. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) 8 ผู้แสดง 1. นายเชาว์ จันทระจิตร (นักแสดง:ชาย) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 5. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) 7. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 8. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 9. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 10. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 11. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) นายเชาว์ จันทระจิตร ที่อยู่ : บ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ที่ ๑ ตำบลบางใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัด...
2. นักแสดงชาย เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดง ดังตัวอย่าง 17. นายเชาว์ จันทระจิตร (นักแสดง:ชาย) ปรากฏหน้าตาที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	8 ผู้แสดง 1. นายเชาว์ จันทระจิตร (นักแสดง:ชาย) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 5. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) 7. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 8. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 9. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 10. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 11. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) 8 ผู้แสดง 1. นายเชาว์ จันทระจิตร (นักแสดง:ชาย) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 5. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) 7. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 8. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 9. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคเคเคเคเค) 10. นายวิมลพันธ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 11. นายเจต นาคสง่า (นักดนตรี: รำมะนาเล็ก) นายเชาว์ จันทระจิตร ที่อยู่ : บ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ที่ ๑ ตำบลบางใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัด...

ตารางที่ 65 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
3. นักแสดงหญิง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดง ดังตัวอย่าง 11. นางทัศนียา ศัญตะชา (นักแสดงนักแสดง) ปรากฏหน้าตาที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	The screenshot shows a web application interface. On the left, there is a list of performers numbered 1 to 19. On the right, there is a detailed view of a performer named Tanthana Sanchancha, including her photo and contact information. The interface is in Thai and includes a search bar and navigation buttons.

3. การแสดงรื่องเจ้ต้นหยง หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเรื่องของการแสดงรื่องเจ้ต้นหยง ปรากฏรายละเอียดเมื่อคลิกชมการแสดงรื่องเจ้ต้นหยงจากไอคอน

ปรากฏหน้าตาใหม่ โดยมีแถบเมนูให้เลือก ได้แก่ ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบการแสดง วิธีแสดงและขนบนิยม และผู้แสดง ดังนี้

ภาพที่ 59 หน้าข้อมูลการแสดงรื่องเจ้ต้นหยง

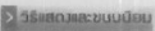
ตารางที่ 66 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
<u>วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย</u> เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ว่าเคราะห์รูปแบบการแต่งกายจากอดีตจนปัจจุบัน รูปแบบการนำเสนอจะอธิบายวิวัฒนาการด้านการแต่งกายเป็นข้อความสั้น ๆ แทรกภาพการแสดงร้องเงี้ยว	<u>วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย การแสดงร้องเงี้ยว</u>
<u>วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง</u> เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ว่าเคราะห์รูปแบบของเครื่องดนตรีและเพลงจากอดีตจนปัจจุบัน รูปแบบการนำเสนอจะอธิบายวิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลงด้วยข้อความสั้น ๆ และแทรกภาพการแสดงร้องเงี้ยว	<u>วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง</u> หมายเหตุ: ข้อมูลนี้จัดทำขึ้นโดยผู้จัดทำเอกสารนี้ และไม่ได้มีการตรวจสอบข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องโดยตรง ข้อมูลนี้จึงอาจมีความคลาดเคลื่อนได้ หมายเหตุ: ข้อมูลนี้จัดทำขึ้นโดยผู้จัดทำเอกสารนี้ และไม่ได้มีการตรวจสอบข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องโดยตรง ข้อมูลนี้จึงอาจมีความคลาดเคลื่อนได้ หมายเหตุ: ข้อมูลนี้จัดทำขึ้นโดยผู้จัดทำเอกสารนี้ และไม่ได้มีการตรวจสอบข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องโดยตรง ข้อมูลนี้จึงอาจมีความคลาดเคลื่อนได้

3.2 องค์ประกอบการแสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู องค์ประกอบการแสดง จากไอคอน **องค์ประกอบการแสดง** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นของประวัติความเป็นมา ซึ่งจะปรากฏข้อมูล 3 ประเด็น ได้แก่ 1. ผู้แสดง 2. การแต่งกาย และ 3. เครื่องดนตรี ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 67

ตารางที่ 67 แสดงรายละเอียดด้านองค์ประกอบการแสดงร้องเงืงตันหยง

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง นำเสนอข้อมูลเป็น นักแสดงชาย/นักแสดงหญิง และนักดนตรี ซึ่งข้อมูลที่ปรากฏจะเป็นจำนวนตัวเลข	0 องค์ประกอบการแสดง • ผู้แสดง ○ นักแสดงชาย ๓ คน ○ นักแสดงหญิง ๑ คน ○ นักดนตรี ๕ คน
การแต่งกาย เป็นการนำเสนอข้อมูล ที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพและข้อความอธิบายข้อมูลพอสั่งเขป ตัวอย่างแสดงการแต่งกาย เมื่อนำเมาส์คลิกที่ชื่อเซตงานนี้ จะปรากฏหน้าต่างใหม่ดังนี้	0 องค์ประกอบการแสดง • การแต่งกาย 1. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 2. เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 3. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 4. กางเกง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 5. สร้อย (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) 6. เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) 7. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง)
เครื่องดนตรี เป็นการนำเสนอข้อมูล ที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพและข้อความอธิบายข้อมูลพอสั่งเขป	1 55แสดงและขบบนิยม 1 รำมะนา เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตีด้วยหนัง จัดอยู่ในเครื่องหนังมโหรี นิยมมากในใช้สอยประเทศไทย และประเทศมาเลเซีย ในรัฐกลันตันและรัฐตรังกานู

5.3.3 วิธีการแสดงและขนบนิยม สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู วิธีการแสดงและขนบนิยม จากไอคอน หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็น องค์ประกอบการแสดง ในหัวข้อของวิธีการแสดงและขนบนิยมจะนำเสนอข้อมูล 3 ประเด็น คือ 1. อธิบายรายละเอียดของท่ารำ 2. วิถีทัศน์การแสดง และ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดง ปรากฏ รายละเอียด ดังตารางที่ 68

ตารางที่ 68 แสดงรายละเอียดด้านวิธีการแสดงและขนบนิยมรองเงืงตันหยง

รายการ	ภาพประกอบ
วิธีแสดงและขนบนิยม แบ่งเป็น 3 ประเด็น 1. แจกแจงท่ารำการแสดงรองเงืงตันหยง 2. วิถีทัศน์การแสดงรองเงืงตันหยง นำเสนอการแสดงที่นิยมแสดงในปัจจุบันผ่านยูทูบ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดงรองเงืงตันหยง เป็นการนำเสนอการสอนผ่านยูทูบ จำแนกรายละเอียดดังนี้ 1. ตัวอย่างการเข้าสู่ข้อมูลแจกแจงท่ารำการแสดงกระทำโดยคลิกที่ ชื่อท่าต่อสู้ที่ต้องการศึกษา ตัวอย่างแจกแจงท่าไหว้ครู • <u>แจกแจงท่ารำรองเงืงตันหยง</u> ระบบจะโหลดข้อมูล PDF ไฟล์ซึ่งปรากฏข้อมูลแจกแจงวิธีการแสดงและขนบในการแสดงรองเงืงตันหยง มีทั้งหมด 3 หน้า	วิธีแสดงและขนบนิยม • แจกแจงท่ารำรองเงืงตันหยง • รองเงืงตันหยง วิธีแสดงและขนบนิยมในการแสดง

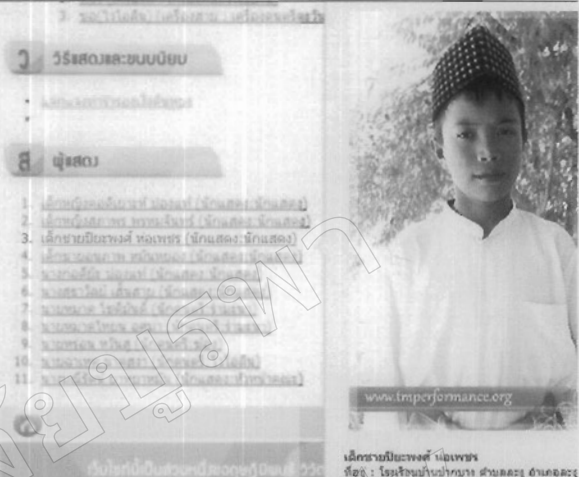
3.4 ผู้แสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู ผู้แสดง จากไอคอน

➤ **ผู้แสดง** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นวิธีการแสดงและขนบนิยม ในหัวข้อนี้เป็นการรวบรวมรายชื่อผู้แสดง โดยจำแนกเป็น 1. นักดนตรี 2. นักร้อง 3. นักแสดง 4. นักแสดงหญิง และ 5. หัวหน้าคณะ ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 69

ตารางที่ 69 แสดงรายละเอียดด้านผู้แสดงร้องเงืงตันหยง

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง จะปรากฏชื่อ – สกุล และตำแหน่งในคณะ และประเภทที่แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพรูปผู้แสดง และข้อความแสดง ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์และอีเมล (ถ้ามี)	8 ผู้แสดง 1. เด็กหญิงศุภติยาห์ ปองแท้ (นักแสดง:นักแสดง) 2. เด็กหญิงสุภาพร พรหมจันทร์ (นักแสดง:นักแสดง) 3. เด็กชายปิยะพงศ์ ห่อเพชร (นักแสดง:นักแสดง) 4. เด็กชายอนภาพ ภูมิธอชิง (นักแสดง:นักแสดง) 5. นางก้องติยะ ปองแท้ (นักแสดง:นักแสดง) 6. นางสาวอังสนา เสนสาย (นักแสดง:นักแสดง) 7. นายหมาก ไซคินันต์ (นักดนตรี:ร่ามะนา) 8. นายหมากโหม่น อุตมา (นักดนตรี:ร่ามะนา) 9. นายหรรณ พันธ์ (นักดนตรี:ร้อง) 10. นายจำเตด นาคสง่า (นักดนตรี:ไวโอลิน) 11. นางมณีนันท์ ยาทอาหมัน (นักแสดง:หัวหน้าคณะ)
1. นักดนตรี เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่ง นักดนตรี ตีกลองหน ดังตัวอย่าง นายจำเตด นาคสง่า (นักดนตรี:ไวโอลิน) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	3. 1. นักดนตรี (นักแสดง:นักแสดง) 3 วัสดุและระบบย่อย นายจำเตด นาคสง่า 8 ผู้แสดง 1. เด็กหญิงศุภติยาห์ ปองแท้ (นักแสดง:นักแสดง) 2. เด็กหญิงสุภาพร พรหมจันทร์ (นักแสดง:นักแสดง) 3. เด็กชายปิยะพงศ์ ห่อเพชร (นักแสดง:นักแสดง) 4. เด็กชายอนภาพ ภูมิธอชิง (นักแสดง:นักแสดง) 5. นางก้องติยะ ปองแท้ (นักแสดง:นักแสดง) 6. นางสาวอังสนา เสนสาย (นักแสดง:นักแสดง) 7. นายหมาก ไซคินันต์ (นักดนตรี:ร่ามะนา) 8. นายหมากโหม่น อุตมา (นักดนตรี:ร่ามะนา) 9. นายหรรณ พันธ์ (นักดนตรี:ร้อง) 10. นายจำเตด นาคสง่า (นักดนตรี:ไวโอลิน) 11. นางมณีนันท์ ยาทอาหมัน (นักแสดง:หัวหน้าคณะ) www.imperformance.org นายจำเตด นาคสง่า ที่อยู่ : บ้านเลขที่ ๑๖๘ หมู่ที่ ๘ ตำบลละลุ อำเภอละลุ ๕

ตารางที่ 69 (ต่อ)

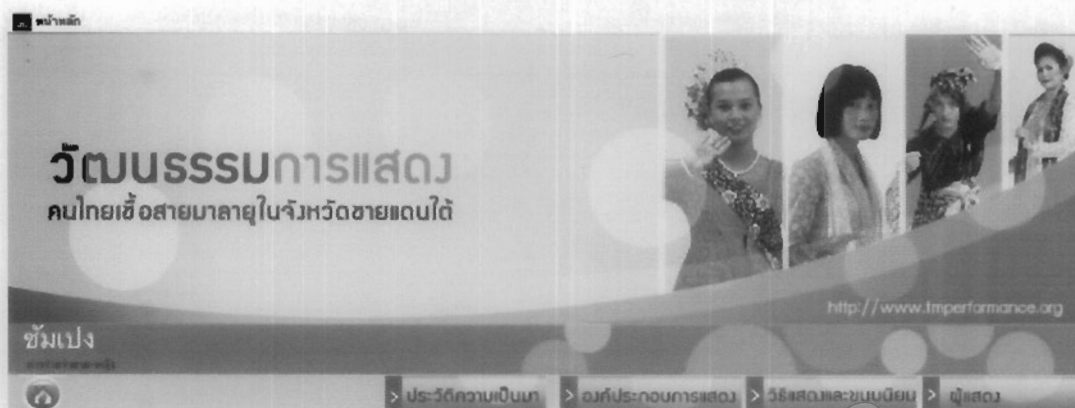
รายการ	ภาพประกอบ
2. <u>นักแสดงชาย</u> เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดง ดังตัวอย่าง <u>เด็กชายปิยะพงศ์ ห่อเพชร (นักแสดง:นักแสดง)</u> ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	
3. <u>นักแสดงหญิง</u> เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดง ดังตัวอย่าง <u>เด็กหญิงศุภมาส ปิยะพันธ์ (นักแสดง:นักแสดง)</u> ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	

4. การแสดงซิมเปง หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเรื่องของการแสดงซิมเปง ปรากฏรายละเอียด

เมื่อคลิกชมการแสดงซิมเปงจากไอคอน

ปรากฏหน้าต่างใหม่ โดยมีแถบเมนูให้เลือก ได้แก่ ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบการแสดง วิธีแสดงและขนบนิยม และผู้แสดง ดังนี้

ภาพที่ 60 หน้าข้อมูลการแสดงซั้มเปง

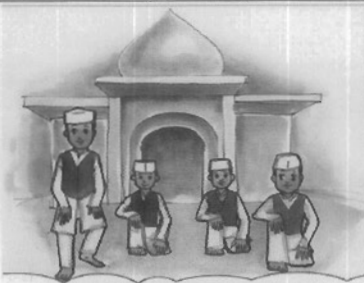
4.1 ประวัติความเป็นมา สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนูประวัติความเป็นมา ตรงไอคอน หรือเลื่อนลงมาก็จะปรากฏเนื้อหาของประวัติความเป็นมาการแสดงซั้มเป้ง โดยแสดงข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อความบรรยาย ภาพการ์ตูน และภาพถ่าย ซึ่งประเด็นนี้จะนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์จากผลการศึกษาตอนที่ 1 วิวัฒนาการวัฒนธรรมการแสดงซั้มเป้ง โดยจำแนกประเด็นสำคัญเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. ประวัติความเป็นมา 2. วิวัฒนาการการแสดงซั้มเป้ง 3. วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย และ 4. วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 70 – 73

ตารางที่ 70 รายละเอียดด้านประวัติความเป็นมาการแสดงซั่มเปง

รายการ

ประวัติความเป็นมา เริ่มต้นด้วยการ
นำเสนอภาพการ์ตูนพร้อมคำบรรยาย

ภาพประกอบ

พวกพ่อค้าและนักเผยแผ่ศาสนาจากประเทศศรีลังกา
เข้ามาใช้ชีวิตในราชวดีได้เผยแผ่ศาสนาให้ชาวสยาม
จนคนท้องถิ่นได้เข้ามาสนทนากับพวกเผยแผ่ศาสนาเป็นจำนวนมาก

ต่อมาได้จบมา จบในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้ไป
เพื่อเผยแพร่ศาสนาให้กับคนไทยและชาวต่างชาติ
และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

2345678 เลขที่โทรศัพท์ 2345678

4.2 องค์ประกอบการแสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู องค์ประกอบการแสดง จากไอคอน **องค์ประกอบการแสดง** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นของประวัติความเป็นมา ซึ่งจะปรากฏข้อมูล 3 ประเด็น ได้แก่ 1. ผู้แสดง 2. การแต่งกาย และ 3. เครื่องดนตรี ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 71

ตารางที่ 71 รายละเอียดด้านองค์ประกอบการแสดงซิมเปง

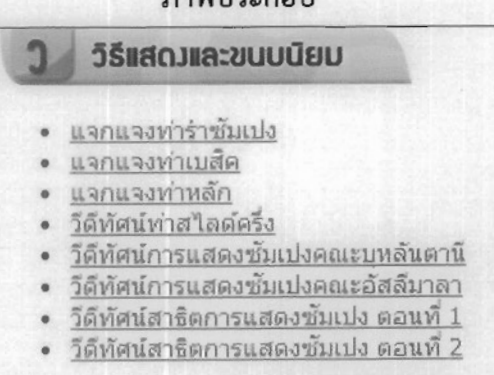
รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง นำเสนอข้อมูลเป็น นักแสดงชาย/นักแสดงหญิง และนักดนตรี ซึ่งข้อมูลที่ปรากฏจะเป็นจำนวน ตัวเลข	0 องค์ประกอบการแสดง - ผู้แสดง - นักแสดงชาย ๔,๘,๑๒ คน - นักแสดงหญิง ๔,๘,๑๒ คน - นักดนตรี ๖ คน
การแต่งกาย เป็นการนำเสนอข้อมูล ที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำมาส์ เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏ หน้าต่างแสดงภาพและข้อความ อธิบายข้อมูลพอสังเขป	- การแต่งกาย - หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - ผ้าคาดสะเอว (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - กางเกง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - รองเท้า (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - ปิ่น (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) - เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) - ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) - รองเท้า (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง)
ตัวอย่างแสดงการแต่งกาย เมื่อนำมาส์คลิกที่ชื่อซิมเปง จะ ปรากฏหน้าต่างใหม่ดังนี้	0 องค์ประกอบการแสดง - ผู้แสดง - นักแสดงชาย ๔,๘,๑๒ คน - นักแสดงหญิง ๔,๘,๑๒ คน - นักดนตรี ๖ คน - การแต่งกาย - หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - ผ้าคาดสะเอว (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - กางเกง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - รองเท้า (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) - ปิ่น (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) - เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) - ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) - รองเท้า (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้หญิง) - เครื่องดนตรี - ขลุ่ย ซิมเปง ซิมเปงหรือซิมเปง เป็นผ้าไหมสีดำที่มี ลวดลาย ซึ่งมีความหมาย ของเจ้าบ้านมุสลิม บางครั้งเรียกว่า ซา หมวก ชุดนักเรียนชายและหญิง

ตารางที่ 71 (ต่อ)

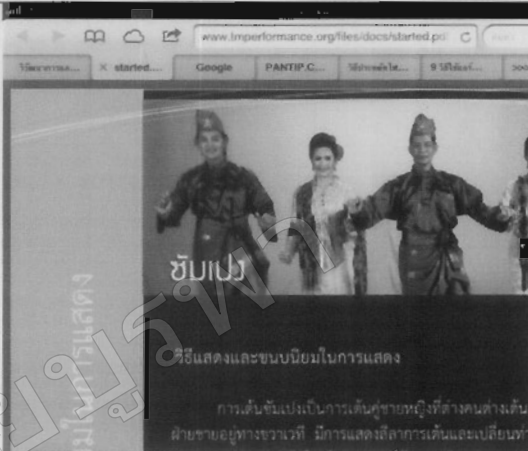
รายการ	ภาพประกอบ
เครื่องดนตรี เป็นการนำเสนอข้อมูล ที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำ เมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏ หน้าต่างแสดงภาพและข้อความ อธิบายข้อมูลพอสังเขป	 4. เปียโน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 5. กีตาร์ (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 6. มานโดลิน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 7. โอโบ (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 8. เปียโน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 9. เปียโน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 10. มานโดลิน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) • เครื่องดนตรี 1. เปียโน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 2. กีตาร์ (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 3. ไวโอลิน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 4. มานโดลิน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 5. มานโดลิน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 6. มานโดลิน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 7. มานโดลิน (ประเภทเครื่องดนตรี / ดนตรี) 3 วิธีแสดงและขบนิยมน • แสดงและขบนิยมน • แสดงและขบนิยมน

4.3 วิธีการแสดงและขบนิยมน สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู วิธีการ
แสดงและขบนิยมน จากไอคอน **วิธีแสดงและขบนิยมน** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นองค์ประกอบ
การแสดง ในหัวข้อของวิธีการแสดงและขบนิยมนจะนำเสนอข้อมูล 3 ประเด็น คือ 1. อธิบาย
รายละเอียดของท่ารำ 2. วิถีทัศน์การแสดง และ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดง ปรากฏรายละเอียด
ดังตารางที่ 72

ตารางที่ 72 รายละเอียดด้านวิธีการแสดงและขบนิยมนการแสดงซิมเปง

รายการ	ภาพประกอบ
วิธีแสดงและขบนิยมน แบ่งเป็น 3 ประเด็น 1. แจกแจงท่ารำการแสดงซิมเปง 2. วิถีทัศน์การแสดงซิมเปง นำเสนอการแสดงที่นิยม แสดงในปัจจุบันผ่านยูทูบ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดงซิมเปง เป็นการนำเสนอการ สอนผ่านยูทูบ จำแนกรายละเอียดดังนี้	 3 วิธีแสดงและขบนิยมน • แจกแจงท่ารำซิมเปง • แจกแจงท่าเบสิด • แจกแจงท่าหลัก • วิถีทัศน์ท่าสไลด์ครึ่ง • วิถีทัศน์การแสดงซิมเปงคณะมหัศจรรย์ • วิถีทัศน์การแสดงซิมเปงคณะอัสสัมชัญ • วิถีทัศน์สาธิตการแสดงซิมเปง ตอนที่ 1 • วิถีทัศน์สาธิตการแสดงซิมเปง ตอนที่ 2

ตารางที่ 72 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
1. ตัวอย่างการเข้าสู่ข้อมูลประเภทแจกแจงท่ารำ กระทำโดยคลิกที่ • <u>แจกแจงท่ารำข้ามเป</u> ระบบจะโหลดข้อมูล PDF ไฟล์ซึ่งปรากฏข้อมูลประวัติของเพลง และแจกแจงท่ารำอย่างละเอียด	
2. <u>วิธีทัศนการแสดงข้ามเป</u> เมื่อต้องการชมการแสดงซึ่งมีการแสดง 2 คนะ ตัวอย่างเลือกคลิกที่ • <u>วิธีทัศนการแสดงข้ามเปฉบับต้นตำรับ</u> ระบบจะทำการลิงค้อดโน้ตโน้ตไปยัง http://www.youtube.com/watch?v=FHDO_pp8FQg	 การแสดง ข้ามเป
3. <u>วิธีทัศนสาธิตการแสดงข้ามเป</u> ซึ่งประกอบด้วย 2 ตอน ตัวอย่างเลือกคลิกที่ • <u>วิธีทัศนสาธิตการแสดงข้ามเป ตอนที่ 1</u> ระบบจะลิงค้อดโน้ตโน้ตไปยัง http://www.youtube.com/watch?v=r6ctDUEiRQk โดยจะมีเสียงอธิบายจากครูผู้ฝึก ประกอบการแสดงของนักแสดง	 สาธิต การแสดงข้ามเป ตอนที่ 1

4.4 ผู้แสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู ผู้แสดง จากไอคอน

> ผู้แสดง

หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นวิธีการแสดงและขนบนิยม ในหัวข้อนี้เป็นการรวบรวมรายชื่อผู้แสดง โดยจำแนกเป็น 1. นักดนตรี 2. นักร้อง 3. นักแสดง 4. นักแสดงหญิง และ 5. หัวหน้าคณะ ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 73

ตารางที่ 73 รายละเอียดด้านผู้แสดงซัมเปง

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง จะปรากฏชื่อ - สกุล และตำแหน่งในคณะ และประเภทที่แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพของผู้แสดง และข้อความแสดง ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์และอีเมล (ถ้ามี) 1. นักดนตรี เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่ง นักดนตรี ดังตัวอย่าง 1. นายเชิง อาบ (นักดนตรี:แมนโดลิน, รำมะนา) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	ผู้แสดง 1. นายเชิง อาบ (นักดนตรี:แมนโดลิน, รำมะนา) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคอเดียน) 5. นายวชิรพันธุ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจษฎา นานะอุมา (นักดนตรี:รำมะนาเล็ก) 2. นักแสดงชาย 1. นายเชิง อาบ (นักดนตรี:แมนโดลิน, รำมะนา) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคอเดียน) 5. นายวชิรพันธุ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจษฎา นานะอุมา (นักดนตรี:รำมะนาเล็ก) 7. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 8. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 9. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 10. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 11. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) นายเชิง อาบ ข้อมูล : บ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ที่ ๑ ตำบลบางคูรัด อำเภอบางบาล จังหวัดนนทบุรี
2. นักแสดงชาย เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดง ตำแหน่งนักแสดง ดังตัวอย่าง 10. นายเทพเจ้า ศิลปะเจริญ (นักแสดง:นักแสดง) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	ผู้แสดง 1. นายเชิง อาบ (นักดนตรี:แมนโดลิน, รำมะนา) 2. นายสมบัติ สุระคำแหง (นักดนตรี:ไวโอลิน) 3. นายพรภิรมย์ แสนรักษ์ (นักดนตรี:แมนโดลิน) 4. นายสารสิทธิ์ นิลชัยศรี (นักดนตรี:แอมเคอเดียน) 5. นายวชิรพันธุ์ ภูพงษ์ (นักดนตรี:ฆ้อง) 6. นายเจษฎา นานะอุมา (นักดนตรี:รำมะนาเล็ก) 7. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 8. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 9. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 10. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 11. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 12. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 13. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 14. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 15. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 16. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 17. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 18. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) 19. นายสมชาย ภูมิกุล (นักแสดง:นักแสดง) นายเทพเจ้า ศิลปะเจริญ ข้อมูล : โรงเรียนสหกรณ์วิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดน่าน

ตารางที่ 73 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
3. นักแสดงหญิง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดง ดังตัวอย่าง 7. นางสาวออง ภูพณ (นักแสดง:นักแสดง) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	

5. การแสดงดารา หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเรื่องของการแสดงดาราปรากฏเมื่อคลิกชมการแสดงดาราจากไอคอน

ปรากฏหน้าต่างใหม่ โดยมีแถบเมนูให้เลือก ได้แก่ ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบ การแสดง วิธีแสดงและขนบนิยม และผู้แสดง

ภาพที่ 61 หน้าข้อมูลการแสดงดารา

5.1 ประวัติความเป็นมา สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนูประวัติความเป็นมา ตรงไอคอน >ประวัติความเป็นมา หรือเลื่อนลงมาก็จะปรากฏเนื้อหาของประวัติความเป็นมาการแสดง ดารา โดยแสดงข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อความบรรยาย ภาพการ์ตูน และภาพถ่าย ซึ่ง

ตารางที่ 75 รายละเอียดด้านองค์ประกอบการแสดง

รายการ	ภาพประกอบ
ตัวอย่างแสดงการแต่งกาย เมื่อนำเมาส์คลิกที่ชื่อหมวก จะปรากฏหน้าต่างใหม่ดังนี้	 อภิประกอบการสกร • ผู้ขาย 1. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 2. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 3. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 4. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 5. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 6. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 7. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) • การแต่งกาย 1. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 2. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 3. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 4. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 5. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 6. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 7. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) • เครื่องดนตรี 1. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 2. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 3. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 4. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 5. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 6. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 7. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) หมวก หมวกใช้สำหรับแสดง หมวก มีลักษณะคล้ายหมวกหมวก ในอดีตใช้หมวกที่ทำด้วยผ้า ด้านหน้ามีสีดำ ในปัจจุบันมีการนำผ้าสีดำ สวมหมวกด้านหน้าสีดำ เครื่องดนตรี 1. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) หมวก หมวก
เครื่องดนตรี เป็นการนำเสนอ ข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อม คำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพ และข้อความอธิบายข้อมูลพอ สังเขป	 เครื่องดนตรี 1. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 2. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 3. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 4. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 5. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 6. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) 7. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) เครื่องดนตรี 1. หมวก (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ขาย) หมวก หมวก

5.3 วิธีการแสดงและขนบนิยม สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู วิธีการแสดงและขนบนิยม จากไอคอน **วิธีแสดงและขนบนิยม** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นองค์ประกอบการแสดง ในหัวข้อของวิธีการแสดงและขนบนิยมจะนำเสนอข้อมูล 3 ประเด็น คือ 1. อธิบายรายละเอียดของท่ารำ 2. วิถีทัศน์การแสดง และ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดง ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 76

ตารางที่ 76 รายละเอียดด้านวิธีการแสดงและขนบนิยมการแสดงตาระ

รายการ

ภาพประกอบ

วิธีแสดงและขนบนิยม แบ่งเป็น 3 ประเด็น

1. แจกแจงท่ารำ คือ การอธิบายรายละเอียดของท่ารำในแต่ละเพลง โดยนำเสนอข้อมูลเป็น PDF ไฟล์ เมื่อคลิกเลือกเพลง ระบบจะเปิดหน้าต่างใหม่ รายละเอียดของการแสดงตาระทั้ง 5 เพลง
2. วิถีทัศน์การแสดงตาระ นำเสนอการแสดงทั้งหมดที่นิยมแสดงในปัจจุบันผ่านยูทูบ
3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดงตาระ เป็นการนำเสนอการสอนแยกเป็น 5 เพลงผ่านยูทูบ

จำแนกรายละเอียดดังนี้

1. ตัวอย่างการเข้าสู่ข้อมูลประเภทแจกแจงท่ารำ กระทำโดยคลิกที่ ชื่อเพลงที่ต้องการศึกษา ตัวอย่างเพลงที่ 1 ตะเบงจะเจ๊ะ

• แจกแจงท่ารำ เพลงที่ ๑ ตะเบงจะเจ๊ะ

ระบบจะโหลดข้อมูล PDF ไฟล์ซึ่งปรากฏข้อมูลประวัติของเพลง คำร้อง และแจกแจงท่ารำอย่างละเอียด มีทั้งหมด 5 หน้า

๑

วิธีแสดงและขนบนิยม

- แจกแจงท่ารำ เพลงที่ ๑ ตะเบงจะเจ๊ะ
- แจกแจงท่ารำ เพลงที่ ๒ อมมาจาร์ก้า
- แจกแจงท่ารำ เพลงที่ ๓ ตีอาโตนิยา
- แจกแจงท่ารำ เพลงที่ ๔ ฮีฟาดดาวิกังตง
- แจกแจงท่ารำ เพลงที่ ๕ ฮาตามิ (เพลงอาลา)
- วิถีทัศน์การแสดงตาระ
- วิถีทัศน์สาธิตการแสดงตาระ เพลงตะเบงจะเจ๊ะ
- วิถีทัศน์สาธิตการแสดงตาระ เพลงอมมาจาร์ก้า
- วิถีทัศน์สาธิตการแสดงตาระ เพลงตีอาโตนิยา
- วิถีทัศน์สาธิต การแสดงตาระ เพลงฮีฟาดดาวิกัง
- วิถีทัศน์สาธิตการแสดงตาระ เพลงฮาตามิ

เพลงที่ ๑ ตะเบงจะเจ๊ะ

เนื้อ	ท่ารำ	ภาพประกอบ
ทำ ใจ	และเท้าซ้าย มือซ้ายเท้า ขวา มือขวาจับส้นเท้า และเท้าขวา มือขวาปล่อยจับ เป็นวงที่ปาก ฟันจับไป เอียงๆ จนหมดเพลง มือที่ สองคว่ำแล้วคลายจับ ม้วนมือ มาประกบกัน	

การแสดงประเภทคู่ชาย—หญิง

ตารางที่ 75 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
2. <u>วิธีทัศน์การแสดงดารา</u> เมื่อต้องการชมการแสดงทั้งหมดกระทำโดยคลิกที่ • <u>วิธีทัศน์การแสดงดารา</u> ระบบจะทำการลิงค์อัตโนมัติไปยัง http://www.youtube.com/watch?v=gzPKl54tHR4 วิธีทัศน์นี้จะประกอบด้วยเพลงที่ห้า ซึ่งเป็นการแสดงที่ทางคณะได้แสดงในปัจจุบัน ซึ่งใช้เวลาในการแสดงทั้งหมด 10.54 นาที	
3. <u>วิธีทัศน์สาธิตการแสดงดารา</u> จะแยกสาธิตออกเป็น 5 เพลง เมื่อต้องการชมการสาธิตเพลงใดก็คลิกเลือกเพลงนั้น ตัวอย่างสาธิตเพลงที่ 1 ตะเบงจะเจ๊ะ • <u>วิธีทัศน์สาธิตการแสดงดารา เพลงตะเบงจะเจ๊ะ</u> ระบบจะลิงค์อัตโนมัติไปที่ http://www.youtube.com/watch?v=C3GUA2LTM5o So โดยจะมีนักแสดง ชายและหญิงเพียง 1 คู่ และมีเสียงอธิบายจากครูผู้ฝึก	

5.4 ผู้แสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู ผู้แสดง จากไอคอน

> ผู้แสดง หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นวิธีการแสดงและขนบนิยม ในหัวข้อนี้เป็นการรวบรวมรายชื่อผู้แสดง โดยจำแนกเป็น 1. นักดนตรี 2. นักร้อง 3. นักแสดง 4. นักแสดงหญิง และ 5. หัวหน้าคณะ ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 77

ตารางที่ 77 แสดงรายละเอียดด้านผู้แสดงดาระ

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง จะปรากฏชื่อ – สกุล และตำแหน่งในคณะ และประเภทที่แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลเพื่ออธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพรูปผู้แสดงและข้อความแสดง ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์และอีเมล (ถ้ามี)	ส ผู้แสดง 1. นายเอกอนันต์ เอี่ยมสอาด (นักดนตรี: รำมะนา) 2. นายสุศักดิ์ นาคทอง (นักดนตรี: รำมะนา) 3. นายอชชา นันทะนัน (นักดนตรี: รำมะนา) 4. นายภูมิพัฒน์ เกษม (นักดนตรี: รำมะนา) 5. นางสาวเมธินี ราชพรหมนันต์ (นักร้อง: นักร้องนำ) 6. นางสาวชากิยะ หนันเสน (นักแสดง: หญิง) 7. นางสาวอริชญา คำนัน (นักแสดง: หญิง) 8. นางสาวอริชญา หนันเสน (นักแสดง: หญิง) 9. นางสาวสุชาดา คำนัน (นักแสดง: หญิง) 10. นายพิรุณ ไล่ประเสริฐ (นักแสดง: ชาย) 11. นายพัชรวิทย์ หนันเสน (นักแสดง: ชาย) 12. นายวรพล สันติ (นักแสดง: ชาย) 13. นายภูษิต งามใจ (นักแสดง: ชาย) 14. นางสาวณิชา งามใจ (นักแสดง: หัวหน้าคณะ)
1. นักดนตรี เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักดนตรี ดีรำมะนา ดังตัวอย่าง นายเอกอนันต์ เอี่ยมสอาด (นักดนตรี: รำมะนา) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นายเอกอนันต์ เอี่ยมสอาด ที่อยู่ : โรงเรียนบวรโนวิทยา e-mail : ek-anant_2a@hotmail.com tel. 0805769498
2. นักร้อง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักร้อง ดังตัวอย่าง นางสาวเมธินี ราชพรหมนันต์ (นักร้อง: นักร้องนำ) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นางสาวเมธินี ราชพรหมนันต์ ที่อยู่ : โรงเรียนบวรโนวิทยา e-mail : maymay_2a14@hotmail.com Tel. 0897321232
3. นักแสดงหญิง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดงหญิง ดังตัวอย่าง นางสาวชากิยะ หนันเสน (นักแสดง: หญิง) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นางสาวชากิยะ หนันเสน ที่อยู่ : โรงเรียนบวรโนวิทยา e-mail : issakeeyah_020@hotmail.com Tel. 0805369796

ตารางที่ 77 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
4. <u>นักแสดงชาย</u> เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งนักแสดงชาย ดังตัวอย่าง นายธีรวัฒน์ โต๊ะประดู่ (นักแสดง:ชาย) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นายธีรวัฒน์ โต๊ะประดู่ ที่อยู่ : โรงเรียนพระโขนงวิทยา อ-ต-จ-ก. 03_ธ_ธ_ธ@hotmail.com Tel. 0836530509
5. <u>หัวหน้าคณะ</u> เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่งหัวหน้าคณะ ดังตัวอย่าง นางสมศรี ชอนกิจ (นักแสดง:หัวหน้าคณะ) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นางสมศรี ชอนกิจ ที่อยู่ : โรงเรียนพระโขนงวิทยา ร.๑๒๕

6. การแสดงลิละ หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ในเรื่องของการแสดงลิละปรากฏเมื่อคลิกชมการแสดงลิละจากไอคอน
- » 1. ปรากฏหน้าต่างใหม่ โดยมีแถบเมนูให้เลือก ได้แก่ ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบการแสดง วิธีแสดงและขนบนิยม และผู้แสดง

ภาพที่ 62 หน้าข้อมูลการแสดงลิละ

ตารางที่ 78 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ								
<u>วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง</u> เป็นการนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์รูปแบบของเครื่องดนตรีและเพลงจากอดีตจนปัจจุบัน รูปแบบการนำเสนอจะอธิบายวิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลงเป็นตารางเปรียบเทียบการแสดงของอดีตและปัจจุบันและแทรกภาพการแสดงศิลปะ	<u>วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง</u> <table border="1"> <tr> <td>เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ</td><td>เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน</td></tr> <tr> <td>เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ</td><td>เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน</td></tr> <tr> <td>เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ</td><td>เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน</td></tr> <tr> <td>เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ</td><td>เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน</td></tr> </table> 	เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน	เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน	เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน	เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน
เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน								
เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน								
เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน								
เครื่องดนตรีไทยสมัยโบราณ	เครื่องดนตรีไทยสมัยปัจจุบัน								

6.2 องค์ประกอบการแสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู องค์ประกอบการแสดง จากไอคอน **องค์ประกอบการแสดง** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นของประวัติความเป็นมา ซึ่งจะปรากฏข้อมูล 3 ประเด็น ได้แก่ 1. ผู้แสดง 2. การแต่งกาย และ 3. เครื่องดนตรี

ตารางที่ 79 รายละเอียดด้านองค์ประกอบการแสดงศิลปะ

รายการ	ภาพประกอบ
<u>ผู้แสดง</u> นำเสนอข้อมูลเป็นนักแสดงชาย และนักดนตรี ซึ่งข้อมูลที่ปรากฏจะเป็นจำนวนตัวเลข	๐ องค์ประกอบการแสดง ● ผู้แสดง ○ นักแสดงชาย ๖ คน ○ นักแสดงหญิง - คน ○ นักดนตรี ๔ คน
<u>การแต่งกาย</u> เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอคือ นำมาสไลด์ไปหยุดที่ข้อมูลจะปรากฏหน้าตาแสดงภาพและข้อความอธิบายข้อมูลพอสังเขป	● การแต่งกาย 1. ผ้าไทกระ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 2. เสื้อ (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 3. ผ้าคาดสะเอว (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 4. ผ้าถุง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย) 5. กางเกง (ชุดแต่งกายนักแสดง / ผู้ชาย)

ตารางที่ 79 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
ตัวอย่างแสดงการแต่งกาย เมื่อนำเมาส์คลิกที่ชื่อหมวด จะ ปรากฏหน้าต่างใหม่ดังนี้	
เครื่องดนตรี เป็นการนำเสนอ ข้อมูลเพื่ออธิบายด้วยภาพพร้อมคำ บรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำ เมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะ ปรากฏหน้าต่างแสดงภาพและ ข้อความอธิบายข้อมูลพอสังเขป	

6.3 วิธีการแสดงและขนบนิยม สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู วิธีการแสดงและขนบนิยม จากไอคอน **วิธีการแสดงและขนบนิยม** หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นองค์ประกอบ การแสดง ในหัวข้อของวิธีการแสดงและขนบนิยมจะนำเสนอข้อมูล 3 ประเด็น คือ 1. อธิบายรายละเอียดของท่ารำ 2. วิถีทัศน์การแสดง และ 3. วิถีทัศน์สถิติการแสดง ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 80

ตารางที่ 80 รายละเอียดด้านวิธีการแสดงและขนบนิยมการแสดงศิลปะ

รายการ	ภาพประกอบ
วิธีแสดงและขนบนิยม แบ่งเป็น 3 ประเด็น 1. แจกแจงต่อสู คือ การอธิบายรายละเอียดของท่าต่อสู้ในแต่ละเพลง โดยนำเสนอข้อมูลเป็น PDF ไฟล์ เมื่อคลิกเลือกเพลง ระบบจะเปิดหน้าต่างใหม่ รายละเอียดของการแสดงศิลปะทั้ง 4 ท่าทาง 2. วัตถุประสงค์การแสดงศิลปะ นำเสนอการแสดงที่นิยมแสดงในปัจจุบันผ่านยูทูบ 3. วัตถุประสงค์การแสดงผล เป็นการนำเสนอการสอนแยกเป็น 3 ท่าทาง จำแนกรายละเอียดดังนี้	2 วิธีแสดงและขนบนิยม • แจกแจงท่าไหวศรี • แจกแจงท่าต่อสู้ด้วยมือเปล่า • แจกแจงท่าต่อสู้ด้วยกริช • แจกแจงท่าต่อสู้ด้วยดาบ • วัตถุประสงค์การแสดงศิลปะ การต่อสู้ด้วยมือเปล่า • วัตถุประสงค์การแสดงศิลปะ ประเภทดาบ • วัตถุประสงค์การแสดงศิลปะ ประเภทกริช • สาธิตการแสดงศิลปะ การต่อสู้ด้วยมือเปล่า • สาธิตการแสดงศิลปะ การต่อสู้ด้วยมือดาบ • สาธิตการแสดงศิลปะ การต่อสู้ด้วยกริช
1. ตัวอย่างการเข้าสู่ข้อมูลประเภทแจกแจงท่าต่อสู้กระทำโดยคลิกที่ ชื่อท่าต่อสู้ที่ต้องการศึกษา ตัวอย่างแจกแจงท่าไหวศรี • <u>แจกแจงท่าต่อสู้ด้วยมือเปล่า</u> ระบบจะโหลดข้อมูล PDF ไฟล์ซึ่งปรากฏข้อมูลแจกแจงท่าต่อสู้อย่างละเอียด มีทั้งหมด 3 หน้า	
2. วัตถุประสงค์การแสดงศิลปะ จะจำแนกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การต่อสู้ด้วยมือเปล่า การต่อสู้ด้วยกริช และการต่อสู้ด้วยดาบ ตัวอย่างรับชมวัตถุประสงค์การต่อสู้ด้วยมือเปล่า • <u>วัตถุประสงค์การแสดงศิลปะ การต่อสู้ด้วยมือเปล่า</u> ระบบจะทำการลิงค์อัตโนมัติไปยัง http://www.youtube.com/watch?v=LcekfCSWTQ8 ซึ่งวัตถุประสงค์ที่นำมาใช้นี้เป็นการแสดงทางคณะได้แสดงในปัจจุบัน ซึ่งใช้เวลาในการแสดงทั้งหมด 10.54 นาที	YouTube การแสดงศิลปะ การต่อสู้ด้วยมือเปล่า

ตารางที่ 80 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
3. <u>วิทัศน์สาธิตการแสดงลิเก</u> จะแยกสาธิตออกเป็น 3 ท่าทาง ได้แก่ การต่อสู้ด้วยมือเปล่า การต่อสู้ด้วยกริช และการต่อสู้ด้วยดาบ เมื่อต้องการชมการแสดงลิเกเพลงใดก็คลิกเลือกเพลงนั้น ตัวอย่างสาธิตการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ● <u>สาธิตการแสดงลิเก การต่อสู้ด้วยมือเปล่า</u> ระบบจะลิงค์อัตโนมัติไปที่ http://www.youtube.com/watch?v=uJcuJhKGLSY โดยนักแสดงแสดงท่าทางตามคำอธิบายของครูผู้ฝึก	 สาธิต การแสดงลิเก การต่อสู้ด้วยมือเปล่า

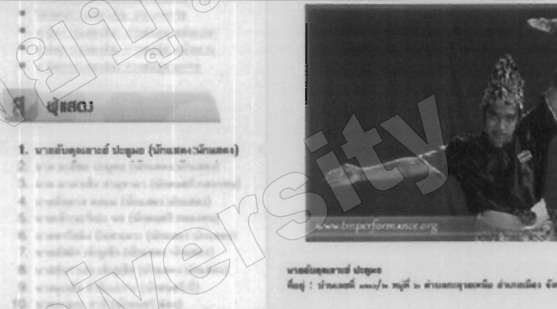
6.4 ผู้แสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู ผู้แสดง จากไอคอน

หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นวิธีการแสดงและขนบนิยม ในหัวข้อนี้เป็นการรวบรวมรายชื่อผู้แสดง โดยจำแนกเป็น 1. นักดนตรี 2. นักร้อง 3. นักแสดง 4. นักแสดงหญิง และ 5. หัวหน้าคณะ ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 81

ตารางที่ 81 รายละเอียดด้านผู้แสดงลิเก

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง จะปรากฏชื่อ – สกุล และตำแหน่งในคณะ และประเภทที่แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำมาสไล์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพรูปผู้แสดงและข้อความแสดง ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ และอีเมล (ถ้ามี)	81 ผู้แสดง 1. นายอับดุลเลาะห์ ปะคุมอ (นักแสดง:นักแสดง) 2. นาย มะฮิซอ ปะคุมอ (นักแสดง:นักแสดง) 3. นาย มาลาเชิง สามูซามา (นักดนตรี:กลองแขก) 4. นายอัสลาม ดอแม (นักแสดง:นักแสดง) 5. นายเจ๊ะมะรีเปง นอ (นักดนตรี:กลองแขก) 6. นายชาวือมิง บินสาเมา (นักแสดง:นักแสดง) 7. นายอัสมิง เจ๊ะอูเซ็ง (นักแสดง:นักแสดง) 8. นายอับราฮิม เจ๊ะอูเซ็ง (นักแสดง:นักแสดง) 9. นายมะเย็ง สารีเปเราะ (นักดนตรี:ปี่) 10. นายมะกะ สาอิ (นักดนตรี:ฆ้อง)

ตารางที่ 81 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
1. นักดนตรี เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่ง นักดนตรี ตีกลองทน ดังตัวอย่าง นาย มาลาเชิง สามูชา มา (นักดนตรี:กลองทน) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นาย มาลาเชิง สามูชา มา ที่อยู่ : บ้านเลขที่ ๕ หมู่ ๓ ตำบลหนอง อำเภอสว่าง จังหวัด...
2. นักแสดง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่ง นักแสดง ดังตัวอย่าง นาย อับดุลเลาะห์ ปะตูม (นักแสดง:นักแสดง) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	 นาย อับดุลเลาะห์ ปะตูม ที่อยู่ : บ้านเลขที่ ๕ หมู่ ๓ ตำบลหนอง อำเภอสว่าง จังหวัด...

7. การแสดงตีเกร์ฮูลู หน้าแสดงผลของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเรื่องของการแสดงตีเกร์ฮูลูปรากฏเมื่อคลิกชมการแสดงตีเกร์ฮูลูจากไอคอน

ปรากฏหน้าต่างใหม่ โดยมีแถบเมนูให้เลือก ได้แก่ ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบ การแสดง วิธีแสดงและขนบนิยม และผู้แสดง ดังนี้

ภาพที่ 63 หน้าข้อมูลการแสดงตีเกร์ฮูลู

7.1 ประวัติความเป็นมา สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนูประวัติความเป็นมา ตรงไอคอน หรือเลื่อนลงมาก็จะปรากฏเนื้อหาของประวัติความเป็นมาการแสดงดีเกอรี่ โดยแสดงข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อความบรรยาย ภาพการ์ตูน และภาพถ่าย ซึ่งประเด็นนี้จะนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์จากผลการศึกษาตอนที่ 1 วิวัฒนาการวัฒนธรรมการแสดงดีเกอรี่ โดยจำแนกประเด็นสำคัญเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. ประวัติความเป็นมา 2. วิวัฒนาการการแสดงดีเกอรี่ 3. วิวัฒนาการด้านการแต่งกาย และ 4. วิวัฒนาการด้านเครื่องดนตรีและเพลง ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 82 - 85

ตารางที่ 82 รายละเอียดด้านประวัติความเป็นมาการแสดงดีกรีอุตสาหกรรม

รายการ

ภาพประกอบ

ประวัติความเป็นมา เริ่มต้นด้วย

ประวัติความเป็นมา

การนำเสนอความหมายของคำว่า ดี
เกร์ฮูลู
สำหรับประวัติความเป็นมา จะ
นำเสนอภาพการ์ตูนพร้อมคำ
บรรยาย

เครื่องเกร์ฮูลูที่สำคัญของการแสดงเกร์ฮูลูคือ ร่มระบายซึ่งมีลักษณะได้
ว่ามาจาก สมบัติชาวไท ที่ถวายเป็นเครื่องทอเสนาฯ พระอริยวงศะ
ออกโปรดเกล้าฯให้ทำและรับ

ในสมัยที่เป็นการปกครองของกบฏมณฑล มีการละเล่นเกร์ฮูลู คือ
ชายพรหมคู่สาวในขณะที่ยังอยู่คนละพื้นที่เพื่อผู้เฒ่าเฒ่ามีเงินเก็บ

วิวัฒนาการการแสดงดีเกร์ฮูลู เป็น
การนำเสนอข้อมูลรูปแบบการแสดง
ในปัจจุบันโดยเชื่อมโยงข้อมูลการ
แสดงของอดีตจากประวัติความเป็นมา

รูปแบบการนำเสนอจะอธิบาย

วิวัฒนาการการแสดงดีเกร์ฮูลูเป็นตา
รางเปรียบเทียบเขียนข้อความสั้น ๆ
แทรกภาพการแสดงดีเกร์ฮูลูทั้งใน
อดีตและปัจจุบัน

วิวัฒนาการการแสดงดีเกร์ฮูลู

รูปแบบการแสดงในอดีต

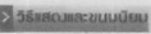
- มีการนำชุดเกร์ฮูลูมาแสดง
- ชุดเกร์ฮูลูมีลักษณะ เดิมคือเป็นชุดเกร์ฮูลู หรือมีการทอผ้า
จนเป็นชุดเกร์ฮูลูที่มีลักษณะ
- ชุดเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)
- ชุดเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)
- ชุดเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)

รูปแบบการแสดงในปัจจุบัน

การแสดงเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)

การแสดงเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)

- ชุดเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)
- ชุดเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)
- ชุดเกร์ฮูลูในปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างจากชุดเกร์ฮูลูเดิม (ชุดเกร์ฮูลู
และชุดเกร์ฮูลูใหม่)

7.3 วิธีการแสดงและขนบนิยม สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู วิธีการแสดงและขนบนิยม จากไอคอน หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นองค์ประกอบ การแสดง ในหัวข้อของวิธีการแสดงและขนบนิยมจะนำเสนอข้อมูล 3 ประเด็น คือ 1. อธิบายรายละเอียดของท่ารำ 2. วิถีทัศน์การแสดง และ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดง ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 84

ตารางที่ 84 รายละเอียดด้านวิธีการแสดงและขนบนิยม

รายการ	ภาพประกอบ
วิธีแสดงและขนบนิยม แบ่งเป็น 3 ประเด็น 1. อธิบายรูปแบบการแสดงดีเกร์ฮูลู 2. วิถีทัศน์การแสดงดีเกร์ฮูลู นำเสนอการแสดงที่นิยมแสดงในปัจจุบันผ่านยูทูบ 3. วิถีทัศน์สาธิตการแสดงดีเกร์ฮูลู เป็นการนำเสนอการสอนผ่านยูทูบ จำแนกรายละเอียดดังนี้ 1. ตัวอย่างการเข้าสู่ข้อมูลอธิบายรูปแบบการแสดงกระทำโดยคลิกที่ ชื่อท่าต่อสู้ที่ต้องการศึกษา ตัวอย่างแจกแจงท่าไหว้ครู • <u>อธิบายรูปแบบการแสดงดีเกร์ฮูลู</u> ระบบจะโหลดข้อมูล PDF ไฟล์ซึ่งปรากฏข้อมูลแจกแจงวิธีการแสดงและขนบในการแสดงดีเกร์ฮูลู มีทั้งหมด 3 หน้า	วิธีแสดงและขนบนิยม • อธิบายรูปแบบการแสดงดีเกร์ฮูลู • วิถีทัศน์การแสดงดีเกร์ฮูลู ชุดที่ 1 • วิถีทัศน์การแสดงดีเกร์ฮูลู ชุดที่ 2 • วิถีทัศน์การแสดงดีเกร์ฮูลู ชุดที่ 3 • วิถีทัศน์การแสดงดีเกร์ฮูลู ชุดที่ 4 • วิถีทัศน์สาธิตการแสดงดีเกร์ฮูลู จะดูขึ้นยืน ส่วนนักดนตรีนั่งเรียงล้อมหลังผู้แสดงเดี่ยวกับและนักร้อง การแสดงจะเริ่มด้วยดนตรีวงโจงเริ่มด้วยจังหวะค่อมมาจึงเป็นจังหวะกาโระเมื่อเสร็จก็มีการร้องอารัมภบทเพื่อผู้ชมทราบว่าจะแสดงเรื่องในโอกาสใด

ตารางที่ 84 (ต่อ)

รายการ	ภาพประกอบ
2. <u>วิทัศน์การแสดงดีเกิร์ฮูล</u> ด้วยการแสดงดีเกิร์ฮูลใช้เวลาในการแสดงนานและเป็นการร้องเพลงหลาย ๆ เพลง ผู้วิจัยจึงนำเสนอที่ละบทเพลง ซึ่งสามารถเข้าชมโดยคลิกที่ชื่อชุด ดังตัวอย่างการชมดีเกิร์ฮูลชุดที่ 1 • <u>วิทัศน์การแสดงดีเกิร์ฮูล ชุดที่ 1</u> ระบบจะทำการลิงค์อัตโนมัติไปยัง http://www.youtube.com/watch?v=2vWixDjtc7I ซึ่งวิทัศน์ที่นำมาใช้นี้เป็นการแสดงทางคณะได้แสดงในปัจจุบัน ซึ่งใช้เวลาในการแสดงทั้งหมด 3.42 นาที	 การแสดงดีเกิร์ฮูล
3. <u>วิทัศน์สาธิตการแสดงดีเกิร์ฮูล</u> เป็นการสาธิตการแสดงท่าทางของนักแสดงท่าทางดีเกิร์ฮูล โดยนักแสดงปฏิบัติท่าทาง ผู้บรรยาย • <u>วิทัศน์สาธิตการแสดงดีเกิร์ฮูล</u> ระบบจะลิงค์อัตโนมัติไปที่ http://www.youtube.com/watch?v=Y7OQLLtpBh 4 โดยนักแสดงแสดงท่าทางตามคำอธิบายของครูผู้ฝึก	 สาธิต การแสดงดีเกิร์ฮูล สาธิตการแสดงดีเกิร์ฮูล

7.4 ผู้แสดง สามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยการคลิกที่เมนู ผู้แสดง จากไอคอน

> ผู้แสดง หรือเลื่อนลงมาซึ่งอยู่ต่อจากประเด็นวิธีการแสดงและขนบนิยม ในหัวข้อนี้เป็นการรวบรวมรายชื่อผู้แสดง โดยจำแนกเป็น 1. นักดนตรี 2. นักร้อง 3. นักแสดง 4. นักแสดงหญิง และ 5. หัวหน้าคณะ ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 85

ตารางที่ 85 รายละเอียดด้านผู้แสดงดีเกร์สูง

รายการ	ภาพประกอบ
ผู้แสดง จะปรากฏชื่อ – สกุล และตำแหน่งในคณะ และประเภทที่แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่อธิบายด้วยภาพพร้อมคำบรรยาย รูปแบบการนำเสนอ คือ นำเมาส์เลื่อนไปหยุดที่ข้อมูล จะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพรูปผู้แสดงและข้อความแสดง ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ และอีเมล (ถ้ามี)	ผู้แสดง 1. นายเจนิ อีแด (นักร้อง:นักแสดง) 2. นายอัมรินทร์ อีแด (นักดนตรี:ร่ามะนา) 3. นายรอฮาลี สอแม (นักร้อง:นักแสดง) 4. นาย สุไลมาน มามะ (นักแสดง:นักแสดง) 5. นายอุสมัน มูซอ (นักแสดง:นักแสดง) 6. นาย มุฮัมหมัดรอนลี มามะ (นักแสดง:นักแสดง) 7. นายอัสรี อีแด (นักแสดง:นักแสดง) 8. เด็กชายฮาดีห์ อีแด (นักดนตรี:มือ) 9. นายแวมะรอยี กะฮานู (นักแสดง:นักแสดง)
1. นักดนตรี เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่ง นักดนตรี ตีกลองทน ดังตัวอย่าง เด็กชายฮาดีห์ อีแด (นักดนตรี:มือ) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	ผู้แสดง 1. นายเจนิ อีแด (นักร้อง:นักแสดง) 2. นายอัมรินทร์ อีแด (นักดนตรี:ร่ามะนา) 3. นายรอฮาลี สอแม (นักร้อง:นักแสดง) 4. นาย สุไลมาน มามะ (นักแสดง:นักแสดง) 5. นายอุสมัน มูซอ (นักแสดง:นักแสดง) 6. นาย มุฮัมหมัดรอนลี มามะ (นักแสดง:นักแสดง) 7. นายอัสรี อีแด (นักแสดง:นักแสดง) 8. เด็กชายฮาดีห์ อีแด (นักดนตรี:มือ) 9. นายแวมะรอยี กะฮานู (นักแสดง:นักแสดง) เด็กชายฮาดีห์ อีแด ที่อยู่ : บ้านเลขที่ ๘๖ หมู่ที่ ๓ ตำบลบึงมะลิ อำเภอบึง จังหวัด...
2. นักแสดง เมื่อใช้เมาส์คลิกที่ชื่อที่แสดงตำแหน่ง นักแสดง ดังตัวอย่าง นาย สุไลมาน มามะ (นักแสดง:นักแสดง) ปรากฏหน้าต่างที่แสดงข้อมูลภาพและที่อยู่	ผู้แสดง 1. นายเจนิ อีแด (นักร้อง:นักแสดง) 2. นายอัมรินทร์ อีแด (นักดนตรี:ร่ามะนา) 3. นายรอฮาลี สอแม (นักร้อง:นักแสดง) 4. นาย สุไลมาน มามะ (นักแสดง:นักแสดง) 5. นายอุสมัน มูซอ (นักแสดง:นักแสดง) 6. นาย มุฮัมหมัดรอนลี มามะ (นักแสดง:นักแสดง) 7. นายอัสรี อีแด (นักแสดง:นักแสดง) 8. เด็กชายฮาดีห์ อีแด (นักดนตรี:มือ) 9. นายแวมะรอยี กะฮานู (นักแสดง:นักแสดง) นาย สุไลมาน มามะ ที่อยู่ : บ้านเลขที่ ๘๖/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลบึงมะลิ อำเภอบึง จังหวัด...

2. วิดีทัศน์การแสดงและการสาธิตการแสดง ซึ่งเมื่อคลิกชมระบบจะลิงค์อัตโนมัติไปยัง www.youtube.com ตามรายละเอียดข้อมูลที่ได้ลิงค์ไว้

1.5 ผู้แสดง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่พื้นฐานของนักแสดงแต่ละชุด รูปแบบการนำเสนอ คือ เมื่อเมาส์ไปชี้ที่ชื่อจะปรากฏหน้าต่างแสดงภาพและข้อมูลนั้น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้จัดทำโดยนำเสนอข้อมูลทั้งหมดที่ได้ศึกษาจากประเด็นวิวัฒนาการการแสดงนำมาใส่เพื่อนำเสนอข้อมูล เพื่อให้ความสมบูรณ์ถูกต้องของเนื้อหาผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดที่ได้เขียนพรรณนาจากองค์ความรู้ภาคสนาม นำกลับไปให้นักแสดงและนักวิชาการเพื่อตรวจทานความถูกต้องของเนื้อหาที่นำเสนอข้อมูลซึ่งกลุ่มนักแสดงมีจำนวน 14 คน จาก 7 ชุดการแสดงโดยเป็นหัวหน้าคณะหรือนักแสดงอาวุโสและนักดนตรี ส่วนนักวิชาการตรวจทานจำนวน 4 คน ได้แก่ ดร.พรเทพ บุญจันทร์เพชร นางทัศนียา คัญทะชา นายวาที ทรัพย์สิน และนายโอภาส อีสโม ทั้งนี้ได้นำข้อมูลทั้งหมดให้ประธานและกรรมการที่ปรึกษาชุมชนนิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง เมื่อข้อมูลสมบูรณ์จึงนำข้อมูลมาใส่ในระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมที่จัดทำในลักษณะของข้อความบรรยายประกอบภาพถ่าย ซึ่งผู้ชมสามารถเปิดอ่านในหัวข้อของประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการด้านการแสดง เครื่องแต่งกายและเครื่องดนตรี ส่วนรายละเอียดขององค์ประกอบและผู้แสดงนั้น มีการนำเสนอโดยการใช้เมาส์คลิกที่ชื่อนั้น ๆ แล้วข้อมูลจะปรากฏหน้าต่างใหม่ที่ประกอบด้วยภาพถ่ายพร้อมคำอธิบาย

ผลการประเมินการพัฒนาแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ที่พัฒนาขึ้นเพื่อเป็นรูปแบบของการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู จำนวน 7 ชุดการแสดง ได้แก่ มะโย่ง รองเง็ง รองเง็งตันหยง ซัมเปง ดาระ สิละ ดีเกร์ฮูลู โดยจัดกระทำเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อความสมบูรณ์ด้านข้อมูลผู้วิจัยจำเป็นต้องทำการประเมินคุณภาพและความพึงพอใจ ซึ่งแบบประเมินเว็บไซต์ทั้งสองประเภทได้ตรวจสอบโดยประธานและกรรมการควบคุมชุมชนนิพนธ์ เมื่อแบบประเมินได้แก่ไขจนถูกต้องแล้วผู้วิจัยได้นำไปประเมินเว็บไซต์ฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู โดยจำแนกการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี และด้านการแสดง จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ 1. ผศ.ดร.อำนาจ ทองขาว 2. ดร.นุชนาฏ ใจดำรงค์ 3. ดร.ณัฐพงศ์ กาญจนฉายา 4. ดร.วุทธิศักดิ์ โกชนกุล และ 5. ดร.จตุภา โกศลเหมมณี เป็นผู้ประเมินเว็บไซต์ว่ามีคุณภาพ

ครบถ้วนสมบูรณ์หรือไม่ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำประเด็นที่บกพร่องและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 ท่าน มาปรับปรุงแก้ไขเว็บไซต์อีกครั้ง เมื่อเว็บไซต์มีความครบถ้วนและสมบูรณ์ผู้วิจัยได้ เผยแพร่และประเมินความพึงพอใจจากผู้เข้าชมโดยกลุ่มบุคลากรทางการศึกษา นักวิชาการ วัฒนธรรม นักศึกษา ประชาชนทั่วไปที่สนใจวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู และ นักแสดง จำนวน 200 คน โดยใช้ระยะตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนกรกฎาคม 2557

ซึ่งในการประเมินในครั้งนี้ผู้ประเมินต้องเข้าชมเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูจาก URL: <http://www.tmpformance.org>

เกณฑ์ในการพิจารณาถึงคุณภาพของระบบฐานข้อมูลและความพึงพอใจของผู้ใช้ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

- 4 หมายถึง ระบบฐานข้อมูลมีคุณภาพมาก / ผู้ใช้มีความพึงพอใจมากในการใช้งาน
- 3 หมายถึง ระบบฐานข้อมูลมีคุณภาพพอใช้ / ผู้ใช้มีความพึงพอใจปานกลางในการใช้งาน
- 2 หมายถึง ระบบฐานข้อมูลควรปรับปรุง / ผู้ใช้มีความพึงพอใจน้อยมากในการใช้งาน
- 1 หมายถึง ระบบฐานข้อมูลควรพัฒนาใหม่ / ผู้ใช้มีรู้สึกพึงพอใจในการใช้งาน

การวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งในการการสรุปเป็นระดับคุณภาพนั้นผู้วิจัยคิดคะแนนเฉลี่ยของแต่ละตัวบ่งชี้ ไปเทียบกับคะแนนของคุณภาพที่มี 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.51 – 4.00	หมายถึง	มีคุณภาพ/ความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.51 – 3.50	หมายถึง	มีคุณภาพ/ความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.51 – 2.50	หมายถึง	มีคุณภาพ/ความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	0.51 – 1.50	หมายถึง	มีคุณภาพ/ความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	0.00 – 0.50	หมายถึง	มีคุณภาพ/ความพึงพอใจน้อยที่สุด

1. สรุปผลการประเมินคุณภาพของเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ปรากฏคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง 86

ตารางที่ 86 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณภาพระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการ
แสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู

รายการพิจารณา	คะแนน เฉลี่ย	SD	ระดับ คุณภาพ
1. การประเมินระบบด้านประสิทธิภาพในการใช้งาน			
1.1 แสดงผลอย่างถูกต้องผ่านบราวเซอร์ Internet Explorer , Firefox และ Google Chrome ขึ้นไป	3.40	0.55	มาก
1.2 การเชื่อมโยง (link) ไปยังส่วนต่าง ๆ และไฟล์ต่าง ๆ ถูกต้อง	3.80	0.45	มากที่สุด
1.3 การดาวน์โหลด/อัปโหลดไฟล์ รวดเร็วและถูกต้อง	3.20	0.45	มาก
1.4 การค้นหาข้อมูล รวดเร็วและถูกต้อง	3.00	1.23	มาก
1.5 การจัดเก็บข้อมูล รวดเร็วและถูกต้อง	3.40	0.89	มาก
1.6 การลบข้อมูล รวดเร็วและถูกต้อง	3.20	0.84	มาก
1.7 การปรับปรุง/แก้ไขข้อมูล รวดเร็วและถูกต้อง	3.60	0.55	มากที่สุด
1.8 การกำหนดรหัสผู้ใช้และรหัสผ่านเพื่อป้องกันระบบฐานข้อมูล	3.00	0.70	มาก
รวม	3.33	0.75	มาก
2. การประเมินระบบด้านความสามารถในการใช้งาน			
2.1 การออกแบบระบบฐานข้อมูลเป็นระบบนำเสนอถูกต้องตามลำดับขั้น	3.40	0.55	มาก
2.2 มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบระบบฐานข้อมูล	3.40	0.55	มาก
2.3 การวางองค์ประกอบของหน้าจอได้สัดส่วน สวยงาม ง่ายต่อการใช้	3.80	0.45	มากที่สุด
2.4 รูปแบบตัวอักษรมีขนาด สี ชัดเจน อ่านง่าย และเหมาะสม	3.40	0.55	มาก
2.5 ภาพกราฟิก มีความสวยงาม ดึงดูดความสนใจและเข้าใจง่าย	3.60	0.55	มากที่สุด
2.6 การเลือกใช้สีพื้นหลังมีความเหมาะสมและกลมกลืนกับภาพและตัวอักษร	3.40	0.55	มาก
2.7 เมนู มีความเหมาะสม เข้าใจง่าย	3.40	0.55	มาก
2.8 ภาษาที่ใช้ถูกต้อง กระชับ สื่อความหมายชัดเจน	3.40	0.55	มาก
2.9 ความเร็วในการแสดงผล	3.20	0.84	มาก
2.10 การควบคุมเส้นทางในการดำเนินงานของระบบ มีความชัดเจนและสามารถย้อนกลับไปยังจุดต่าง ๆ ได้ง่าย	3.20	0.45	มาก
2.11 ระบบฐานข้อมูลที่พัฒนา มีความเหมาะสมต่อการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู และง่ายต่อการใช้งาน	3.60	0.55	มากที่สุด
2.12 มีคู่มือในการใช้ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู	3.40	0.55	มาก
รวม	3.43	0.62	มาก
รวมทั้งหมด	3.39	0.620	มาก

จากตารางที่ 86 คะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณภาพระบบฐานข้อมูล วัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในการประเมินครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ด้านซึ่งแต่ละด้านอยู่ในระดับเกณฑ์มาก จำแนกได้ดังนี้

1. การประเมินระบบด้านประสิทธิภาพในการใช้งาน ผลการประเมินประเด็นที่มีระดับคุณภาพมากที่สุด คือ 1. การเชื่อมโยง (link) ไปยังส่วนต่าง ๆ และไฟล์ต่าง ๆ ถูกต้อง ($\bar{x} = 3.80 / SD = 0.45$) 2. การปรับปรุงแก้ไขข้อมูลรวดเร็วและถูกต้อง ($\bar{x} = 3.60 / SD = 0.55$) ส่วนประเด็นอื่น ๆ อยู่ในระดับมากทุกรายการ โดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.33 / SD = 0.75$)

2. การประเมินระบบด้านความสามารถในการใช้งาน ผลการประเมินประเด็นที่มีระดับมากที่สุด คือ 1. การวางองค์ประกอบของหน้าจอได้สัดส่วน สวยงาม ง่ายต่อการใช้ ($\bar{x} = 3.80 / SD = 0.45$) 2. ภาพกราฟิก มีความสวยงาม ดึงดูดความสนใจและเข้าใจง่าย ($\bar{x} = 3.60 / SD = 0.55$) และ 3. ระบบฐานข้อมูลที่พัฒนา มีความเหมาะสมต่อการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูและง่ายต่อการใช้งาน ($\bar{x} = 3.60 / SD = 0.55$) ส่วนประเด็นอื่น ๆ อยู่ในระดับมากทุกรายการ โดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.43 / SD = 0.55$)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับแก้เพื่อส่งให้กลุ่มผู้ใช้ได้ประเมินความพึงพอใจต่อไป ผลสรุปของข้อเสนอแนะมีดังนี้

1. ข้อมูลจากการค้นหาจะสามารถคลิกเข้าถึงข้อมูลได้เลย เพราะเมื่อค้นหาคำคีย์เวิร์ดยังทำได้ไม่ดีพอ คือ เมื่อคีย์คำใดเข้าไป เช่น ค้นคำว่า เต็นรำคู่ ละครรำ ดีเกร์ฮูธู ระบบไม่สามารถประมวลผลได้ ในประเด็นนี้ผู้วิจัยได้ปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยได้ปรับเปลี่ยนมาใช้ระบบการค้นหาของกูเกิล (google) ถือเป็นระดับมาตรฐานนำมาค้นหาเฉพาะในเว็บไซต์

2. ในการบันทึกเสียงวิดีโอ มีเสียงไม่พึงประสงค์แทรกตลอดเวลา ควรจัดสถานที่ที่ปลอดจากเสียงรบกวนให้มากกว่านี้โดยส่วนรวมแล้วเป็นงานวิจัยที่ดีมาก แต่ขาดทักษะการถ่ายทำวิดีโอ ในประเด็นนี้จะมีเฉพาะการแสดงร้องเงี้ยวตั้นหยง และดาระเท่านั้นที่มีระบบการถ่ายทำนอกสถานที่และเป็นชุดการแสดงที่เสียงไม่มีความสมบูรณ์ ส่วนชุดการแสดงอื่น ๆ มีการถ่ายทำในสตูดิโอ และห้องประชุมเสียงจึงมีระบบสมบูรณ์

3. คำอธิบายในคู่มือมีการใช้คำทับศัพท์ที่ผิด เช่น ไอคอน ที่ถูกต้อง คือ ไอคอน นอกจากนี้รูปภาพบางตารางยังมีล้นออกนอกตาราง ในประเด็นข้อนี้ผู้วิจัยได้ปรับแก้คู่มือโดยตรวจทานคำทับศัพท์และปรับแก้รูปภาพ พร้อมจัดทำใหม่เพื่อให้คู่มือมีความน่าสนใจมากขึ้น

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ระดับคุณภาพในระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.39 / SD = 0.62$) ทั้งนี้เมื่อ

พิจารณาประโยชน์โดยภาพรวมของการใช้งานตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย คือ การพัฒนาระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู เพื่อให้มีความเหมาะสมต่อการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูและง่ายต่อการใช้งาน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าระบบนี้สามารถนำไปใช้งานการสืบสานได้จริง นอกจากนี้ประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินเห็นว่ายังบกพร่อง ผู้วิจัยได้ปรับแก้จนระบบฐานข้อมูลสมบูรณ์แล้วนำไปให้ผู้ประเมินในส่วนความพึงพอใจ

2. สรุปผลการประเมินความพึงพอใจของเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จากบุคลากรทางการศึกษา นักวิชาการ วัฒนธรรม นักศึกษา และประชาชนทั่วไปจำนวน 200 ท่าน ปรากฏคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง 87

ตารางที่ 87 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู

รายการพิจารณา	คะแนนเฉลี่ย	SD	ระดับความพึงพอใจ
1. คู่มือการใช้ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู			
1.1 การอธิบายวิธีการใช้คู่มือชัดเจน ครอบคลุมทุกกระบวนการ	3.54	0.56	ดีมาก
1.2 ภาษาที่ใช้ในคู่มือ ง่าย ถูกต้อง และเข้าใจง่าย	3.56	0.52	ดีมาก
1.3 ภาพประกอบในแต่ละขั้นตอนของคู่มือ ดึงดูดใจ ชัดเจนและเข้าใจง่าย	3.58	0.51	ดีมาก
รวม	3.56	0.53	ดีมาก
2. เนื้อหาของข้อมูลที่ใช้ในระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู			
2.1 เนื้อหาที่น่าสนใจมีความถูกต้องเหมาะสมในการเผยแพร่	3.54	0.55	ดีมาก
2.2 ภาษาที่ใช้ถูกต้อง กระชับ สื่อความหมายชัดเจน	3.55	0.54	ดีมาก
2.3 ระบบฐานข้อมูลสามารถเพิ่ม ลบ และแก้ไขข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.42	0.51	ดี
2.4 รูปแบบของการเพิ่ม ลบ และแก้ไขข้อมูล ทำได้ง่ายและสะดวก	3.38	0.54	ดี
รวม	3.47	0.53	ดี

ตารางที่ 87 (ต่อ)

รายการพิจารณา	คะแนน		ระดับความพึงพอใจ
	เฉลี่ย	SD	
3. การออกแบบหน้าจอของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู			
3.1 การวางองค์ประกอบของหน้าจอได้สัดส่วน สวยงาม ง่ายต่อการใช้	3.65	0.50	ดีมาก
3.2 รูปแบบตัวอักษรมีขนาด สี ชัดเจน อ่านง่าย และเหมาะสม	3.63	0.53	ดีมาก
3.3 ความกลมกลืนในการใช้สีทุกหน้าของระบบ	3.53	0.60	ดีมาก
3.4 การจัดวางเมนู มีความเหมาะสม เข้าใจง่าย	3.60	0.50	ดีมาก
3.5 ภาพกราฟิก มีความสวยงาม ดึงดูดความสนใจและเข้าใจง่าย	3.57	0.54	ดีมาก
3.6 การควบคุมเส้นทางในการดำเนินงานของระบบ มีความชัดเจนและสามารถย้อนกลับไปยังจุดต่าง ๆ ได้ง่าย	3.50	0.58	ดี
รวม	3.59	0.55	ดีมาก
4. การใช้งานของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู			
4.1 ความง่ายและสะดวก ในการใช้ระบบฐานข้อมูล	3.52	0.58	ดีมาก
4.2 ความเหมาะสมของระยะเวลาของการตอบสนองหลังสั่งการ	3.43	0.55	ดี
4.3 ระบบฐานข้อมูลมีการทำงานอย่างต่อเนื่องไม่สะดุด หรือหยุดการทำงาน เมื่อใส่ข้อมูลผิดพลาด	3.43	0.56	ดี
4.4 ความรวดเร็วในการนำเสนอภาพประกอบอธิบายเนื้อหา	3.50	0.57	ดี
รวม	3.47	0.57	ดี
5. ประโยชน์โดยรวมของการใช้งานระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู			
5.1 ระบบฐานข้อมูลที่พัฒนา มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู	3.71	0.48	ดีมาก
5.2 ระบบฐานข้อมูลที่พัฒนา มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการเป็นสื่อการเรียนการสอน	3.71	0.49	ดีมาก
รวม	3.71	0.48	ดีมาก
รวมทั้งหมด	3.55	0.54	ดีมาก

จากตาราง ที่ 87 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในการประเมินครั้งนี้แบ่งเป็น 5 ด้าน ซึ่งในแต่ละด้านอยู่ในระดับดีมากและระดับดี เมื่อจำแนกตามผลรวมตามค่าเฉลี่ยที่ได้รับ คือ ผู้เข้าชมเว็บไซต์ต่างพึงพอใจในประโยชน์โดยรวมของการใช้งานสูงสุด รองลงมา คือ การออกแบบหน้าจอของระบบ

และคู่มือการใช้ระบบ ตามลำดับ ส่วนเนื้อหาของข้อมูลที่ใช้และการทำงานของระบบอยู่ในระดับดี ซึ่งมีผลคะแนนเท่ากัน ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

1. ประโยชน์โดยรวมของการใช้งานระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ประกอบด้วยประเด็น 1. ระบบฐานข้อมูลที่พัฒนา มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู 2. ระบบฐานข้อมูลที่พัฒนา มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการเป็นสื่อการเรียนการสอน ซึ่งผลสรุปอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.71 / SD = 0.48$)

2. ด้านการออกแบบหน้าจอของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ประกอบด้วยประเด็น 1. การวางองค์ประกอบของหน้าจอได้สัดส่วน สวยงาม ง่ายต่อการดู 2. รูปแบบตัวอักษรมีขนาด สี ชัดเจน อ่านง่าย และเหมาะสม 3. ความกลมกลืนในการใช้สีทุกหน้าของระบบ 4. การจัดวางเมนู มีความเหมาะสม เข้าใจง่าย 5. ภาพกราฟิก มีความสวยงาม ดึงดูดความสนใจและเข้าใจง่าย 6. การควบคุมเส้นทางในการดำเนินงานของระบบ มีความชัดเจนและสามารถย้อนกลับไปยังจุดต่าง ๆ ได้ง่าย ซึ่งผลสรุปอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.59 / SD = 0.55$)

3. ด้านคู่มือการใช้ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ประกอบด้วยประเด็น 1. การอธิบายวิธีการใช้คู่มือชัดเจน ครอบคลุมทุกกระบวนการ 2. ภาษาที่ใช้ในคู่มืออ่านง่าย ถูกต้อง และเข้าใจง่าย 3. ภาพประกอบในแต่ละขั้นตอนของคู่มือดึงดูดใจ ชัดเจนและเข้าใจง่าย ผลสรุปอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.56 / SD = 0.53$)

4. ด้านเนื้อหาของข้อมูลที่ใช้ในระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู สำหรับประเด็นที่ได้ดีมาก คือ 1. เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องเหมาะสมในการเผยแพร่ 2. ภาษาที่ใช้ถูกต้อง กระชับ สื่อความหมายชัดเจน แต่ทั้งนี้เมื่อพิจารณาผลสรุปอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.47 / SD = 0.53$)

5. การใช้งานของระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู สำหรับประเด็นที่ได้ระดับดีมาก คือ 1. ความง่ายและสะดวกในการใช้ระบบฐานข้อมูล 2. ความรวดเร็วในการนำเสนอภาพประกอบอธิบายเนื้อหา แต่ทั้งนี้เมื่อพิจารณาผลสรุปอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.47 / SD = 0.57$)

นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะจากกลุ่มผู้ประเมินความพึงพอใจ เพื่อให้มีความสมบูรณ์ของระบบ และสามารถนำฐานระบบไปปรับใช้ในอนาคต ประมวลรายละเอียดได้ดังนี้

2.1 เป็นระบบฐานข้อมูลที่มีคุณภาพ น่าสนใจ การนำเสนอเนื้อหาที่เหมาะสมทำให้เข้าใจ เข้าถึงวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูได้เป็นอย่างดี สามารถนำไปใช้ได้จริง มี

ประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจรวมไปถึงอาจารย์ผู้สอน เพราะผู้เรียนได้เห็นและรู้จากการแสดงเหล่านี้ อีกทั้งยังช่วยเผยแพร่ศิลปะการแสดงชนิดนี้ได้อย่างสมบูรณ์ยิ่ง หากจัดทำเป็นสื่อการสอนควรจะมีแผ่นวีซีดีเป็นสื่อประกอบ แจกฟรี ทั้งนี้ยังควรจัดทำเป็นรูปเล่มเผยแพร่ยังสถานศึกษาเพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลา

2.2 เป็นการทําวิจัยที่ดีมาก มีการนำเสนอเนื้อหาอย่างครอบคลุมครบทุกองค์ประกอบ เป็นการรวบรวมการแสดงที่มีมาตั้งแต่โบราณมาพัฒนารูปแบบในการสืบสานที่ทันสมัยเป็นรูปแบบที่สามารถเผยแพร่ได้อย่างดี สามารถนำไปใช้ประโยชน์โดยเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับผู้ที่ต้องการความรู้ทางด้านนี้โดยตรง ควรมีการทําวิจัยทางด้านศิลปวัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ ควบคู่กันไปด้วยเพื่อจะได้สอดคล้องกับในยุคปัจจุบันที่จะเข้าสู่อาเซียน

2.3 เป็นการจัดทำข้อมูลโดยใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ทั้งการ์ตูน วิดีทัศน์ และข้อความบรรยายที่เป็นความรู้ ตลอดจนรูปภาพการแสดงและผู้แสดง มาจัดทำประกอบการนำเสนอได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ระบบการเข้าถึงข้อมูล ตัวเนื้อหาข้อมูลของแต่ละวัฒนธรรมการแสดงก็มีอ้างอิงไว้เป็นอย่างดีทั้งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ จากหนังสือ ทำให้ข้อมูลเหล่านั้นน่าเชื่อถือ การจัดวางรูปภาพ การใช้สี ความง่าย ในการเข้าถึงข้อมูลก็เป็นจุดเด่นของเว็บไซต์

2.4 การอธิบายท่ารำที่เข้าใจได้ง่ายเป็นขั้นตอนดี ข้อมูลการแสดงแต่ละชุดวิเคราะห์เนื้อหาได้อย่างกะทัดรัดชัดเจน มีภาพการ์ตูนที่ใช้อธิบายประกอบประวัติความเป็นมาน่าสนใจ เข้าใจง่าย ดึงดูดใจได้ดี ทั้งการอธิบายการแต่งกายของแต่ละชุดการแสดงทำได้ดีมาก ชัดเจน นอกจากนี้ระบบการใช้เมาส์สัมผัสทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

2.5 เป็นการเลือกใช้รูปแบบในการสืบสานได้อย่างดี ควรนำเสนอให้ครบการแสดง เพราะยังขาดเพียง 3 ชุด คือ ตารีโอน่า มะตารี และหนังตะลุง ทั้งนี้ในการนิยามการแสดงของแต่ละชุดในหน้าหลักมีการบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของการแสดงนั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน

2.6 เป็นรูปแบบการสืบสานที่ผู้สนใจโดยทั่วไปสามารถนำไปต่อยอดปรับใช้ในเรื่องที่ตนสนใจได้ ถือว่าเป็นประโยชน์ต่อการอนุรักษ์ เผยแพร่อย่างยิ่ง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้เข้าใช้เว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความพึงพอใจในระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งผลสรุปอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.55 / SD = 0.54$) ทั้งนี้เมื่อพิจารณาประโยชน์โดยภาพรวมของการใช้งานซึ่งทั้งการนำระบบฐานข้อมูลไปใช้ในการสืบสาน หรือนำไปใช้เป็นสื่อการสอน โดยทั่วไปผู้มีความพึงพอใจในระดับที่สูง ดังนั้นกล่าวได้ว่า ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมาสามารถนำไปใช้ในการสืบสานเพื่อเผยแพร่ให้การแสดงนั้นเป็นที่รู้จักหรือนำไปใช้ในวงการศึกษาได้ผลจริง

ผลการวิเคราะห์การพัฒนารูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการจัดทำเป็นเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ประกอบไปด้วย 7 ชุดการแสดง และในแต่ละชุดการแสดงจะจำแนกเป็นหมวดหมู่อย่างชัดเจน ได้แก่ 1. ประวัติความเป็นมา ประกอบด้วย 1. ประวัติความเป็นมา 2. วิวัฒนาการการแสดง 3. วิวัฒนาการการแต่งกาย 4. วิวัฒนาการเครื่องดนตรีและเพลง 2. องค์ประกอบการแสดง ประกอบด้วย 1. ผู้แสดง 2. การแต่งกาย 3. เครื่องดนตรี ซึ่งผลของการประเมินเว็บไซต์ฐานระบบข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้

จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยในการประเมินครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่ 1. การประเมินระบบด้านประสิทธิภาพในการใช้งาน ผลการประเมินทุกรายการโดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.33 / SD = 0.75$) 2. การประเมินระบบด้านความสามารถในการใช้งาน ผลการประเมินทุกรายการโดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.43 / SD = 0.55$) ซึ่งผลการวิเคราะห์โดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.39 / SD = 0.62$)

จากการประเมินความพึงพอใจระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จากบุคลากรทางการศึกษา นักวิชาการวัฒนธรรม นักศึกษา และประชาชนทั่วไปจำนวน 200 คน ผลการประเมินโดยภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.55 / SD = 0.54$) แสดงให้เห็นว่าเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถนำไปเผยแพร่การแสดงเพื่อให้เยาวชน นักศึกษา ประชาชนที่สนใจวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู ได้ศึกษาและสืบทอดสู่คนรุ่นหลังต่อไป